

MOJ BEG
OD DEMONA

Rodžer Norn
Moj beg od demona

Izdavač
RM, Doboj

Prevod
Dragan Kostić

Rodžet Norn

**MOJ BEG
OD DEMONA**

Imao sam savesne i pobožne roditelje

Rodio sam se 18. aprila 1925. godine u istočnom delu Kanade, u malom selu Sen Žak, u Novom Brunsviku, u blizini granice provincije Kvibek. Bio sam peto od osmoro dece mojih roditelja, pobožnih katolika francuskog porekla. Dve sestre moga oca bile su monahinje, a njegov mlađi brat sveštenik, kasnije i visoki uglednik u Katoličkoj crkvi.

I danas se divim revnosti s kojom su moji roditelji sledili pravila i propise svoje Crkve. Prema mojim najranijim sećanjima, svakoga dana smo se zajednički molili. Najbolje se sećam večernjih molitava. Izgovarali smo imena mnogih svetaca i tražili od njih da nas zastupaju pred Bogom. Nas decu bolela su kolena od dugog klečanja, ali su nas roditelji pozivali da svoj život “prinesemo na žrtvu Bogu” da bi On mogao “neku jadnu dušu bar za kratko vreme oslobodi paklenog ognja ili mučenja u vatri čistilišta”.

U porodici smo obavljali i raznovrsne pokore da bismo stekli Božju naklonost. Postili smo svakog petka, nismo jeli meso. Kada bi neko

prvog petka u mesecu išao na ispovest i primao pričest, tada bi dobijao pet hiljada dana oprosta, što je značilo da “neka određena duša toliko dana manje mora da provede u čistilištu”. U ta davna vremena niste smeli uzimati nikakvu hranu ni piti vodu, od večeri pre pričesti pa sve do posle nje (Crkva je kasnije izmenila ovo pravilo).

U određeno doba godine članovi moje porodice imali su običaj da provode celu noć na molitvi. Po redu, svi smo klečali po jedan sat pred ikonama i izgovarali razne molitve. I uskršnji post je bio vreme velikih pokora. Moji roditelji su voleli Boga i sve aktivnosti u njihovom životu bile su vezane za Njega. Njihov najvažniji cilj bio je da ugone Njemu.

Kada sam napunio tri godine, teško sam se razboleo i lekari su izgubili svaku nadu da ću ozdraviti. Otac je čak obavio sve pripreme za moju sahranu. Onda je majka obećala Bogu da će, ukoliko budem ozdravio, učiniti sve što je u njenoj moći da postanem sveštenik. Trebalo je da proslavim Njegovo ime i da pomognem drugima da mu služe. Prema njenim sećanjima, odmah mi je bilo bolje, vrlo brzo počeo sam da se oporavljam i na kraju sam potpuno ozdravio.

Došlo je najzad i vreme da se pripremim za prvu pričest. Međutim, što sam više katehizma

- pravila i zapovesti Crkve - učio napamet, to mi je bilo teže da ono što Crkva govori usaglasim s onim što sam znao iz Biblije.

Sveštenik je u toku svoje nedeljne propovedi uvek čitao poneko poglavlje iz četiri Jevanđelja ili iz neke novozavetne poslanice i ja sam u tome neobično uživao.

Jednog lepog zimskog dana, kada mi je bilo oko sedam godina, vraćali smo se iz crkve. Sunce je sijalo i dvadesetak saonica s konjskom zapregom kretalo se u nizu. Zvonca, kojima su bile ukrašene sve saonice, nisu pružala mnogo prilike za razgovor, pa smo se svi ćutke vozili. Onda sam ja prekinuo ćutanje i upitao majku zašto je Isus bio tako ljubazan prema ljudima dok je bio na Zemlji, a zašto se tako prozlio prema njima kada je otišao na Nebo.

“Zašto postavljaš to pitanje?” - zainteresovala se ona.

“Zašto dobri Bog peče ljude stotinama godina iako su učinili samo neke male grehe?” - hteo sam da znam. “On se sigurno ne ponaša onako kako sam govori. Ti i tata činite ono što i od nas tražite - zašto se On tako ne ponaša? Vi nas učite da opraštamo jedni drugima grehe. Zar ne bi trebalo da i Bog potpuno oprašta?”

Kada sam je pogledao u lice, video sam da se čudi mom načinu razmišljanja. Otac je pokušao

da joj priskoči u pomoć, pozivajući se na neke više autoritete. “Znaš, Rodžer, kao što je tvoj ujak Feliks, sveštenik, jednom rekao: ‘Bog toliko mrzi greh da je ljudima zapretio strašnom kaznom da bi ih odvratio od greha. Osim toga, naš Sveti otac Papa zna još mnoge razloge zašto je Bogu neophodan pakleni oganj i mi ne smemo da sumnjamo u autoritet Pape.’”

Kada su mi objašnjavali nauku o transupstancijaciji, prihvatio sam je kao i svako dete mojih godina. Naime, poverovao sam da sveštenik prilikom pričesti zaista pretvara hleb i vino u telo i krv Isusa Hrista. Međutim, negde oko Uskrsa, kad mi je umrla majka, čuo sam nešto što me je navelo da promenim mišljenje.

Sveštenik je iz jednog Jevanđelja čitao o Hristovom vaskrsenju. Mene je posebno privukla činjenica da se Isus potrudio da svoje učenike ubedi da je stvarno vaskrsao i da je zaista biće od krvi i mesa, a ne neki duh. Zaokupila su me neka zanimljiva pitanja. Da li bi to moglo da znači da je Nebo isto tako stvarno mesto kao i ova Zemlja, da tamo stvarno žive stvarni ljudi od krvi i mesa, a ne neki duhovi koji lebde u oblacima?

Neki ljudi teško mogu da shvate da jedno neodraslo dete, kakvo sam ja tada bio, može da izgubi veru u Boga i da se okrene protiv religije.

Možda ću uspeti da to bolje objasnim ukoliko ispričam neke događaje iz svog života.

Dok sam još bio dete, veliki uticaj na mene imalo je ono što sam čuo o odraslima ili video u njihovom životu. Naš dom je bio mesto mira i radosti. Roditelji su nam primerom pokazivali kako se ljudi moraju odnositi jedni prema drugima. Oni su prema drugima uvek postupali prijateljski i s mnogo obzira, pa su i od nas očekivali da jedni drugima opraštamo mane i da se prijateljski ponašamo. Bili su obuzeti željom da pomognu siromašnima i nevoljnima. Zato sam mislio da se i Bog prema ljudima mora ponašati s bar onoliko dobrote i saosećanja koliko od nas očekuje da pokažemo jedni prema drugima.

Jedan poseban događaj naveo me je da se duboko zamislim. U ta vremena, ljudi se u toku zimskih meseci nisu služili svojim automobilima, pa je ponekad trebalo uložiti prilično truda da se oni ponovo osposobe za vožnju u toku toplijih meseci.

Otac je zato odlučio da pozove nekog mehaničara iz Edmontstona da nekoliko dana provede u našem domu i da osposobi za vožnju naš automobil, Ford, model A. Međutim, pre nego što ga je pozvao, rekao nam je: "Taj čovek nije katolik, ali je dobra duša i izvanredan mehaničar. Deco, pazite! Može se dogoditi da se on

ne moli s nama kada mi u podne pre jela izgovaramo molitvu. Molim vas da ne zurite u njega i da ga ne pitate o njegovoj religiji. Nemojte ga dovoditi u nepriliku. Jasno?” Dok je to govorio, gledao nas je pravo u oči.

Mi smo svi u horu odgovorili: “Da, tata!”

Tri dana je čovek popravljao naš auto, a ja sam stalno bio uz njega. Bilo je tačno onako kako nam je tata rekao, čak i mnogo bolje. Čovek je bio prostodušan i posebno je uživao da razgovara sa mnom. A nije ni psovao!

Otac je imao tri farme, rukovodio je poljoprivrednim radovima, pa je imao i priličan broj radnika. Često sam ga slušao kako govori kada bi primao novog radnika: “Znam da ćemo se nas dvojica dobro slagati. Mene nije teško zadovoljiti, ali jedno morate imati na umu: moja supruga i ja ne dozvoljavamo ljudima koji kod nas rade da psuju Boga ili nekog sveca. Imamo decu i želimo da ih vaspitamo da poštuju Boga. Pazite zato na svoje reči!” Uprkos tome, ponekad su se radnici zaboravljali i u toku rada spominjali sve svece u svojim psovkama.

Međutim, kada bi se ovaj mehaničar u toku rada udario po prstu ili ogrebao po ruci, rekao bi samo: “Jao, što boli!”

Što se molitve tiče, ovaj mehaničar je bio još bogobojazniji od nas. Kada bi tata rekao: “Hajde

da se molimo!” on bi sagnuo glavu, zatvorio oči i sklopio ruke. Mi sami nikada nismo zatvarali oči za vreme molitve i žurili smo se da je što brže izgovorimo.

Kada je mehaničar otišao od nas, bio sam vrlo uznemiren i nisam se mogao otresti jedne misli. Bila je to, u stvari, rečenica iz katehizma, koju sam morao da naučim napamet: “Izvan apostolske Rimokatoličke crkve nema spasenja!”

Majka je opazila da me nešto tišti, pa me je počela ispitivati. Upitao sam i ja nju: “Majko, kuda idu dobri ljudi koji nisu katolici posle smrti?”

“To je dobro pitanje, Rodžer. Zašto pitaš?”

Ponovio sam joj pravilo iz katehizma. Priznala je da ne zna odgovor i predložila je da upitamo ujaka kada nam bude došao u posetu. Moje pitanje izgleda da je i nju uznemirilo, jer je za vreme večere pričala ocu o našem razgovoru i upitala ga za mišljenje.

Ni on nije mogao da odgovori, ali je izrazio mišljenje da Bog nijednog dobrog čoveka neće isterati iz Neba, bez obzira da li je katolik ili nije. Verovatno, kazao je on, dobre ljude koji nisu katolici, posle njihove smrti, anđeli uvode u raj kroz zadnja vrata. “Ljudima koji nisu katolici ne izražava dobrodošlicu sam sveti Petar, niti ih dočekuje sa svim počastima, ali to njima

ne bi smelo da smeta, jer mogu da budu zadovoljni što su uopšte stigli na Nebo. Ne bi ni trebalo da očekuju da se prema njima postupa kao sa uglednim ljudima. Konačno, njihovi preci učinili su veliku grešku kada su napustili Katoličku crkvu, pa i svi njihovi potomci moraju računati da će trpeti posledice toga!”

Iako sam smatrao da je njegovo dokazivanje verovatno tačno, ipak sam se stalno sećao izreke: “Izvan apostolske Rimokatoličke crkve nema spasenja!”

Prošlo je nekoliko meseci i onda smo saznali da se moj ujak bavi mišlju da poseti sve svoje rođake. Zamolio sam oca da upita ujaka Feliksa o dobrim ljudima koji nisu katolici, ukoliko mu se ukaže zgodna prilika.

Kada je ujak stvarno došao i kada smo neko vreme proveli u razgovoru o običnim pitanjima, otac mu se obratio: “Felikse, kaži mi, kuda idu dobri ljudi koji nisu katolici posle smrti?”

“Zašto pitaš?” - upitao je ujak.

Otac je objasnio da se pitanje pojavilo u vezi sa izjavom katehizma.

“Ono što ti je Rodžer naveo iz katehizma odgovara istini!” - rekao je ujak Feliks. “Izvan Katoličke crkve nema spasenja, bez obzira o kakvom je čoveku reč!”

Njegova izjava rasplamsala je prilično živahnu raspravu o toj temi. Otac je tvrdio da ne bi bilo pošteno od Boga da nekom dobrom čoveku koji nije katolik uskrati pristup u Nebo. Ujak je nešto stišao žestinu rasprave kada je rekao da dobri ljudi koji nisu katolici verovatno odlaze u pretpakao. Taj pretpakao je, navodno, mesto u koje posle smrti odlaze duše nekrštene dece. “Jedno znam” - zaključio je ujak Feliks, “da, prema učenju Crkve, nijedan čovek koji nije katolik, bez obzira da li je dobar ili loš kao čovek, nikada neće doći u Nebo niti će ikada videti Boga. Imajte na umu: nisam ja postavio to pravilo, ja ga samo objašnjavam! Kada bi za nekog čoveka koji nije katolik postojala bilo kakva mogućnost da stigne u Nebo, sigurno bi nas Sveti otac Papa o tome obavestio!”

Ovaj događaj je u mojim mislima ostavio jedan veliki znak pitanja u vezi s Božjom pravednošću.

Vreme je prolazilo i posle nekoliko godina pitanje Božje pravednosti ponovo se postavilo.

Jedne divne julske večeri navratio je k nama neki čovek i rekao da je naš sused iznenada preminuo na njivi, oko osam kilometara udaljenoj od kuće. Jedna njegova rečenica uznemirila je sve prisutne: “Umro je iznenada i nije bilo sveštenika da ga pre smrti pomaže svetim uljem!”

Gost je na kraju sagnuo glavu i rekao: “Žalosno! Vrlo žalosno!”

Ovog događaja sećam se tako dobro kao da se juče dogodio. Nije dugo potrajalo i pojavila su se rasklimana zaprežna kola koja su konji polako vukli. Pokrivač je bio prebačen preko pokojnika, a kočijaš je sedeo ispred njega. Noge su mu se klatile tamo-amo, a na licu mu se videlo očajanje.

Neki susedi, koji su došli da se posluže našim telefonom - bio je to jedini telefon u krugu od mnogo kilometara - sedeli su na prednjoj terasi pod krovom. Pošto nam je pokojnik nestao s vidika, majka je kazala da je sve to vrlo žalosno. “Da je bar imao sveštenika kraj sebe koji bi mu oprostio smrtne grehe, tako da se ne muči u paklu! Nadajmo se bar da je imao samo neke lakše grehe. Međutim, i to znači da će mnoge godine provesti u plamenu čistilišta.”

“Moraćemo prikupiti nekoliko dolara da platimo misu za spasenje njegove duše!” - umešao se otac. “Ne vidim kako bi njegova udovica s malom decom to mogla da učini!”

Javio se i jedan od suseda: “Najradije bih vam kazao da treba da sebi uštedite taj izdatak. Imam razloga da mislim da se njegova duša već previja u paklenom ognju. Vidite, gospodine i gospođo Norn, taj čovek je imao duge prste! Time

želim da kažem da je ponekad uzimao i stvari koje mu nisu pripadale.”

“To je vrlo teška optužba” rekao je moj otac. “Ako je ne možete dokazati, bilo bi mi milije da je niste ni izgovorili!”

Sused je ipak nastavio: “Ne govorim ovo rado, ali se svakako sećate da ste prošle godine u ovo doba izgubili lanac za vuču balvana, koji ste tek kupili. Idite sada u njegovu šupu i tamo ćete videti svoj lanac. Ja sam ga tamo video pre nekoliko dana. U stvari, govorio sam s čovekom o tome i on mi je objasnio da je lanac pozajmio od vas, samo vam to još nije rekao.”

Otac je jedan trenutak ostao bez reči, ali se onda pribrao i rekao: “To je zaista nešto novo za mene. Ali, želim da svi vi znate da pokojniku pred Bogom poklanjam lanac, koji je on od mene pozajmio, čak i da nije imao nameru da mi ga ikada vrati. I ako mi je još nešto drugo uzeo, što sada još ne znam, i to mu poklanjam. Tako će njegova duša pred Bogom biti slobodna od svake osude koju je sam sebi natovarilo.”

“Ne bih želeo da pokažem nepoštovanje prema Bogu!” opet se oglasio sused. “Ali, u ovom trenutku imam utisak da ste vi milostiviji od Njega. Moram da priznam da je to najplemenitiji gest za koji sam ikada čuo. Vi ste, možda, prvi čovek koji je naterao Boga da neku dušu izvadi

iz paklenog ognja i premesti je u čistilište dok se toliko ne pročisti da postane dostojna Neba.”

Ovaj događaj je na mene ostavio trajan utisak. Mnogo dana sam stalno iznova razmišljao o njemu. Dok sam tako mislio, morao sam da se složim sa susedom da je karakter moga oca plemenitiji od karaktera Boga kome je služio. Zaključio sam da je Bog izrazito nepravedan kada osuđuje ljude da gore u paklu samo zato što njihovi rođaci nemaju dovoljno novca da za njih plate čitanje mise.

Smrt moje majke navela me je da se potpuno udaljim od Boga. Jednog proleća, majka je morala u bolnicu da bi se podvrgla operaciji. Posle dve sedmice bila je vraćena kući da bi poslednje dane svog života provela u svom domu. Meni je tada bilo dvanaest godina, a to je doba kada je čovek vrlo podložan uticajima.

Kada sam se jednoga dana vratio iz škole i ušao u njenu sobu da je poljubim kao što sam to svakoga dana činio, ona mi je rekla: “Sedi, sine! Želim da ti kažem nešto što smatram da je važno za nas oboje. Ti znaš da mogu još samo kratko vreme da ostanem s vama, pa želim da ti u sećanju ostane sledeći moj savet: dok budeš prolazio kroz život, budi zahvalan ljudima koji su ti dobro činili. Zahvali im se, pa makar da je u pitanju samo čaša hladne vode. Ljudima, koji

pokažu da su zahvalni na malim ljubaznostima, biće ukazane i daleko veće!”

Tada je još vladao običaj da se prijateljima pruži prilika da poslednji put vide pokojnika u njegovom domu, a ne u kapeli. Tri dana su prijatelji, rođaci i susedi dolazili da mojoj majci odaju poštovanje i da se pomole za njenu dušu. Na dan sahrane mnogi su zaključili da je moja majka stigla u neposrednu Božju blizinu, jer je toliko molitava za nju bilo izmoljeno. Svima nam se posebno dopalo što je otac predvideo da se za mir njene duše čitaju velike gregorijanske mise.

Naš ujak Feliks objasnio nam je da su gregorijanske mise nešto najbolje što se duši pokojnika može desiti. Kazao nam je da ih je uveo Papa Grgur kome je dobrobit duša u čistilištu posebno ležala na srcu. I tako bi porodica platila da se jednog određenog dana u različitim župnim crkvama i samostanima čita tri stotine misa. Po njegovim rečima, to je imalo moć da dušu uzdigne pravo u Nebo tako da i ne vidi plamenove čistilišta.

Istoga dana kada nam je ujak Feliks to objasnio čuo sam jednog rođaka koji je rekao da svaka gregorijanska misa košta po jedan dolar, dakle, ukupno tri stotine dolara. Kako smo srećni što je naš otac u stanju da majku tako lako

uvede u Nebo, mislio sam ja. A onda mi je pala na pamet jedna žena koja je u našoj župi umrla pre oko šest meseci. Pošto je njena porodica bila tako siromašna da uopšte nije mogla da plati nijednu misu, bilo je sigurno da će se mučiti u čistilištu. Pripreme za sahranu te žene vrlo su uznemirile moga oca, jer je bio član Dobrotvornog odbora naše župe.

Te večeri je otac seo za sto da večera, ali je onda odlučio da ne jede. Majka, primetivši u kakvom se raspoloženju on nalazi, upitala je šta ga muči. “Pa, mogao bih ti i reći” odgovorio je on. “Najveći deo poslepodneva proveo sam zajedno s ostalim članovima Dobrotvornog odbora u župnom dvoru i razgovarao o problemima siromašnih vernika u našoj župi. U stvari, bilo je reči o kupovini kovčega za jadnu Eni. Nemam ništa protiv da se novac štedi. Međutim, kada je župnik Paken upitao predstavnika pogrebnog zavoda koliko bismo uštedeli kada bismo neposredno pre sahrane sa kovčega skinuli krst i okove, prekipelo mi je i poželeo sam da mu sa uživanjem kažem šta mislim o tome, ali sam se, iz poštovanja prema njegovoj službi, ipak uzdržao. Da bi raspravu prekratio, obećao sam da ću sam platiti razliku. Takvi događaji me vrlo uznemiravaju. Zaista je žalosno kada je čovek

danas siromašan, a posebno kad su u pitanju sahrane.”

Dok sam razmišljao o ta dva događaja, morao sam da zaključim da je Bog vrlo nepravedan što dozvoljava da beda i dalje postoji u našem svetu. S vremenom sam potpuno izgubio poverenje u Boga i u Crkvu i odlučio da ni sa Bogom niti sa Crkvom ne želim da imam posla i da ću se tako ponašati čim dovoljno odrastem da sam mogu da biram svoje puteve. U jesen 1937. godine otac je mene i mog brata Edvarda poslao u internat, kojim su upravljale monahinje reda Svetog Vasilija. Tu sam primio dovoljno verske pouke da moje srce još više otvrdne.

Spolja niko nije mogao ni zamisliti kakva se borba vodi u mom srcu. Korak po korak, ispunjen mržnjom i odvratnošću, odlazio sam sve dalje od Boga. Prošlo je još nekoliko godina, zatim je izbio drugi svetski rat, a s njim je došao i poziv da poslužim svojoj zemlji.

Putovanje u svet natprirodnih sila

Privukla me je kanadska trgovačka mornarica, jer mi je neki poznanik, koji je radio kao mornar, pričao da mu se posao vrlo dopada. Kao zaštita Kraljevske mornarice i vazduhoplovstva, trgovačka mornarica bila je neobično važna za vojsku i ulivala je čoveku sigurnost.

Dve i po godine radio sam u mašinskim odeljenjima različitih brodova, kojima sam bio dodeljen, većinom kao ložač. I sada se još dobro sećam kako sam, kada sam stigao na radno mesto, rekao samome sebi: “Nadam se da ovaj parni kotao neće biti pogođen torpedom, bar ne dok sam ja ovde!”

Dosta ljudi, koje sam poznavao, nastradalo je na moru. Ono što sam doživeo u mornarici još me je više otvrdnulo i prema Bogu i prema ljudima.

Posle rata bilo je vrlo teško da čovek nađe zaposlenje u Montrealu, jer su hiljade demobilisanih vojnika išle po gradu, tražeći posao. Odlučio sam da izučim neku profesiju koja bi u sebi imala i nečeg stvaralačkog. Nisam želeo da samo radim, da samo zarađujem sredstva za ži-

vot. Rešio sam zato da malo pričekam, da sebi dam vremena, da bih, kada donesem odluku, bio siguran da ću uživati u svom poslu.

Da bih nekako iskoristio vreme dok ne nađem nešto što mi odgovara, prihvatio sam posao u jednoj kuglani u ulici svete Katarine. U to doba, bar što se tiče te vrste zadovoljstva, ta kuglana se ubrajala među najbolje lokale u Montrealu. Bio sam desna ruka čoveka koji je odgovarao za bilijarsku salu. Rad nije bio naporan, upoznao sam se s mnogim ljudima, i vreme je zaista brzo prolazilo.

Kratko vreme posle stupanja na posao sreo sam jednog nekadašnjeg drugara s kojim sam radio u trgovačkoj mornarici od prvih dana. Vrlo radosni što smo obojica ostali živi, večerali smo zajedno i ostali da malo popričamo o svemu.

Moj prijatelj Rolan mi je s posebnim oduševljenjem pričao o svojoj vezi s natprirodnim silama. Govorio je da mu je posebno drago što se upoznao s pripadnicima nekog društva koje održava kontakte s mrtvima. Navodno je spiritistički medijum omogućio Rolanu da razgovara sa svojim ocem koji je umro kada je njemu bilo tek deset godina. Otac mu je, navodno, dao mnoge dobre savete o budućnosti.

Bilo je zaista zanimljivo slušati Rolana kako priča o svojim iskustvima s natprirodnim sve-

tom, ali me je ipak prožimalo neko osećanje nelagodnosti. Upitao me je zatim da li bih voleo da prisustvujem spiritističkoj seansi. “Možda će ti medijum pomoći da razgovaraš s tvojom pokojnom majkom. To bi svakako hteo, zar ne?”

Njegovo je oduševljenje malo splasnulo kada je shvatio koliko me je šokirao. Nisam mogao ni da mu odgovorim. Posle nekoliko trenutaka ćutanja, on je nastavio i rekao: “Siguran sam da se ti ne bi plašio da razgovaraš s dušom svoje preminule majke, zar ne?”

Nekako sam uspeo da kažem da se ničega ne plašim, ali sam tražio malo vremena za razmišljanje, jer o takvim mogućnostima nikada nisam ni sanjao.

Pogledao me je pravo u oči i rekao: “Norn, ti se plašiš! Vidim to po tvom pogledu - to je napisano na tvom licu. Čoveče, zar si se zaista toliko promenio otkako smo se poslednji put videli? Rodžer Norn, koga sam tada poznao, nije se ničega plašio. Sećam se kako smo nas dvojica sa još šestoricom drugih regruta služili kao mornari. Došao je tada oficir i tražio dobrovoljca da ofarba gornji deo glavne katarke. “Ko bi se usudio da to učini?” - upitao je on. “Visina nije velika, svega dvadeset i jedan metar. Međutim, treba pokazati prilično spretnosti kada se čovek jednom nađe gore. Mora da siđe s daske

na kojoj su ga dovukli i da legne potrbuške da bi ofarbao donji deo poprečne grede, široke oko šezdeset centimetara.” Svi smo uplašeno ustuknuli pred tim zadatkom i bilo nam je drago kada si se ti javio da ga obaviš. Hrabrosti, dragi moj, hrabrosti si ti imao! A sada mi reci da me nećeš ostaviti na cedilu kada treba zajedno da odemo na seansu!”

Posle te kratke besede zaista se više nisam mogao ustručavati. Iznenada sam opet morao da budem Rodžer Norn, vitez bez straha i mane. Upao sam u klopku.

Jedne nedelje moj prijatelj i ja našli smo se u jednom domu gde je gostovao medijum kao počasni gost. Predstavili su nas ostalima. Imali smo posebnu čast da se upoznamo i s jednim bračnim parom. Muž je bio profesionalni zabavljač, dirigent džez orkestra, koji je u to vreme bio vrlo popularan i nastupao u najotmenijim lokalima.

Kasno te večeri, kada je spiritistička seansa bila gotova i kada su se gosti počeli spremati za odlazak, dirigent se okrenuo svojoj ženi i rekao: “Draga, kako bi bilo da krenemo? Već je kasno.”

Ona se tada upravo zadubila u zanimljiv razgovor s medijumom, pa je odgovorila: “Žorž, idi ti kući i odmori se, a ja ću doći kasnije s Be-

lanžeovima!” On se složio, pa smo krenuli iz kuće zajedno.

Kada smo izašli, Žorž nas je upitao: “Idete li kući autom?” “Ne!” odgovorio sam ja. “Ići ćemo tramvajem. Stanica je samo nekoliko koraka odavde!”

“Uđite, odvešću vas donde!”

U toku večeri razgovaralo se o vremenu koje smo proveli kao mornari u trgovačkoj mornarici. Spiritistički medijum je navodno pozvao dušu jednog Rolanovog druga koji se udavio kada je brod bio potopljen.

Kada smo ušli u Žoržov auto, on nas je počeo ispitivati o opasnostima kojima smo bili izloženi u toku rata. Međutim, brzo smo stigli do stanice, pa je on predložio:

“Zar ne bismo mogli zajedno da odemo u neki restoran da nešto pojedemo? Tako biste imali priliku da mi pričate o svojim ratnim avanturama koje me oduševljavaju. Večera ide na moj račun. Odvešću vas posle kući!”

Žorž nas je odvezao u zapadni deo ulice Svete Katarine, u deo grada koji je bio poznat po gurmanskim restoranima. Iznenada je skrenuo svojim luksuznim Linkolnom u usku ulicu u kojoj se nalazio njegov omiljeni restoran. Zaustavio se kraj jednog crnog Kadilaka i rekao: “Žo je

ovde. Restoran pripada njemu. Vrlo fin momak!”

Kada smo ušli, gospodin na ulazu nas je obavestio da moramo pričekati u predsoblju dok se neki sto ne oslobodi. Kada smo krenuli prema toj prostoriji, Žo je iz daljine prepoznao Žorža i došao da nas pozdravi.

Kada je čuo da čekamo prazan sto, rekao je da će sve biti u redu. Naime, nekoliko trenutaka pre toga neki bračni par je otkazao rezervaciju stola, pa ga možemo dobiti ukoliko želimo. Krenuli smo za vlasnikom, koji je sa stola skinuo oznaku “rezervisano” i posedali. Konobarica je odmah prišla i primila našu narudžbinu pića. Kazala nam je da ćemo čekati jelo nešto duže nego obično, jer je restoran pun do poslednjeg mesta. Žorž je odmah naručio dvostruku količinu svog omiljenog pića da mu vreme brže prođe. Odgovarali smo zatim na njegova pitanja o trgovačkoj mornarici i pričali mu o svojoj zainteresovanosti za natprirodne pojave.

Potrajalo je prilično dok je naše jelo stiglo, pa smo naručili još po jedno piće. Alkohol je Žoržu razvezao jezik. Bio je spreman da nam priča i o onome o čemu u običnim okolnostima nikada ne bi pričao. Na primer, upitao sam ga može li nam objasniti kako je postao tako poznat u svojoj profesiji.

“Uopšte mi ne smeta da vam i o tome nešto kažem!” odgovorio je on. “Navešću vam stvarni temelj svoga uspeha! O tome čak ni moja žena ništa ne zna. Morate mi obećati da ćete sačuvati moju tajnu!”

Obećali smo mu da će sve što nam poveri ostati među nama.

“Da li ste ikada čuli nešto o obožavanju demona?”

“Ne, a zašto pitate?”

Ne odgovarajući na moje pitanje, on je upitao: “Od kada se vas dvojica bavite magijom?”

“Žorž, ne razumemo o čemu govoriš! Šta time želiš da kažeš?”

“Želim da znam od kada vas dvojica zamišljate da se bavite prizivanjem duša umrlih?”

“Ja sam počeo pre vrlo kratkog vremena!” odgovorio sam iskreno.

“Svakako da treba još mnogo da učite što se tiče natprirodnih pojava. Samo gubite vreme idući na spiritističke seanse. Molim vas, nemojte me pogrešno razumeti. Te seanse imaju svoje mesto. U izvesnom smislu, one predstavljaju dobru zabavu za žene, jer se teše mišlju da ih neka draga umrla osoba usmerava u životu. Vidite, večeras sam samo za ljubav svoje žene došao na seansu. Svake godine idem po nekoliko puta, tako da ona stekne utisak da delim njene

interese - to je jedini razlog. Ali, ona uopšte ne zna da sam naučio da se obraćam pravom izvoru sile. Tu čovek doživljava nešto stvarno. Govorim o obožavanju demona.”

Od svega što nam je ispričao, jedna rečenica mi se urezala u sećanje. Zato sam upitao Žorža:

“Hoćete li mi objasniti šta ste hteli da kažete rečenicom: ‘Od kada vas dvojica zamišljate da se bavite prizivanjem duša umrlih?’ Šta znači ta reč ‘zamišljate?’”

On se nasmejao, pogledao na sat i rekao: “Već je suviše kasno da bih vam to večeras objašnjavao, ali ipak jedno mogu da vam kažem: Vi niste razgovarali s mrtvima!” I onda je nastavio da govori o svojim uspesima.

“Bilo je to ovako: godinama mi se činilo da nemam uspeha u organizovanju i vođenju orkestra. A onda sam imao sreću da se upoznam s kultom demona. Ta velika sila pomogla mi je da postignem sve što sam želeo. Naravno, naučio sam određene rituale, koje sam morao da obavim pre nego što demoni počnu da usmeravaju događaje u moju korist.”

Smešak se polako proširio po celom njegovom licu. “Od toga dana sam sa svojom grupom postizao samo uspehe. Preko noći smo postali priznati i poznati. Bez nekog napora s naše strane, bili smo otkriveni - iako postojimo već prilično

dugo - i postali smo jedna od najpoznatijih grupa u našem kraju. Sredstva masovnih komunikacija su jednostavno bila oduševljena nama. Na sve strane se govorilo o nama. Uticajni ljudi na radiju su raspravljali o nama, i za kratko vreme smo dospeli na sam vrh.”

Žorž je otpio gutljaj pića, povukao duboko dim i nastavio: “Od tada nas stalno traže. Novac sam pritiče. Dobijamo najveće honorare među pripadnicima naše profesije. Ljudi rado plešu uz našu muziku. U stvari, duhovi nas drže pod svojom kontrolom - drugim rečima, mi smo njihovo vlasništvo, oni nam daju snagu - a mi njihov uticaj prenosimo dalje. Ljudima se sviđa ono što dobijaju od nas, pa se stalno vraćaju, jer žele još!”

Zavalio se duboko u fotelju i zapalio novu cigaretu. Zakikotao se malo i rekao: “Moram nešto da vam ispričam. Pre oko mesec dana dao sam intervju na radiju i stvarno sam u tome uživao. Šestorica vodećih novinara s radija u Torontu i Montrealu razgovaralo je sa mnom. Sve što sam govorio izgleda da ih je prosto opčinilo. I sâm sam se čudio svojim munjevitim odgovorima. Nikada u svom životu nisam bio tako zabavan i šaljiv. Uživao sam u pažnji koju su mi poklanjali. Skoro da su me obožavali. Međutim,

stalno su lukavo pokušavali da me pređu. Međutim, to im nije uspelo ni pri pozdravu.”

Žorž je još jednom pogledao na sat i rekao: “Prijatelji, zaista je kasno. Kako bi bilo da sada krenemo?”

Dok je čekao račun, Žorž je primetio: “Moj uspeh se lako može objasniti kada čovek zamisli strahovitu moć duhova i šta se događa kada takva sila stane na njegovu stranu!”

Rolan i ja smo bili zadivljeni onim što nam je ispričao, pa smo ga u toku vožnje molili da nam još nešto kaže.

“Osećam potrebu da vam govorim o svom iskustvu jer i vi tražite neku veliku silu kojoj biste poverili svoj život. Znam da je nećete naći ako budete posećivali spiritističke seanse, kao što je ova večeras. Izrazio bih tu svoju misao i na ovaj način: Zašto biste igrali u drugoj ligi ako možete da igrate u prvoj?” Moj prijatelj ga je onda zamolio da nam objasni kako bismo mogli da dobijemo pristup u “prvu ligu” sveta duhova.

“Vi ste dvojica zaista hrabrih mladića!” - priznao nam je Žorž. “Mnogo ste učinili i za svoju zemlju. Zato ću za vas učiniti nešto veliko. Postaraću se da dođete na naš sledeći sastanak obožavalaca duhova!”

Konačno je Žorž ozbiljno pogledao nas obojicu i rekao pomalo neodlučno: “Želeo bih da se

još u nešto uverim. Pretpostavljam da u svom životu ne ukazujete nikakvo poštovanje Isusu Hristu, zar ne? Naime, mi ne možemo da prihvatimo nikoga koji je makar i u najmanjoj meri veran biblijskom Bogu, jer se to može izroditi u pravu katastrofu.” Obojica smo ga počeli uveravati da često hulimo na Boga i da smo u tome otišli tako daleko da više ne možemo natrag.

“Večeras sam se u to uverio” rekao je on, “jer su vam prizvani duhovi ukazivali prednost pred svima ostalima. Nadam se da vas svojim pitanjima nisam povredio. Morao sam da ih postavim da bih, jednostavno, bio dvostruko siguran da ste u redu!”

Dok sam ja ponešto i oklevao da prisustvujem prizivanju demona, moj prijatelj Rolan se nije kolebao. Objasnio je svoje držanje činjenicom da ćemo i tako na kraju svi zaglaviti u paklu, pa je dobro da se čovek na vreme upozna s bićima koja će ga tamo dočekati.

Smatrao sam da Žorž neće nikada ni pokušati da se sretne s nama, jer je bio pijan kad nas je pozivao, pa se ujutro neće setiti ni pola onoga šta je prethodne večeri govorio. Međutim, posle nekoliko dana pozvao nas je telefonom i kazao da sledeće večeri u osam sati treba da budemo spremni, jer će doći po nas.

To nezaboravno veče počelo je tako što nam je Žorž ispričao mnoge pojedinosti o tajnom društvu kojem je pripadao. On nije bio neki brz vozač i ustručavao se da pretekne tramvaje kraj kojih smo prolazili. Na putu prema zbornom mestu stotinu puta smo zastajali. Zato smo imali dovoljno vremena da međusobno razgovaramo pre nego što smo stigli do odredišta.

Žorž nas je opomenuo da se ne iznenadimo kada sretnemo neke od najuspešnijih i najuticajnijih ličnosti u Montrealu. Naveo nam je i imena nekoliko najpoznatijih. Njegove reči su me vrlo iznenadile, jer sam očekivao da ćemo se sresti s razbarušenim i nemarno odevenim ljudima. Međutim, dogodilo se nešto sasvim suprotno tome! Svi prisutni su se ponašali vrlo ljubazno, bili su otmeno odeveni i kao ličnosti vrlo privlačni. U nama su pobudili osećanje da se već dugo poznajemo i da spadamo u njihovo društvo.

Sastanak je započeo oko petnaest minuta posle našeg dolaska. Vladala je neka potpuno opuštena atmosfera. Prisutni su proveli oko dva sata pričajući o fantastičnim dostignućima koja su učinili uz pomoć duhova - uglavnom o poslovnim potezima koji su im doneli velike novčane dobitke - jer su od njih dobili sposobnost pred-

viđanja i telepatije i tako mogli da utiču na odluke drugih ljudi.

Jedan čovek je pričao da je kao astrolog proričao sudbinu, da je služio kao finansijski savetnik nekim poznatim bogatašima i da se pri tom i sam obogatio. Objašnjavao je da je uz njega stalno lebdeo demon, davao mu detaljna uputstva kako i kada treba da uloži novac - informacije koje je samo on čuo i koje su njegovim klijentima ostajale skrivene. "Ti bogataši su imali sredstva koja su mogli da investiraju" kaže on. "Međutim, samo sam ja znao kako se iz toga može izvući korist."

Duboko impresioniran, upitao sam svog prijatelja da li se ikada plaši da neće dobiti svoj deo dobitka.

"Uvek zahtevam određeni procenat od dobitka na investicijama. Kao što dobro znate, astrologija je samo mamac. Uopšte se ne brinem. Moj pratilac iz sveta duhova stara se o mojim interesima. Hteo bih da vam to prikažem!

Jedan bračni par je pokušao da mi uskrati moj pošteno zarađeni procenat dobitka od prodaje nekih privrednih objekata. Dali su mi ček na jednu poveću sumu i ja sam bio zadovoljan sve dok mi moj duh nije rekao da ih pitam kada misle da mi isplate i ostatak od 1700 dolara, koji je nedostajao do punog iznosa dogovorene su-

me. Čovek i njegova žena su se vrlo uplašili. Objasnili su mi da nisu imali nameru da me prevare i da će novac za 24 sata biti u mojim rukama.”

Posle svake priče o uspehu, govornik bi zahvaljivao duhu, navodeći i njegovo ime, i njemu pripisivao sve zasluge, a vrlo često je svog duha opisivao i kao gospodara svog života.

U toku vremena koje sam proveo družeći se s obožavaocima demona, opazio sam da oni često, opisujući kako im demoni pomažu, govore o njima kao o svojim gospodarima i bogovima. Jedan od njih je, na primer, rekao: “Bilo je zaista prekrasno posmatrati kako sila gospoda boga Velzevula deluje u moju korist!” Ili je neki od njih pitao drugoga: “Kako ti je išlo otkako smo se poslednji put videli?” Odgovor bi glasio: “Hvala, vrlo dobro! Bogovi su mi zaista divno pomagali u mom životu!”

Te večeri je jedna osoba ostavila na mene dubok utisak. Čovek je bio lekar i pričao je kako su mu demoni dali vrlo velike hipnotičke i isceliteljske sposobnosti. Osim toga, dobio je i moć da uklanja bolove i da kod teških povreda zaustavlja krvarenje.

Pošto je dao izveštaj o nekim svojim fantastičnim uspesima, najavio je da se mora povući u molitvenu dvoranu. “Oprostite mi, prijatelji!”

- rekao je. “Moram otići dole i obaviti neke obrede posvećenja da bi me moja gospodarica, boginja Nehuštan, mogla osvežiti. Neophodna mi je njena oživljavajuća sila da bih mogao da oživim i izlečim svoje pacijente.”

Jedan sat posle početka sastanka pojavio se jedan zakasneli učesnik. Mnogi su ga pozdravili, nazivajući ga čarobnjakom. Kada smo te večeri prilično kasno krenuli kući, upitao sam Žorža: “Ko je onaj dostojanstveni čovek koji je stigao kasnije? Neki su ga nazivali čarobnjakom. Imali to ime neko posebno značenje?”

“Da, ima, ali sada o tome ne mogu da govorim. Kada budeš učestvovao na još nekim sastancima i postao član naše grupe, tada me podseti na njega. To je zaista fascinantan čovek. Ljudi smatraju da je to najveći hipnotizer koji se ikada pojavio u Montrealu.

Usput da spomenem, zaista je bilo divno gledati kako su se svi interesovali za vas dvojicu. Baš mi je prijalo da to posmatram. Morate biti svesni činjenice da smo mi vrlo zatvorena grupa. Bilo mi je čak vrlo teško da dobijem dozvolu da vas dovedem na ovaj sastanak. Prvo su mi odbili tu prednost. A onda, zahvaljujući intervenciji jednog duha, koji se prikazao našem vođi u toku njegovog putovanja po Americi, i telefonskom pozivu kojim mi je dao dozvolu, bio je otvoren

put da nam se priključite i da postanete i članovi našeg društva. Moraću vam o tome još više govoriti.” Imao sam neki neugodan osećaj kada sam čuo da Žorž polazi od pretpostavke da ću im se i ja pridružiti. Rolan, za razliku od mene, bio je oduševljen.

“Posle nekoliko poseta” nastavio je Žorž, “zamoliću vas da uđete u našu molitvenu dvoranu. Verujem da će ta poseta ostaviti na vas dubok utisak. Međutim, molitvenu dvoranu bogova moći ćete posetiti jedino pod uslovom da bude prisutan Sotonin sveštenik i da duhovi daju svoj pristanak.”

Sastanak se održavao u jednoj privatnoj kući, u raskošnoj montrealskoj vili. Dok smo se još nalazili u prizemlju, iz suterena su dopirali zvuci koji su veoma podsećali na indijsku religioznu muziku i pevanje. Neki učesnici su stalno odlazili u suteran i vraćali se posle pola sata u salu. Sve te aktivnosti navele su Žorža da se, dok smo zajedno sedeli na otomanu, sagne prema meni i da mi tiho kaže: “Naša molitvena dvorana je dole. Posle sastanka ću vam o tome pričati.”

Oko šest sedmica otkako smo se upoznali s čarobnjakom, jedne večeri, dok smo se zajedno vraćali kući, upitao sam Žorža da li je, možda, raspoložen da nam nešto više ispriča o njemu. “O, da! O tom zanimljivom čoveku treba više

da saznate. Međutim, prvo moram da vas podsetim da smo mi, uopšteno govoreći, grupa građana koja se kreće u okviru zakona. Ne poznajem nijednoga među nama koji ne bi bio spreman da se odrekne i svoje košulje da bi pomogao drugom članu. Zatim, mi nikome ne priznajemo prednost zbog sila koje je dobio od duhova.

Međutim, u slučaju čarobnjaka, to je malo drukčije nego kod ostalih. Izgleda da ima neku karakternu manu i da se zato svojom velikom hipnotičkom silom poslužio onako kako nije smeo. Verujem da je jedno vreme čak izgubio i orijentaciju.

On je vrlo lukav poslovni čovek - vlasnik je dva noćna kluba - i finansijski stoji vrlo dobro. Stvarno je vrlo sposoban hipnotizer. U stanju je da čoveka za deset sekundi stavi pod svoju vlast, da ga prenese u hipnotički trans, ako mu gleda pravo u oči.

Kao vlasnik dva noćna kluba, održava kontakte s mnogim ljudima iz šou-biznisa. Većina grupa gostuje od četiri do šest sedmica i onda odlazi dalje. Mi smo svesni činjenice da su se neke grupe raspale ili izgubile nekog svog člana posle nastupa u njegovom klubu. I kada je neka grupa izgubila nekog člana, uvek je u pitanju bila žena. Pre oko šest meseci montrealaska poli-

cija sprovela je raciju u jednom luksuznom bordelu i ustanovila da su sve prostitutke nekadašnje pevačice u noćnim klubovima i da sve do jedne rade za njega.”

“Nijedna devojka ne bi došla u taj položaj”, nastavio je Žorž, “da nije dozvolila da je neko hipnotiše. Onaj koji dozvoli da bude hipnotisan, od tog trenutka više nije u stanju da se odupre moći hipnotizera.”

Prostorija u kojoj se obožavaju demoni

Kada smo se Rolan i ja po treći put pojavili na sastanku obožavalaca demona, Žorž nas je obavestio da će biti prisutan i sveštenik Sotone, njihov navodno Veliki sveštenik, koji se upravo vratio s puta po Americi. Bio je siguran da će nam sveštenik biti naklonjen i dozvoliti da uđemo u molitvenu dvoranu, u salu u kojoj su obavljali obrede u čast svojih bogova.

Kada smo ušli, predstavili su nam neke ljude s kojima se do tada još nismo sreli. Upustili smo se zatim u razgovor s nekim poznanicima koji su nam prišli i poželeli dobro večer. A onda je ušao i sveštenik Sotone. Pozdravio je okupljene, kratko porazgovarao s njima i krenuo prema nama. Kad nam je prišao, Žorž je rekao: “Gospodine župniče, želeo bih da vam predstavim dve drage osobe!”

U toku kratkog razgovora iznenadile su nas neke njegove reči. Kada je, na primer, Žorž rekao da smo služili u trgovačkoj mornarici, sveštenik je naveo imena brodova na kojima smo plovili i još neke pojedinosti koje nikome nisu bile poznate. Moram priznati da je ostavio sna-

žan utisak na nas. Oprostio se od nas, napomenuvši da u toku večeri želi s nama još malo da porazgovara.

Ne samo njegove reči, već i cela njegova pojava odisali su nečim neobjašnjivo tajanstvenim. Imao je prodoran pogled i duboki glas, bio je ćelav, a s vremena na vreme svoje reči propratio bi nekim čudnim kikotanjem. Već i sama njegova visina delovala je ubedljivo. Rekao bih da je bio otprilike visok kao i pokojni general Šarl de Gol.

Pošto je izgovoren celi niz zdravica u čast bogova, sveštenik nam je ponovo prišao i zadržao se s nama u prijatnom razgovoru. Obavestio nas je da su mu bogovi otkrili mnoge pojedinosti o nama i da žele da obogate naš život velikim darovima.

Kada se većina učesnika udaljila, pozvao nas je da posetimo molitvenu dvoranu bogova.

Da bih vam bolje prikazao koliko su me zaprepastila i skoro šokirala otkrivenja do kojih sam uskoro došao, moram prvo da opišem kako sam, u skladu sa svojim katoličkim vaspitanjem, zamišljao Sotonu i njegove pale anđele. U detinjstvu su mi odrasli ljudi pričali da Đavo ili Sotona i njegovi anđeli ili demoni žive u središtu Zemlje, u paklu, i da se neprestano trude da dušama onih koji su umrli u stanju smrtnog greha,

nanesu što veće i strašnije patnje. Odrasli su nama deci demone opisivali kao poluljude i poluživotinje, s rogovima, kopitama i plamenim dahom. Kada sam postao tinejdžer, došao sam do zaključka da je ta cela ideja smešna, da je verovatno proizvod nekog oholog uma, koji je u prošlim vekovima želeo da iskoristi sujeverje i neobrazovanost ljudi. Konačno sam počeo sumnjati i u samo postojanje Đavola i njegovih demona.

Spustili smo se stepenicama i ušli u veliku, lepo nameštenu dvoranu, koju su očigledno uredili sposobni dekorateri i dizajneri. Prekrasni debeli tepisi godili su nogama, a tiha, ugodna muzika milovala je uši; sve je bilo zamišljeno da zadovolji čula.

Čini mi se, ipak, da su mnogobrojne prekrasne umetničke slike najviše privukle moju pažnju. Oko 75 uljanih slika, veličine 130 x 70 centimetara, visilo je na zidovima.

Sveštenik Sotone je rekao da je spreman da odgovori na sva naša pitanja, ukoliko ih imamo.

“Ko su te dostojanstvene osobe, predstavljene na slikama?” - upitao sam ja.

“To su bogovi čija smo imena spominjali u zdravicama. Ti naši glavni savetnici upravljaju legijama duhova. Kad su nam se vidljivo pokazali da bismo ih mogli fotografisati, naručili smo

ova platna. Pošto su dostojni velikih počasti, ispod svake slike načinjen je mali oltar, tako da ljudi imaju mogućnost da im prilikom bogoslužnja pale sveće, da im kade tamjanom i da obavljaju rituale koje duhovi požele.”

Dok smo polako obilazili dvoranu, naišli smo i na oltar na kojem se videla bronzana zmija, obavijena oko štapa. Sveštenik nam je objasnio da je oltar posvećen boginji Nehuštan, čijom je silom lekar, s kojim smo se sreli prilikom prve posete, postizao tako velike uspehe. Spomenuo je i velika čuda koja je bronzana boginja činila među Izrailjcima dok su kadili pred zmijom koju je od bronzine načinio Mojsije mnogo stotina godina pre toga (videti u Bibliji 2. Knjigu o carevima 18. poglavlje, 4. stih).

Na kraju dvorane stajao je veliki oltar, a iznad njega slika neke veličanstvene osobe u prirodnoj veličini. Kada je moj prijatelj zatražio objašnjenje, sveštenik je odgovorio: “Slika je posvećena gospodaru svih nas!”

“Kako se on zove?” - upitao sam ja.

Sveštenik je ponosno odgovorio: “Bog s nama!”

Kada se danas prisećam te slike, kojoj sam se tako često divio, moram da kažem da je osoba predstavljena na njoj karakterističnim crtama lica pokazivala sve znake izvanredne inteligencije.

cije. Visoko čelo, prodorne oči i držanje ukazivali su da je reč o vrlo aktivnoj osobi visokog dostojanstva.

Sveštenikov odgovor nije zadovoljio moja očekivanja i nije bio ni sasvim jasan. Svakako da nije mislio na Isusa Hrista. Ne, to nikako! Ali, da nije možda...

“Želite li da kažete da je na ovoj slici predstavljen pravi Sotonin lik?” - upitao sam konačno.

“Da, to je on! Sigurno se pitate kuda su nestale životinjske karakteristike s kojima ga ljudi zamišljaju!” Sveštenik se zakikotao i nastavio: “Oprostite mi što se smejem! Verujte mi da se ne smejem vama, moja gospodo, ili vašem iznenađenju. Jednostavno uživam u pomisli da je demonskim silama uspeo da tako dobro prikriju svoj pravi identitet da i u ovom vremenu naučnih otkrića i visokog obrazovanja religiozni ljudi i dalje veruju u teoriju rogova i kopita!”

Onda se izraz na njegovom licu promenio i on je, na izgled pun zabrinutosti, rekao: “Danas je naš najozbiljniji i najvažniji zadatak da novu generaciju navedemo da veruje da učitelj i njegovi saradnici ne postoje u stvarnosti. Samo će pod tim uslovom demoni uspeti da vladaju stanovnicima ove planete i u toku narednog perioda.”

Zatim nam je otkrio tajnu: “Duhovi su najsrećniji kada mogu da izmišljaju načine kojima će

ljude učiniti podanicima budućeg Sotoninog carstva.”

Dok smo razgledali različite oltare i slike, Sotonin sveštenik nam je objasnio da su se demoni u stvarnosti specijalizovali za različita područja delatnosti. Raspolazu stoletnim iskustvom i ratujući protiv nebeskih sila žestoko se bore da zavladaju mislima ljudi.

Kada je Rolan upitao zašto duhovi toliko vremena provode varajući ljude, sveštenik je objasnio da svaki čovek, koji postane nedostojan Hristovog carstva, automatski postaje podanik velikog carstva koje Sotona uskoro želi da osnuje na Zemlji. One koji su kao podanici Sotone položeni u grob, on će jednoga dana vratiti u život. Hristos i njegovi sledbenici, objasnio nam je dalje, imaju nameru da veliku borbu između dve velike sile završe tako što će s neba pustiti oganj na Sotonine sledbenike, ali im time neće naškoditi. Demonske sile su, naime, razvile sposobnost da vladaju vatrom i zato ona neće moći da naškodi ljudima. Ukoliko sumnjam u njegove reči, dodao je na kraju, treba da odem u Indiju i u neke druge delove sveta u kojima je crna magija postala prava “nauka”, i da vidim ljude koji prelaze preko užarenog ugljevlja ne izlažući se opasnosti da im sagori i jedna jedina dlačica na nogama.

Dok smo napuštali molitvenu dvoranu bogova, rekao sam da su moji pojmovi o Sotoni i njegovim anđelima sada potpuno poremećeni. Moje katoličko vaspitanje naučilo me je da se Sotona i njegovi anđeli, zajedno sa dušama ljudi koji su pomrli u stanju smrtnog greha, nalaze u paklenom ognju. Šta je zaista istina?

Sveštenik Sotone bio je spreman da potroši deo svog dragocenog vremena i da nam objasni, kako se slikovito izrazio, pravo stanje stvari. "Moja gospodo, vidim da vas je poseta našoj molitvenoj dvorani navela da postavite mnoštvo pitanja. Dozvolite mi da prvo naglasim da mi, članovi našeg tajnog društva ovde u Montrealu, sačinjavamo elitu obožavalaca duhova. Kada se rat između nebeskih sila i sila našeg velikog učitelja bude završio i kada on konačno bude uspostavio svoje carstvo na ovoj planeti, mi ćemo dobiti visoka i odgovorna mesta. Bićemo bogato nagrađeni, jer smo stali na stranu onih koji sada izgledaju podređeni - vi svakako razumete šta želim da kažem!

Pre mnogo hiljada godina naš veliki učitelj bio je vladar bezbrojnih bića u beskrajnom svemiru. Bio je pogrešno shvaćen i prinuđen da zajedno s mnogim duhovima, svojim istomišljenicima, napusti svoje carstvo.

Stanovnici ove Zemlje prijateljski su primili našeg učitelja. Međutim, pošto je raspolagao nadmoćnom inteligencijom, uskoro je postao zakoniti vlasnik ove planete. Naveo je prvobitne vlasnike da se odreknu svojih prava i da poveruju u činjenice koje im je on iznosio. Neki ljudi bi takav postupak mogli da nazovu prevarom, ali to nije bilo ništa drugo nego primena zakona samoodržanja, što je prirodni nagon, svojstven svim velikim vođama.

Kada je bilo objavljeno da će njegov protivnik - Hristos - doći na Zemlju kao čovek s ciljem da ljude privuče na svoju stranu, naš učitelj i njegovi najvažniji savetnici odlučili su da primene strategiju sličnu onoj koja im je u početku omogućila da steknu vlast na novom području.

Planirana strategija je od svih demonskih sila tražila da lukavo nagovaraju ljude da žive tako da postanu nedostojni Hristovog carstva. Duhovi su hrabрили ljude da se oslanjaju isključivo na svoja osećanja, a ne na Hristovu Reč i na reč Njegovih proroka. To je ujedno i najsigurniji način da demoni zavladaju čovekovim životom i bez njegovog znanja. Duhovi šire i svakojake lažne nauke i ideje, i čovečanstvo ih spremno prihvata.

Sveštenik je blistao, jer ga je ono što je govorio, bacalo u zanos. Zamolio nas je da mu posve-

timo još nekoliko minuta da bi još bolje prikazao ono što želi da nam objasni. Kada smo ga uverili da smo duboko zainteresovani, i da i sami želimo da se još bolje upoznamo s aktivnostima duhova, nastavio je svoju priču:

“Vi se sećate, moja gospodo, da je Solomon, izraelski car, bio veoma mudar i da je privlačio pažnju mnogih moćnih vladara. U to vreme se naš veliki učitelj zabrinuo što Solomun privlači toliko pažnje, pa je odlučio da uloži velike napore da celi svet dovede pod svoju vlast. Do tada je uspeo da mnogoboštvo proširi po svim delovima sveta, osim u Izraelu. Zato je odlučio da određeni savetnici iz sveta duhova prvo utiču na Solomona da postane obuzet sobom. Drugo, da ga navedu da zaključi da je u interesu naroda da sklapa saveze s okolnim narodima, iako su ga mnogi njegovi savetnici iskreno od toga odvrćali.

Plan našeg učitelja doživeo je veliki uspeh. Kada je došao dan da Izraelci, po Solomonovom primeru, počnu poštovati Astartu - boginju Sidonjana, Kemoša - boga Moavaca, i Milkoma - boga Amonaca, kada su se počeli klanjati pred idolima koji su predstavljali demonske sile - naš učitelj je stekao utisak da je njegova pobeda potpuna, da je dostigao svoj veliki cilj, da mu je celi svet pod nogama.

Moja gospodo, verujem da ste tek sada potpuno svesni koliko je mudro i pametno što je naš veliki učitelj prikrivao svoj pravi identitet! Na taj način njegova verna i odana oruđa mogu da budu sigurna da će jednoga dana njihov trud biti nagrađen, jer gledaju kako iz generacije u generaciju ljudi s poniznim poštovanjem stoje pred njima i priznaju da je njihov učitelj u stvari veliki bog!”

Jedna potpuno nova slika večnih stvarnosti počela se oblikovati u mojoj svesti.

Kada smo još neko vreme malo razgovarali, sveštenik je upitao: “Imate li još nekih pitanja?”

Dok smo još posmatrali slike, palo mi je u oči da je Sotonin oltar bio načinjen od masivnog mermera, da je bio dug oko 2 metra i 70 centimetara, 90 centimetara visok i oko 75 centimetara širok. “Izgleda mi da je oltar učitelja načinjen od jednog komada”, rekao sam. “Kako ste uspeli da tako tešku gromadu prenesete ovamo?”

Sveštenik se nasmejao. “Dobar ste posmatrač, gospodine Norn! Ili bi moglo biti da vas je veliki učitelj pokrenuo na tu misao da bi vam otkrio svoju veliku moć? Usput da kažem, moja gospodo, da mi je jedan od mojih savetnika iz sveta duhova napomenuo da učitelj sa svakim od vas ima poseban plan. Dozvolite mi sada da vam

opišem moć duhova! Oprostite mi što ću pre toga ipak zapaliti cigaru.”

U tom trenutku sedeli smo na sofama uz veliki prozor, tako da smo imali slobodan pogled na grad koji je izgledao kao veliko more svetlosti. Stekao sam utisak da sveštenik posebno uživa da nam govori o onome što je potpuno ispunjavalo njegov život, o delatnostima demonskih sila. A mi smo imali vremena da ga slušamo.

“Oltar učitelja prenesen je na sadašnje mesto na isti način i istom silom kojom su se poslužili druidski sveštenici da sagrade i postave Stounhendž - silom demona ili silom levitacije (lebdjenja u vazduhu). Duhovi su mi objasnili velika dostignuća druidskih sveštenika među Keltima u Francuskoj, Engleskoj i Irskoj pre 2800 godina. Bilo mi je pokazano da su druidi, u podne ili u ponoć, za vreme punog Meseca, dovodili u položaj lebdjenja velike sive blokove peščanika. Blokove, teške i do 28 tona, polagali su tačno na određena mesta da bi podigli svoja svetišta.”

Povukao je nekoliko dimova iz svoje cigare, namestio se udobnije i nastavio: “Kada sam shvatio tajnu njihovih dostignuća, pomislio sam da bih i ja mogao da to postignem i da u tome uživam. Objavio sam zato svojim ljudima svoju nameru da u znak ljubavi podignem našem učitelju prekrasan oltar. Oni su se složili da će, uko-

liko zaista verujem da će duhovi postaviti oltar na njegovo mesto, podmiriti sve troškove izrade i prenosa oltara do zadnjih vrata naše molitvene dvorane. Bez oklevanja sam zatražio da naruče oltar od belog kararskog mermers. Ništa nije suviše dobro za našeg učitelja!

Znam na temelju iskustva da je moć duhova bezgranična kad hoće da se založe za one koji se oslanjaju na reč učitelja. Oni su bogato nagradili moju veru. U toku našeg ponoćnog bogoslužjenja učinili su da je mramorni oltar odlebeo na svoje sadašnje mesto.

Usput da kažem, moja gospodo, da ste večeras bili visoko počastvovani, iako toga, možda, niste ni bili svesni. Dok smo stajali kraj učiteljevog oltara i posmatrali njegovu prekrasnu sliku, koja predstavlja samo blede odsjaj njegove istinske lepote i slave, pojavio se preda mnom učitelj, stajao je nekoliko minuta s druge strane oltara i posmatrao nas. Zato sam vas i pozvao da se poklonimo, što smo i učinili. Činjenica da ste ispunili moju želju pričinila je srcu moga učitelja, što sam mogao i da primetim, veliku radost.

Možda će vas interesovati da u toku skoro tri meseca nismo imali priliku da osetimo njegovu prisutnost, jer se tada u Ujedinjenim Nacijama raspravljalo o mirovnim planovima. To je zahtevalo nepodeljenu pažnju našeg učitelja, jer se

nije usuđivao da taj zadatak poveri bilo kome drugom.

Mir na Zemlji nije u interesu njegovog carstva, pa je tako imao veliki zadatak da rasporedi legije demona i da svakome odredi šta će činiti da bi zbunili vođe čovečanstva i uskomešali njihova osećanja. Problemi, koje će duhovi prouzrokovati, navešće te ljude da stalno traže nova rešenja i tako neće imati vremena da se sastanu.”

Od svega što sam čuo, nešto se posebno isticalo: izjava da Sotonina slika samo bledo predstavlja njegovu lepotu i slavu. Odlučio sam da još jednom pokrenem razgovor o toj temi. Pošto sam se u to vreme služio načinom izražavanja koji sam tada smatrao prikladnim, upitao sam: “Gospodine župniče, hoćete li mi još jednom objasniti ono što ste već kazali? Siguran sam da nisam pravilno shvatio značenje vaših reči.”

Ponovio sam njegovu izjavu i čekao da dobijem odgovor.

“Da, prijatelji! Slika vrlo slabo predstavlja učitelja. Kada se neki duh vidljivo pokaže, obično prikriva lepotu i slavu koju od prirode ima. Kada bi se upravo sada pred nama vidljivo pojavio neki duh, koji nas ne bi zaštitio od svoje slave, ne bismo ga mogli gledati. Oči bi nas zbolele.

Kada sam, na primer, nedavno bio u Americi na odmoru, pojavio se moj glavni savetnik u

mojoj hotelskoj sobi u Čikagu. Došao je s vrlo hitnom porukom da se osoba, kojoj sam ovde u Montrealu poverio odgovornost, sprema da poništi sve što su demoni učinili da bi vas doveli u vezu sa našim društvom. O tome ću vam mnogo više kasnije govoriti. U svakom slučaju, blistao je tako zaslepljujuće da ga nisam mogao gledati. Pošto mi je dao nekoliko saveta, otišao je od mene. Međutim, šok izazvan njegovim sjajem učinio je da skoro pola sata budem skoro slep. Posle nekoliko minuta pokušao sam da telefoniram, ali nisam mogao da čitam brojeve. Morao sam da pozovem u pomoć centralu.”

Razgovarali smo sa sveštenikom još neko vreme i on nam je objasnio celi niz pitanja u vezi sa obožavanjem demona. Pre nego što smo te večeri pošli kući, morali smo obećati da ćemo sve što smo videli i čuli zadržati kao tajnu.

Veliki sveštenik je izgovorio reči zavetne izjave, koje smo mi za njim ponavljali. Zapečatili smo svoj zavet time što smo pregršt tamjana polako rasipali nad plamenom crne sveće. Prah je sagorevao i ispunjavao prostoriju ugodnim mirisom.

Kada sam se vratio u svoj stan, cele noći nisam mogao da spavam. Jednostavno nisam mogao prestati da razmišljam o molitvenoj dvorani bogova. Zamisao da Sotona i njegovi demoni za-

ista postoje i da su to u stvari prekrasna bića - a ne neka odvratna stvorenja - nisam mogao da prihvatim tako lako. Moje katoličko vaspitanje je moje zamisli toliko udaljilo od stvarnosti da sam imao velikih teškoća da prihvatim činjenice. Trebalo je da se preko dva meseca srećem s natprirodnim pojavama pa da pale anđele gledam onakvim kakvi oni zaista jesu, naime, kao prelepa, vrlo inteligentna bića.

Demoni na delu

Dve ili tri sedmice posle posete molitvenoj dvorani bogova opet sam dobio priliku da razgovaram sa velikim sveštenikom o Sotoni i njegovim anđelima. Kada sam mu priznao da sam očekivao da ću se sresti s grupom nastranih ljudi, malo se nasmejao:

“Poštovaoci demona se međusobno vrlo razlikuju, kao uostalom i članovi bilo kog drugog društva. Vrlo često odražavaju lokalnu kulturu. Kada putujete, vidite da je sujeverje široko rasprostranjeno u društvima u kojima ima mnogo nepismenih. Takvi ljudi se odaju najnižim oblicima obožavanja. Duhovi uživaju u tome da ljude upućuju u tom smeru, jer znaju da to njihovom velikom suparniku, Hristu, pričinjava bol. On je obećao da će sve ljudi uzdići k sebi. Međutim, u toku stoleća duhovi su bezbroj puta dokazali da se On prevario. Milioni i milioni su otišli u grob, ne čuvši uopšte za Njegovo ime, niti poverovavši u Njega.”

Dok je govorio, sveštenik Sotone ustao je sa svoga mesta i počeo da hoda gore - dole. Stavio je ruke na leđa i gledao u pod. S vremena na

vreme bi podigao pogled i usmerio ga u mom pravcu.

“Što se tiče nas u Montrealu, nalazimo se u vrlo povoljnom položaju. Priroda nas je snabdela talentima koji daleko nadmašuju sposobnosti miliona stanovnika ovih krajeva. Zato je učitelj uložio velike napore da bi nas upoznao sa stvarnim stanjem u svetu duhova. On je svakome od nas dao posebne zadatke... i prestanite da me gledate kao da mi ne verujete!”

Verovatno se na mom licu videlo da sam potpuno šokiran onim što sam do tada čuo od njega. “Oprostite mi ako sam vas na bilo koji način uvredio!” - počeo sam da se izvinjavam. “Verujem onome što mi vi govorite. Ali, moram još mnogo da učim o volji učitelja - sve što sam ovde u našem molitvenom domu video bilo je tako novo i toliko se razlikovalo od svega što sam naučio da verujem!”

“Ne bih želeo da vas napadam”, odgovorio je on, “a niste ni vi mene uvredili. Ja samo ponekad uzimam stvari suviše ozbiljno. Što se tiče reči kojima sam opisao moje ljude u Montrealu, ne želim da sebi pripišem slavu. Sam učitelj mi je objasnio njihov položaj.”

Seo je zatim ponovo za svoj radni sto, zapalio cigaru i počeo da vuče duboke dimove. “Što se tiče vas i vašeg prijatelja Rolana, bilo mi je pre

godinu dana otkriveno da ćemo se sresti ovde u molitvenoj dvorani, samo sam ja to smetnuo s uma. I kao što sam vam već napomenuo, nalazio sam se u svojoj hotelskoj sobi u Čikagu kada se preda mnom pojavio jedan glavni savetnik iz sveta duhova, podsetio me ponovo na vas i naredio mi da smesta pozovem čoveka kome sam predao odgovornost u toku svog odsustva. On se tada svim silama trudio da pokvari sve ono što su demoni preduzeli da vas dovedu u vezu s nama. Telefonirao sam čoveku, i pre nego što sam dobio priliku da bilo šta kažem, on je napomenuo da Žorž traži dozvolu da vas i vašeg prijatelja dovede na svečanost zahvalnosti i da mu je on tu dozvolu uskratio. Ja sam ga naravno upoznao sa željama glavnog savetnika. Zatim sam pozvao i Žorža i rekao mu da bih se rado-
vao da vas dovede. Kao što vidite, učitelju je veoma stalo do svakog pojedinca među nama. Prestanite zato da sebe potcenjujete!”

Posle tog razgovora proveo sam opet besanu noć - sveštenikove reči stalno su mi se vraćale u sećanje.

Jedne večeri moj prijatelj Rolan morao je da ostane duže na poslu i nije imao priliku da se sa mnom telefonski dogovori pre mog odlaska na sastanak. Dok se tramvajem vozio kući, setio se da bi, možda, stigao na vreme ukoliko bi direk-

tno krenuo u molitvenu dvoranu. Odlučio je da presedne na uglu ulice Svete Katarine i bulevara Svetog Lorana i da me ujedno odatle pozove. Međutim, telefonski broj molitvene dvorane ostao mu je kod kuće. Kada bi se samo mogao setiti adrese, telefonom bi mogao da dobije broj! I zato je pripremio malu beležnicu i olovku, ali se nikako nije mogao setiti broja zgrade, iako je toliko puta ulazio u nju. Međutim, kada je tiho prošaputao: “Želim da mi duhovi pomognu!”, na njegovo veliko iznenađenje pokrenula se olovka u njegovoj ruci i napisala ne samo broj kuće, već i naziv ulice, i to vrlo lepim rukopisom.

Bio je vrlo zadovoljan svojim uspehom. Međutim, telefonistkinja ga je malo kasnije obavestila da se broj te bogomolje ne nalazi u imeniku.

Nekako u isto vreme Žorž i ja smo se počeli brinuti šta se dogodilo s našim prijateljem. Onda je Žoržu pala na pamet dobra ideja: “Zamolimo Žerara, vidioca, da nam kaže gde se Rolan nalazi!”

Posle kratkog nagovaranja, Žerar je zatvorio oči, stavio prste na slepoočnice i rekao: “Vidim da je Rolan upravo ušao u prodavnicu duvana na uglu ulice Svete Katarine i bulevara Svetog Lorana. Sada razgovara telefonom sa službom informacija. Traži naš broj, ali mu odgovaraju

da ga nema u imeniku. Pokušaću uz pomoć mog duha da mu prenesem jednu misao. Otišla je. On sada bira broj, želi da razgovara sa Žoržom; budite spremni da se odazovete, jer vas traži!”

Žorž je krenuo prema telefonu u suprotnom kraju dvorane. Kada je prvi put zvono odjeknulo, neko je skinuo slušalicu da bi je odmah predao Žoržu, jer se poziv na njega odnosio.

Kada je stigao, Rolan je bio pun oduševljenja zbog svog iskustva sa duhovima. Pokazao nam je divni rukopis na papiru i rekao: “Uramiću ovu hartiju. Nikada u životu nisam video ovako lep rukopis.” Okrenuo se onda svešteniku i kazao: “Pitam se zašto mi duh osim adrese nije dao i telefonski broj!”

“Niste ga zato zamolili!” - odgovorio je čovek.

“Prema vašoj veri se i postupalo prema vama. Iskustvo, koje ste večeras stekli, samo je dečja igra prema onome što su, moja gospodo, bogovi s vama planirali. Međutim, morate verovati u duhove i od njih očekivati velika dela. Morate se nekoliko puta uveriti u moć i inteligenciju demona da biste, po mom mišljenju, stekli dovoljno vere da vam oni u obilnijoj meri mogu pomagati!”

Možda dve ili tri sedmice posle toga, kada smo Rolan i ja ušli u prekrasnu zgradu molitvenog doma bogova, pozdravio nas je sveštenik i pre-

neo nam sledeću poruku: “Večeras ćete prisustvovati jednoj vrlo zanimljivoj seansi. Jedan moj dugogodišnji poznanik došao je u posetu našem gradu. To je poznati profesor istorije, istoričar u pravom smislu te reči, koji predaje na jednom od vodećih univerziteta u Francuskoj. Njegovo poznavanje fascinantnih istorijskih pojedinosti učinilo ga je vodećom ličnošću na njegovom području nauke. Mogao bih da dodam, duhovi su ga učinili velikim. Oni su mu otkrili mnoge nepoznate istorijske činjenice. Večeras će on preko medijuma saznati mnoge pojedinosti o vojnim pohodima Napoleona Bonaparte. Sada se nalazi u molitvenoj dvorani i drži bogoslužje. Dozvolite mi da vam u međuvremenu objasnim šta će se dogoditi!”

Udobno smo se smestili i pažljivo slušali sveštenika dok je opisivao ono što je trebalo da bude vrlo zanimljiva seansa: “Medijum dozvoljava duhu da uđe u njegovo telo i da lično i duhovno potpuno zavlada njime. I tako on postaje oruđe duhova, koji onda lakše razgovaraju s ljudima. U prošlosti je više duhova uzimalo vlast nad telom ovog medijuma. Neki određeni duh je, možda, upoznat s nekim istorijskim pojedinostima, ali mu nedostaju informacije o drugim stvarima. Drugi, koji je bio prisutan i učestvovao u zbivanjima, stupa tada na njegovo mesto. Du-

hovi su toliko precizni da tačno oponašaju ne samo reči, već i boju glasa osobe koju citiraju.”

Posle nekoliko minuta sveštenik je izašao da vidi da li je njegov prijatelj završio molitvu. Odmah se vratio i pozvao sve one koji žele da učestvuju u seansi da pređu u molitvenu dvoranu.

Sveštenik je gostujućeg istoričara predstavio skupu, a onda je zatražio da se jave šestorica dobrovoljaca. Trebalo je da duhovi jednoga od njih izaberu kao svoj kanal za to večer. Šestorica dobrovoljaca stala su pred sveštenika koji se obratio bogovima i zatražio od njih da pokažu svoju moć. Duhovi koji su vodili Napoleona i pomagali mu u njegovim vojnim pohodima trebalo je da nam otkriju pojedinosti koje je prisutni istoričar želeo da sazna. Dok je sveštenik obavljao vrlo kratak ritual, jedan duh je prodro u telo jednog dobrovoljca i počeo da govori preko njega. Glas je imao pravi pariski naglasak i boju koja je odmah privukla pažnju.

Duh nas je obavestio da je on glavni savetnik koji se specijalizovao za vojna pitanja i da nosi odgovornost za legije duhova. Pošto je predmet vrlo složen, upotrebiće još dve osobe od preostale petorice, koje će mu poslužiti kao kanali duhova.

Dve osobe su jedva primetno zadrhtale, sklopile oči i duhovi su objavili da ih treba zvati Remi i Alfons. Oči čoveka, u koga je ušao glavni savetnik, ostale su otvorene, ali se nisu pokretale, niti su mu se kapci sklapali u toku oko 45 minuta.

Sveštenik se okrenuo prema istoričaru i rekao: “Bogovi su uslišili vaše molbe!”

Posetilac je ustao, držeći u rukama beležnicu i olovku. Prvo je laskao duhovima i priznavao da su mu u prošlosti dali informacije koje su ga učinile najpoznatijim stručnjakom na njegovom naučnom području. Nekoliko minuta je tako razgovarao s duhovima i nazivao ih gospodinom Remijem, gospodinom Alfonsom i gospodinom Savetnikom. Onda im je počeo postavljati pitanje za pitanjem, a duhovi su bez oklevanja odgovarali.

U određenom trenutku seanse, povelala se reč o jednom važnom razgovoru koji je Napoleon vodio s jednim od svojih oficira. Glavni savetnik iz sveta duhova rekao je da bi, tačnosti radi, bilo bolje da Remi i Alfons ponove razgovor koji su pomenuta dvojica nekada vodila. Glasovi su se potpuno izmenili - kao kada dve različite ličnosti međusobno razgovaraju.

Okrenuo sam se prema Žoržu i rekao: “Ovo je fantastično!”

Žorž je odgovorio sa osmehom: “Ako misliš da je ovo upečatljivo, moraš pričekati dok duhovi počnu da imitiraju glasove ljudi koje si poznavao i koji su već dugo u grobu. To će te zaista prodrmati!”

Pošto je istoričar dobio odgovor na sva svoja pitanja o vojnim pohodima Napoleona Bonaparte, obavestio je glavnog savetnika iz sveta duhova da su mu neophodne još neke informacije o govoru koji je gradonačelnik Kamilijen Ode, kratko vreme pre ulaska Kanade u drugi svetski rat, održao na stepenicama Gradske kuće u Montrealu.

Glavni savetnik je primetio da mu on i njegovi saradnici ne mogu pomoći, pošto su se sve njihove aktivnosti odigravale u Evropi. Međutim, posle njihovog odlaska stupiće na njihovo mesto drugi savetnik i pružiti sve potrebne informacije.

Poslednja dva čoveka, koja su bila odabrana da posluže kao medijumi, drhtala su, držala otvorene oči i svojim glasom pitala koliko su dugo služila kao oruđa u razgovoru s duhovima. Što se tiče čoveka preko koga je govorio glavni savetnik, on je opet malo zadrhtao, zatvorio i ponovo otvorio oči i onda je preko njega progovorio neki drugi duh: “Drago mi je što mogu da vam pomognem da otkrijete nepoznato. Bio sam

prisutan kada je gradonačelnik Kamilijen Ode držao svoj govor protiv obaveze francuskih Kanađana da služe vojsku. Šta biste želeli da saznate?”

Ponovo je istoričar izrazio svoju zahvalnost glavnom savetniku na stalnom vođstvu duhova u njegovom životu. “Pošto nije bilo nikoga koji bi stenografski beležio Odeov govor, danas kruže mnoge različite verzije. Plemeniti savetniče, imate li mogućnosti da nam rasvetlite taj problem?”

“Spreman sam da govor gospodina Odea ponovim reč po reč!”

Ono što se tada dogodilo jednostavno nisam mogao da objasnim. Jedva sam verovao svojim ušima. Slušao sam glas koji sam u toku mnogih godina stotinama puta slušao preko radija. Kamilijen Ode je bio vrlo čudan političar. Nikada se nije ustručavao da izrazi svoje mišljenje o bilo kome ili bilo čemu.

U to vreme Kamilijen Ode predstavljao je vrlo vruću temu za sve francuske informativne medije. Njegove delatnosti kao gradonačelnika Montreala stalno su ga dovodile u žižu interesovanja. Radio-stanice snimale su njegove govore i primedbe i mnogo puta ih ponovo emitovale, tako da je njegov glas bio lako prepoznatljiv. I sada sam slušao taj poznati glas, ali ga je ovom

prilikom samo imitirao demonski duh. Slušali smo ga skoro dvadeset minuta.

Pre nekog vremena spomenuo sam nekome ovo svoje iskustvo i taj je počeo da tvrdi da sam sigurno slušao duh ili dušu preminulog Kamilijena kako drži govor. Međutim, to ne može da bude istina, jer je Kamilijen Ode u to vreme još bio živ. Umro je tek 12. septembra 1958. godine. Kao što je demonski duh otvoreno najavio, bilo je to samo oponašanje glasa i reči gospodina Odea.

Dok nas je Žorž te večeri vozio kući, rekao je kako veruje da je čovek posle svoje smrti potpuno mrtav i da su ljudi, mada tvrde da su razgovarali s duhovima umrlih, u stvari razgovarali s demonskim duhovima koji su imitirali preminule.

U to vreme sam tu izjavu smatrao zanimljivom, ali joj nisam posvetio neku veliku pažnju. Žorž nije hteo da više razgovara o toj temi, već je rekao da to pitanje treba da nam objasni sveštenik kada bude imao vremena.

Sledeće nedelje pred veče ukazala nam se prilika da to pitanje raspravimo sa sveštenikom. On je Rolanu i meni dao zanimljiv izveštaj o tome kako su demoni imitirali glasove umrlih.

Za njega je ta činjenica bila samo dokaz njihove sposobnosti da zavode ljude. Stekao sam

utisak da je taj čovek osećao posebnu radost i veliko zadovoljstvo kada je mogao da priča kako su demoni varali velike i ugledne vođe.

Sveštenik je naveo i tri ili četiri biblijska izveštaja, ali, pošto u to doba nisam poznavao Bibliju, primeri nisu ostavili na mene neki poseban utisak. Začudio sam se tek kada je spomenuo primer Saula, izrailjskog cara, i njegov susret sa vračarom iz Endora kao remek delo demonske prevare. Opisao je kako su demoni naveli Saula da se oslanja na svoja osećanja, umesto na reči svoga Boga, i da im tako prepusti vođstvo svoga života. Pričao je kako su ga potpuno odvojili od Boga i izazvali njegovu propast, nagovorivši ga da pred licem Boga Jevreja učini surov zločin. "U to doba u istoriji, naš učitelj nije mogao sebi osigurati veću čast nego da navede najvišeg vođu izrailjskog naroda da se pred očima svih stanovnika svemira pokloni demonskom duhu!" - naglasio je na kraju.

Posle nekoliko meseci, to što je Rolanu i meni ispričao te večeri odigralo je značajnu ulogu u mojoj odluci da napustim društvo obožavalaca demona.

Nagovaraju me da postanem član

Jedne večeri, u razgovoru, sveštenik nam je rekao da sam učitelj smatra da je došlo vreme da izrazimo svoju veru u moć demona. “Čim pokažete spremnost da svoju veru u učitelja javno priznate, moći ćete da izaberete jedan od mnogobrojnih darova koji vam stoje na raspolaganju!” - čvrsto nam je obećao.

Trebalo je, u stvari, da učestvujemo u ritualu satanističkog kulta i da pred okupljenima izjavimo da priznajemo Sotonu kao velikog boga, kao najvišeg vladara planete Zemlje, koji svojim sledbenicima daje prekrasne darove. Moći ćemo tada da zatražimo i darove koje želimo. Na kraju je trebalo da svoju izjavu vernosti zapečatimo bacanjem pregršti tamjana na užareno ugljevlje na Sotoninom oltaru i dubokim klanjanjem.

Moj prijatelj uopšte nije oklevao. Dok sam ja smatrao da treba da razmislim pre nego što donesem odluku, Rolan je navodio mnoge razloge zašto je to veče najbolji trenutak da učinimo i taj korak.

Danas se stidim što moram da priznam da sam popustio i učinio ono što se od mene očekivalo.

Zatražio sam dar proricanja, kojim sam hteo da se poslužim na sledeći način: po noći, u snu, želeo sam da vidim imena i brojeve trkačkih konja na jednom određenom trkalištu i da se sledećeg dana kladim na porednika. Već prve noći sanjao sam takav san. Potpuno jasno sam video koji će konji sledeće subote pobediti u tri trke.

Narednog dana otišao sam u kladionicu i gle, na oglasnoj tabli stajala su imena konja koja sam video u snu. Pošto nisam imao mnogo novca na raspolaganju, kladio sam se na porednike u prve dve trke i dobio oko 60 dolara. Treći konj je donosio dobitak 21 puta veći od uloženog novca, jer nije smatran favoritom. Međutim, pošto sam se uverio da su mi duhovi sve do tada dali tačne informacije, odlučio sam da na njega uložim dvadeset dolara. Konj je pobedio i ja sam bio jedini dobitnik. Uzeo sam 420 dolara, zahvalio se i otišao. Ponosan na svoju sreću, svratio sam u ulicu Svete Katarine, ušao u jedan od najboljih modnih butika i kupio rukom šiveno odeo za oko 200 dolara.

Sličnu sreću imao sam i nekoliko sledećih subota i na kraju me je vlasnik kladionice pozvao u svoju kancelariju. Želeo je da razgovara. Pošto smo neko vreme pričali, postalo mu je jasno da se ne razumem u konjske trke.

“Čudim se da s tako malo znanja uspevate da pogodite pobjednika! Možete li mi kazati ko vam daje neophodna uputstva?”

Kada je ustanovio da sa mnom ne može da izađe na kraj, rekao je: “Suviše me skupo staje vaša prisutnost. Voleo bih da odete i da se više nikada ne vratite. Ako želite, mogu vam dati adrese svih ostalih kladionica u Montrealu!”

Bilo je zanimljivo iznenada plivati u novcu, ali me u stvari moje bogatstvo nije činilo srećnim. Iz nekog neobjašnjivog razloga nisam bio zadovoljan. S druge strane, Rolan je uživao u životu više nego ikada, jer su se duhovi izuzetno zalagali za njega.

Jedne večeri dogodilo se nešto što me je stvarno uznemirilo.

Pošto je nekoliko osoba izrazilo zahvalnost duhovima na svemu što su za njih učinili, sveštenik je predložio da pređemo u molitvenu dvoranu i da se zahvalimo bogovima. “Govorićemo jezikom neba!” - rekao je on. “To će posebno obradovati našeg učitelja i njegove savetnike!” Njegove reči su mi zvučale zagonetno, ali sam pomislio da je bolje da ne pitam kako obožavoci Sotone mogu da govore nebeskim jezikom.

Kada smo posedali, svaki je dobio u ruke pesmaricu - biblijsku pesmaricu. Sveštenik je čak naveo tri hrišćanske crkve koje se njome služe.

Pošto je pred oltarom obavio kratak ritual, zatražio je od prisutnih da nađu jednu pesmu i da je zajedno s njim pevaju. Oko dvadeset minuta je trajalo pevanje. Ja sam samo sedeo bez reči, ukočen od zaprepašćenja.

Pošto smo se vratili u gornju dvoranu, prišao mi je sveštenik i rekao osmehujući se: “Primetio sam da se niste pridružili našem slavljenju bogova. Možete li mi kazati zašto?”

“Jednostavno nisam mogao da tako obeščastim te hrišćanske pesme, kao što ste to vi sa ostalima činili. Činjenica da nekoga, to jest Boga, ne podnosim, nije nikakav razlog da hulim na Njegovo ime!”

“Shvatam kako se osećate, ali znam da ćete se posle nekog vremena već priviknuti. Nešto slično se događa kada čovek prvi put prisustvuje prinošenju žive životinje na žrtvu. Isprva je šokiran, ali se posle nekoliko puta privikne i to mu više ništa ne znači. Usput da vam kažem, imamo nameru da Rolana i vas pozovemo na našu veliku svetkovinu u čast bogova, koja će se održati u jednom odmaralištu u brdima Svetog Lorensa. Prvi novembar je, naime, za naše ljude veliki praznik. Sledeće sedmice ću vam o tome nešto više kazati!”

Dok smo se te večeri vozili kući, zamolio sam Žorža da mi objasni nešto što sam primetio u

toku svečanog obreda u čast bogova. Pošto su neko vreme pevali, neki su počeli da se služe nekim drugim jezikom, iako je hrišćanska melodija ostala ista.

Objasnio mi je da su demoni uzeli potpuno pod svoju vlast misli tih ljudi, pa su oni Sotonu i njegove demone slavili jezikom duhova. Time su ih osposobili da svoju hvalu izražavaju na mnogo uzvišeniji način. Ovakvi sastanci imaju dvostruku svrhu. Prvo, već sama činjenica da obožavaoci Sotone pevaju hrišćanske pesme predstavlja hulu na Hristovo ime. Drugo, kada demonski duhovi preuzmu vlast nad mislima nekih pevača i navedu ih da Sotonu i njegove savetnike slave jezikom duhova uz melodiju hrišćanske pesme, tada je to najviši oblik hule protiv nebeskog Boga. Sotona se tome neobično raduje.

Neke primedbe o žrtvovanju živih životinja navele su me da zamolim Žorža da mi o tome nešto kaže. Objasnio mi je da će njegovi ljudi 1. novembra prineti takvu žrtvu u brdima Svetog Lorensa, ali će mi sveštenik svakako bolje objasniti o čemu je reč. Okolnosti su me, međutim, sprečile da nešto više o tome saznam.

Tada to još nisam znao, ali su pali anđeli već bili svesni da se Bog trudi oko mene i da će mi uskoro pomoći da shvatim Njegovu veliku lju-

bav prema nedostojnim ljudskim bićima, Njegov plan spasenja i Njegovu pravednost u postupanju prema ljudima. Odlučili su zato da me odmah izlože pritisku da se potpuno predam obožavanju demona. Želeli su da prekoračim granicu sa koje više nema povratka. O tome ću malo kasnije govoriti.

Kada sam jedne srede uveče ušao u molitvenu dvoranu, nisam ni sanjao da ulazim poslednji put. Rukovao sam se s nekim prijateljima, koji su se, da bi ugodili duhovima, usrdno trudili da se ugodno osećamo u njihovoj sredini. Nisam mogao ni da zamislim da će posle samo deset dana ti isti ljudi postati moji podmukli neprijatelji, da će planirati moju propast i biti spremni da nekome plate visoke svote da me ubije.

Te večeri su svedočenja ostavila posebno snažan utisak. Kada se sve završilo, sveštenik je neko vreme razgovarao sa mnom i Rolanom i rekao da je duhovima posebno stalo do toga da nam korisno posluže u životu. Ukoliko pristanemo da 1. novembra, za četrnaest dana, uz posebne obrede budemo primljeni u njihovo tajno društvo, duhovi obećavaju da će nam otkriti planove koje imaju s nama.

Kada sam upitao sveštenika zašto se prvo moramo podvrći ritualu primanja i tek onda saznati za planove s nama, objasnio je da je u pitanju

iskazivanje poverenja u duhove. Bez poverenja ne možemo ugoditi učitelju, a ako mu ugodimo, imaćemo velikih koristi.

“Molim vas da počete sa mnom!” - pozvao nas je. “Želeo bih da čujete kako učitelj nagrađuje ljude!”

Pratili smo ga do jedne sobe iz koje se cele večeri čulo kucanje pisaće mašine. Pokucao je i neko je odgovorio: “Izvolite!” Kada smo ušli, videli smo čoveka koji je u velike kovertе stavljao listove papira ispisane pisaćom mašinom.

“Žilijen, vi ste ove ljude već videli!” - obratio mu se sveštenik. “Međutim, čini mi se da ne znaju čime se vi bavite. Ne znaju ni kako su duhovi unapredili vaš život dok ste drugima dobro činili. Doveo sam ih da čuju šta ste doživeli s duhovima otkako ste bili primljeni u naše društvo!”

Čovek nam je ispričao da je kao mladi pravnik svoju budućnost video u pronalaženju i prikupljanju podataka, neophodnih velikoj advokatskoj firmi. Sreća mu se osmehnula tek kad je uz pomoć duhova došao u vezu sa obožavaocima demona. Preko noći je došlo do preokreta u njegovom životu.

Posle primanja u društvo, demoni su ga obavestili da imaju za njega jedan poseban zadatak. Trebalo je da pomaže zločincima koji nemaju

sredstava da plate pravnu pomoć i koji će zato završiti u tamnici.

Duhovi su tražili da odmah otvori svoju kancelariju. Trebalo je da advokatima pribavlja dokaze u korist optuženih. Duhovi će obavljati najveći deo posla.

Kazali su mu da pošalje pisma određenim advokatima u celoj Kanadi. Trebalo je da ih obavesti da ima na raspolaganju sve spise neophodne za pokretanje i dobijanje procesa koje su u prošlosti izgubili zato što nisu imali vremena da se dovoljno pripreme. Uskoro su počeli da pristižu odgovori.

Zatim su mu duhovi naredili da svake srede, kada mu bude neophodna njihova pomoć, jednostavno radi u molitvenom domu bogova. Trebalo je da samo stavlja prazne listove papira u tri pisaće mašine i da čeka da duhovi napišu celokupne spise odbrane.

Pred njim na stolu stajale su tri pisaće mašine i oko 50 paketa papira. Objasnio je da duhovi pišu materijale tako brzo da je jedva u stanju da stavlja novi papir u mašine. Svaki spis odbrane sadržavao je informacije o načinu postupanja pred sudom, upućivao na prethodne slučajeve koje je taj sud rešavao i tako dalje.

Kada ga je sveštenik upitao kako su advokati prihvatili njegovu pomoć, odgovorio je da su

oduševljeni, jer su i postignuti rezultati izvanredni. Na pitanje sveštenika koliko vrede spisi koji se nalaze pred njim na stolu, odgovorio je da je u pitanju mnogo hiljada dolara. Kada smo polazili, pozvao nas je da dođemo i da posmatramo duhove na delu kada se god nađemo u molitvenom domu bogova i dok on radi na svojim projektima.

Sveštenik je ponovio svoju ponudu da nas prime u svoj kult. Moj prijatelj je odmah pristao, ali ja to nisam mogao. “Žao mi je, ali vam za sada još ne mogu dati odgovor! Sledeće sedmice u ovo doba sigurno ćete saznati šta sam odlučio!”

Nisam bio ni svestan da se poslednji put rukujem sa satanističkim sveštenikom. Pozdravili smo se i svaki je otišao na svoju stranu.

Te večeri sam legao u postelju, ali nisam mogao da spavam. Misao o stupanju u redove poklonika Sotone nije mi dala mira. Šta da učinim?

Iskustva u toku poslednjih meseci vratila su mi se u sećanje, kao i mnoga nerešena pitanja o silama dobra i zla. Iako sam o natprirodnom svetlu doznao mnoge čudesne činjenice, imao sam utisak da je u pitanju nešto daleko veće od onoga što sam do tada video. Osim toga, postalo mi je jasno da ne mogu imati potpuno poverenje u izjave demona da je Bog prema njima nepr-

vedno postupao. Gde da tražim istinu? Svakako ne u hrišćanskim crkvama, mislio sam, jer bih inače o tome već nešto znao!

U nevolji sam shvatio da mi je neophodna pomoć kako bih mogao da donesem razumnu odluku. Neko osećanje strahovite bespomoćnosti navelo me je da glasno uzviknem: “Ako postoji neki Bog na Nebu kome je stalo do mene, neka mi pomogne!” Kratko vreme posle toga okrenuo sam se i zaspao. Budilnik me je trgnuo iz sna. Tog jutra sam zadubljen u teške misli pošao na posao.

Kratko vreme posle prvog susreta s Rolanom i odlaska na spiritističke seanse dobio sam novo radno mesto, na koje sam već dugo konkurisao. Trebalo je da izučim novi zanat. Učio sam da vezem u jednoj firmi koja se specijalizovala da za jednu žensku konfekciju obavlja veziljske radove.

Dok sam toga dana sedeo za mašinom, stalno sam razmišljao o odluci koju moram da donesem u toku sledeće sedmice. U petak posle podne konačno sam došao do zaključka da nemam nikakvog drugog izlaza već da se podvrgnem ritualu primanja.

Od obožavanja demona do proučavanja Biblije

U tri sata posle podne, kao i obično, zazvonilo je zvono, najavljujući pauzu od petnaest minuta. Dok sam izlazeći iz fabrike prolazio pored kancelarija, pozvao me je Hari, jedan od vlasnika, da u povratku svratim kod njega. Želeo je da razgovara sa mnom.

Kada sam kasnije došao u njegovu kancelariju, ponudio mi je cigaretu i rekao: “Rodžer, voleo bih kada bi mi nešto učinio! Sigurno si me jutros video kako s jednim mladićem prolazim kroz fabrička odeljenja i pokazujem mu naše pogone. Eto, on će raditi kod nas. Počeće u ponedeljak ujutro.”

“Pa, šefe, to je zanimljivo, ali kakve to veze ima sa mnom?”

“Pazi dobro šta ću ti kazati! To mi je vrlo važno. Otkako je taj mladić došao, stalno mislim o problemu s kojim se on suočava. Taj čovek je religiozan, ali na neki čudan način.”

“Hari, slušam te, ali ne razumem šta mogu da pomognem!”

“Želeo bih sada da učiniš za mene sledeće: postaviću Sirila na susednu mašinu, a ti se po-

trudi, kada se malo upoznate, da saznaš u šta veruje taj čovek. Nemoj dozvoliti da sazna da sam to od tebe tražio. Budi, molim te, taktičan, nemoj žuriti, makar morao da čekaš dve sedmice da bi načeo razgovor o toj temi.”

Priznao sam šefu da baš nisam najbolje obavешten o verskim pitanjima. Kada sam se vratio na posao, moje misli su stalno bile zaokupljene onim o čemu smo Hari i ja razgovarali.

U ponedeljak nam je Hari svima predstavio novog radnika. “Zove se Siril Gros i diplomirani je vezilac. Izražavamo mu dobrodošlicu u našem preduzeću, jer znamo da njegova prisutnost može samo da doprinese ugledu naše firme.”

Dopratio je Sirila do njegovog radnog mesta pored mene i rekao mu da će sigurno uživati da radi na toj novoj mašini. Okrenuo se meni i dodao: “Sirile, predstavljam ti Rodžera. Vas dvojica ćete sigurno postati dobri prijatelji, jer ćete raditi iste poslove. Rodžer, budi tako dobar da odgovoriš na pitanja o nekim pojedinostima koje se odnose na posao. Ukoliko vam bude bila potrebna pomoć, slobodno me pozovite!”

Posle nekih 45 minuta iskrsele su teškoće s mojom mašinom. Propuštala je bodove. To je značilo da moram ponoviti jedan deo već obavljenog posla. Pošto je mašina nekoliko puta otkazala poslušnost, postao sam nestrpljiv i pre-

pustio se staroj navici da prozivam sve svece s Neba.

Konačno sam zamolio šefa da provjeri ispravnost moje mašine. On je ponovo podesio zategnutost konca, ispitao mnoge pojedinosti, koje bi mogle da prouzrokuju teškoće, ali ništa nije pomagalo.

Oko deset sati, u toku pauze, Siril i ja izašli smo da se nadišemo svežeg vazduha i da prokomentarišemo moj problem. Upitao sam ga zna li neki način da rešim probleme. Počešao se po bradi i rekao: “Ako me već pitaš za mišljenje, verujem da postoji rešenje. Rodžer, imam i jednu molbu. Nemoj Božje ime da tako olako izgovaraš. Čuo sam tvoj glas uprkos galami i sve mi se čini da to nije bila molitva za pomoć!”

Njegov odgovor na moje pitanje malo me je iznenadio. Izražavao se pažljivo, ne želeći da me povredi. Sada sam ja video priliku da zadovoljim i Harijevu radoznalost.

“Sirile, oprosti mi ako sam rekao nešto što te je uvredilo. Zaista nisam imao takvu nameru. Usput da kažem, čuo sam da si vrlo religiozan. Zanimalo bi me da saznam u šta ti veruješ.”

Siril mi je objasnio da veruje da ljudi trebaju da prihvate Onoga koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene (Otkrivenje 14,6.7). Takođe, on čeka skori Hristov dolazak kao ispu-

njenje Njegovog obećanja u Bibliji da pravedne mrtve vaskrsne iz grobova i da žive pravednike učini besmrtnima. Kao besmrtni, oni će zajedno sa Hristom otići u Božju blizinu, na Nebo, gde je svima koji ga čekaju Isus pripremio posebne stanove.

Pauza od petnaest minuta brzo je istekla i mi smo krenuli da se vratimo na posao. Rekao sam Sirilu da nemam nameru da idem u crkvu, ali da bih, ipak, rado saznao nešto više o njegovom verovanju.

“Rodžer, biće mi drago da odgovorim na tvoja pitanja!”

Oktobarski dan bio je vrlo lep i meni je pala na um pametna misao. “Sirile, kako bi bilo da danas ručamo zajedno napolju u prirodi? Možemo otići iza zgrade, sesti na ogradu i jesti. Tamo ćeš moći da mi slobodno pričaš i o svojoj religiji.”

“U redu!”

Kada smo se ponovo našli na radnom mestu, otkrio sam, na svoje veliko iznenađenje, da moja mašina radi bez greške.

Počeo sam da razmišljam o onome što sam čuo. Stvoritelj čovečanstva poziva ljude da misle o Njemu kao o davaocu života i da mu svoju zahvalnost pokažu svojim moralnim životom. Hristov dolazak i vaskrsenje, ljudi koji dobijaju

besmrtno telo i putuju kroz prostor prema stvarnom Nebu, način na koji je Siril o tome govorio budio je utisak da je reč o stvarnosti, o činjenicama.

Podnevna pauza učinila mi se kraća nego obično. Imali smo na raspolaganju jedan sat kao i uvek, ali je način na koji mi je Božja Reč bila objašnjavana, kao sredstvo da se reše zagonetke mog života, doprineo da to vreme prohuji kao petnaestak minuta.

“Sirile, to što mi pričaš vrlo je zanimljivo, ali me navodi da postavim čitav niz pitanja. Možeš li mi odgovoriti na neka od njih?”

“O čemu to misliš?” - namestio se udobnije. “Možda bih ti mogao pomoći!”

Da bih bio siguran da sam ga pravilno shvatio, počeo sam da ponavljam njegove reči: “Spomenuo si vaskrsenje mrtvih prilikom Isusovog dolaska, ljude koji dobijaju besmrtna tela i odlaze u jedno stvarno Nebo. Kazao si da je to ispunjenje obećanja koje je Isus dao svojim učenicima. Kaži mi sada - šta se onda događa s besmrtnom čovekovom dušom posle njegove smrti i šta ona radi između smrti i vaskrsenja?”

Naslonio sam se na zid zgrade, odgrizao komad sendviča i očekivao da će se on jedno vreme mučiti da pronađe odgovor na moje pitanje.

Međutim, on me je iznenadio pitanjem: “Rodžer, da li bi bio vrlo razočaran kada bih ti rekao da ne postoji nikakva besmrtna duša!”

“Uopšte ne bih, ali poznajem mnoge koji bi bili razočarani. Na čemu temeljiš svoje vjerovanje?”

“Pojam besmrtne duše uopšte se ne pojavljuje u Bibliji. Na tri mesta govori se o besmrtnosti, ali ne u smislu da čovek ima neku besmrtnu dušu! Pavle (1. Timotiju 6,15.16) kaže da samo Bog ima besmrtnost, dok na drugom mestu (1. Korinćanima 15,53.54) opisuje besmrtnost kao dar koji će biti dat onima koji vaskrsnu prilikom drugog Hristovog dolaska. Kad, dakle, Biblija tvrdi da samo Bog ima besmrtnost, da li je onda u redu što mi govorimo da imamo besmrtnu dušu?”

Kad sam čuo njegov odgovor, skoro mi je sendvič ispao iz ruke. Njegovo objašnjenje nisam očekivao, ali je ono što je govorio imalo i glavu i rep. “Ti, dakle, kažeš da se čovek posle smrti raspada i da više nema pojma ni o čemu što se oko njega događa!”

“Da! Apostol Pavle poziva u Poslanici Rimljanima sve hrišćane da teže za nepropadljivošću (Rimljanima 2,7). Jasno je da nas ne bi pozivao da tražimo nešto što već imamo!”

Njegovo dokazivanje ostavilo je dubok utisak, posebno zato što nikada nisam čuo nekog hrišćanina da tako nešto kaže. Poželeo sam da saznam još nešto i postavio još neka pitanja.

Objasnio mi je da je Isus u toku svog života na Zemlji smrt opisao kao spavanje. O tome se u Bibliji može pročitati sledeći tekst: “Lazar, naš prijatelj, zaspao; nego idem da ga probudim! Ona mu rekoše učenici njegovi: Gospode, ako je zaspao, ustaće! A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu za spavanje sna. Tada im Isus kaza upravo: Lazar je umro!” (Jovan 11,11-14)

Potvrdio je ovaj tekst drugim (2. Timotiju 1,10) gde se kaže da je naš Spasitelj Isus Hristos smrti oduzeo moć i da je putem svoga Jevanđelja objavio život i nepropadljivost.

Kada sam ga zamolio da mi objasni te izjave, Siril je rekao da Sotona i njegovi demoni posebno uživaju da ljude zbunjuju i zavode. Od onoga dana kada su naše praroditelje, Adama i Evu, naveli da svojom neposlušnošću donesu zlo svojim potomcima, demonski duhovi su planski pokušavali da pažnju smrtnih ljudi usmere na ljudske filozofije i ideje. Na taj način su ljudi gubili iz vida velike Božje blagoslove, koje im je On obećao. “Na žalost, Sotona je postigao neobjašnjive uspehe u ostvarivanju svojih planova!”

Pomislio sam da se ovaj čovek dobro razume u ratnu veštinu svojih neprijatelja. Zamolio sam ga da nastavi.

Jedno od najdragocenijih Božjih obećanja bilo je obećanje o vaskrsenju iz mrtvih i o nadi u večni život. U vreme apostola, sadukeji vodeća obrazovana klasa jevrejskog naroda verovali su i govorili običnom narodu da ne postoji vaskrsenje (Dela 23,8). Nasuprot tome, mnogi okolni narodi zastupali su mišljenje da posle smrti ljudi prelaze u neki viši oblik postojanja.

Pavlov tekst (2. Timotiju 1,10) naglašava da je velika žrtva koju je Hristos prineo na Golgoti ukinula smrt i oborila sve lažne nauke o stanju čoveka posle smrti. Hristovo Jevanđelje jasno pokazuje da će se večni život i besmrtnost dati pravednima tek posle vaskrsenja, prilikom Hristovog drugog dolaska, a ne pre toga!

Sveto pismo ili Biblija takođe objašnjava da čovek posle smrti nema svesti o proticanju vremena, već spava smrtnim snom.

“Sirile, Božji Duh je tebi omogućio da izbegneš veliku zamku. Mislim na nauku o besmrtnosti duše. Po mom mišljenju, to je najveća prevara kojoj su nas izložili demonski duhovi. Čoveče, ti zaista možeš da budeš zahvalan na onome što imaš!”

Osećao sam veliku želju da mu ispričam o svom druženju sa duhovima, ali sam se bojao da me to može stajati života. Umesto toga, izrazio sam još jednu molbu: “Nadam se da me ne smatraš dosadnim, ali bih ipak voleo da još malo pričaš o Hristovom dolasku i o vaskrsenju!”

Moj mladi kolega mi je tada naveo reči apostola Pavla: “Neću vam, pak, zatajiti, braćo, za one koji su umrli, da ne žalite kao ostali koji nemaju nade. Jer ako verujemo da je Isus umro i vaskrsao, tako će Bog i one, koji su umrli u Hristu, dovesti s njime.... Jer će sam Gospod, sa zapovešću, s glasom arhanđelovim i s trubom Božjom sići s neba, i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre, a potom mi živi, koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti. Tako utešavajte jedan drugoga ovim rečima” (1. Solunjanima 4,13.14.16-18).

Kada smo se Siril i ja vratili svojim mašinama, primetio sam: “Zaista je divno kako ti shvataš život. Svaki koji ima nadu kakvu ti imaš, ima nešto dragoceno!”

Dok sam u toku tog poslepodneva radio za svojom mašinom, moje misli postale su poprište žestokog sukoba između Božjeg Svetog Duha i Sotoninih nesvetih duhova. Prvo mi je postalo jasno zašto demoni tako duboko mrze Otku-

pitelja sveta. Shvatio sam i zašto su izmislili hiljade teorija da ljude zbune i zavedu, pre svega, da ih navedu da veruju da je čovek besmrtnan. Kao što sam već i sam otkrio, dokazivali su tu svoju đavolsku nauku time što su se demoni pojavljivali pred ljudima i tvrdili da su duše dragih pokojnika.

Prvi put u svom životu shvatio sam da postoji Bog koji voli ljude. Istovremeno mi je postalo jasno da sam grešno, izgubljeno biće. Kako danas procenjujem, doživio sam tada, u malom, ono isto što će doživeti izgubljeni kada se budu našli izvan zidina novog Jerusalima i budu gledali spasene u gradu. Izgubljeni će tada vikati: “Prekasno je!”

Kada mi je doprlo do svesti da sam - duhovno govoreći - izgubljen, počeo sam se znojiti, iako je u zgradi bilo prilično hladno. Raskopčao sam kragnu, zavrnuo rukave, ali ništa nije pomagalo. Sećam se da sam otišao u kupaonicu, zatvorio vrata za sobom i naslonio se na zid, jer sam od duševnih muka iznenada osetio vrtoglavicu. Znoj mi je tekao niz lice i teške kapi padale su na pod.

“Prekasno je!” - oteo mi se uzvik. Prekasno! Hteo sam da vičem, ali sam potisnuo krik. Nestalo je sada moje mržnje prema Bogu, celi moj bezbožni život došao mi je pred oči. Istovre-

meno sam postao svestan da je Sotona krenuo u poteru za mnom.

Demoniski duhovi su me počeli mučiti osećanjem obeshrabrenosti, kakvu do tada nikada nisam doživeo - i nikada posle toga. Osećao sam njihovu prisutnost tako stvarno da sam imao muke s disanjem, kao da mi je neko ili nešto uskraćivalo kiseonik.

U svojoj bespomoćnosti, prostenjao sam tiho: "Neka mi Gospod bude milostiv!" Nisam nameravao da to bude molitva, ali sam odmah osetio da mogu da dišem i da nisam više obeshrabren.

Umio sam se hladnom vodom i vratio se mašini. Dok sam radio, pomislio sam da je Davalac života sigurno čuo moj krik i da je proterao zle duhove. Ako se to dogodilo, zašto je On to učinio?

Ja sam Boga mrzeo, hulio sam na Njega. Zar bi mi mogao oprostiti? Ipak, niko mi drugi nije mogao pomoći osim Boga nebeskog, koji me je oslobodio, kao što se upravo pokazalo!

Još jedna misao se pojavila - naime, iako ja ne mogu da očekujem oprostjenje, ne mogu da se nadam večnom životu, možda Stvoritelj ima nameru da preko mene izlije svoje blagoslove na one koje voli i koje želi da odvede na novu Zemlju?

Stekao sam utisak da je Bog tako vodio događaje da sam morao da se sretnem sa Sirilom, koji je toliko znao o nebeskoj stvarnosti. Da, sasvim je moguće da je Bog nebeski pre nekoliko dana čuo moj poziv u pomoć kada sam, ležeći u postelji, uzviknuo: “Ako postoji neki Bog na Nebu, kome je stalo do mene, neka mi pomogne!”

“Njemu je stalo do mene! Da, Njemu je stalo do mene!” Skoro da bih glasno izgovorio te reči da ih svi u hali čuju, ali sam se uzdržao. Pošto sam shvatio da je Bogu stalo do mene, odlučio sam da molim Sirila da mi još nešto kaže o onome što je našao u Bibliji. Ako je Bogu stalo do mene - do jednog tako nedostojnog čoveka - onda mu je sigurno stalo i do drugih ljudi, dobrih ljudi, koji još nisu svesni šta je Bog za njih učinio i šta je za njih pripremio!

Ako se budem zalagao za večno dobro drugih ljudi, onda će me Bog, možda, osloboditi iz ruku demonskih sila. Onda ću se, sve do kraja svog života, moći radovati što sam mnoge stanovnike ove Zemlje obavestio da iza kulisa smirene svakodnevice besni strašni rat između dobra i zla i na taj način im pomogao da se odluče za Hrista!

Posle nekog vremena obuzeo me je bes kada sam se setio kako lukavo demoni zavode ljude.

Odlučio sam tada da s njima više neću imati nikakvog posla.

Po isteku radnog vremena pridružio sam se Sirilu, rekavši da bih rado malo porazgovarao s njim. Dok smo tako opušteno pričali, upitao sam ga da li bi hteo da sa mnom proučava Bibliju. Odgovorio je da bi mu to pričinilo veliku radost. A onda je on mene upitao: “Hoćeš li da počnemo iduće nedelje? Tako bismo svake sedmice mogli da proučimo veliki deo Biblije.”

“Sirile, iz sasvim određenih razloga, koje sada ne mogu da navedem, za mene je veoma važno da počnemo večeras. Hoćemo li se naći kod tebe ili kod mene?”

Pozvao me je da dođem k njemu u sedam sati uveče na prvo proučavanje. Kada smo se rastajali, video sam da mu je zaista bilo zagonetno što tako uporno zahtevam da baš te večeri počnemo proučavanje. Sedam dana posle te večeri iza nas je bio niz od dvadeset i osam proučenih različitih biblijskih tema!

Proučavanje Biblije u oblaku duvanskog dima

Pošto me je predstavio svojoj ženi i pošto smo malo neobavezno porazgovarali, Siril je rekao da želi da mi objasni kakve je prirode njegova veza sa religijom. Nije imao vremena da mi to u pogonu objasni. Bez znanja svoje žene Sintije, koja je inače veoma upućena u biblijske istine, on je mesecima potajno čitao časopise i knjige koje je ona donosila kući, i vrlo revnosno proučavao Bibliju.

Siril je predložio da bi stoga bilo bolje da Sintija vodi proučavanje. Meni je predlog bio po volji, pa smo proučavanje započeli kratkom molitvom.

Tada je bila u upotrebi jedna nova serija biblijskih tema pod naslovom “Dvadeset i osam biblijskih časova za zaposlene ljude”. Sintija je predložila da se držimo tog niza. Svaki čas bi se sastojao od petnaest do dvadeset pitanja o jednoj određenoj temi. Svako proučavanje trajalo bi oko jedan sat. Plan mi se svideo i mi smo otvorili prvu lekciju pod naslovom “Božja Reč”.

Učinilo mi se da smo vrlo brzo prešli tu temu. Ono što sam saznao o Božjim otkrivenjima, vrlo

me je obradovalo. Druga lekcija se odnosila na drugo poglavlje Knjige proroka Danila. Bila je to studija o nastajanju i nestajanju velikih svet-skih carstava i o Hristovom dolasku na ovu Zemlju. Siril je onda predložio da odredimo neko vreme za proučavanje Danilovih proročanstava. Ja sam upitao zar ne bi bilo moguće da odmah pređemo na to proučavanje. Složili su se i mi smo nastavili.

Jedan biblijski tekst je na mene ostavio trajniji utisak od svih ostalih. “A u vreme tih careva Bog će nebeski podignuti carstvo koje se doveka neće rasuti i to se carstvo neće ostaviti drugom narodu; ono će satrti i ukinuti sva ta carstva, a samo će stajati doveka” (Danilo 2,44).

Pošto sam pročitao taj tekst, želeo sam da saznam šta je Danilu još bilo rečeno o osnivanju Hristovog carstva na Zemlji. Sirilova žena usmerila je moju pažnju na sedmo poglavlje Danilove knjige: “A carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svim nebom daće se narodu svetaca Višnjega; njegovo će carstvo biti večno carstvo, i sve će vlasti njemu služiti i slušati ga” (Danilo 7,27).

Sintija je naglasila da će se tada ispuniti i Hristove reči: “Blago krotkima, jer će naslediti zemlju” (Matej 5,5). Saznao sam, osim toga, da će svi Hristovi sledbenici, koji su ikada živeli na

Zemlji, u vreme Hristovog dolaska ili ustati iz grobova ili se živi preobraziti.

Tako smo brzo završili treću lekciju da mi se učinilo da uopšte nismo ni proučavali. O svemu tome nikada ranije nisam ni sanjao. Moje srce zapalilo se željom da još nešto čujem. “O čemu je reč u sledećoj lekciji?” Danas više ne mogu da se setim njenog naslova, ali znam da se u meni pojavila tako usrdna želja da saznam šta Božja Reč ima da kaže o toj temi da sam upotrebio svu svoju moć ubeđivanja da ih nagovorim da i tu lekciju proučimo.

Zapalio sam još jednu cigaretu, duboko povukao dim i rekao da ću biti spreman za proučavanje, čim Siril bude tako dobar da isprazni pepeljaru. Zaista je bio tako dobar, ispraznio je i vratio pepeljaru, a ja sam rekao: “Nemojmo gubiti vreme, da ne biste suviše kasno otišli na spavanje!” Odgovorili su da najkasnije ostaju budni do 22.30 sata. “Odlično!” obradovao sam se ja. “Tek je devet sati. Dobro nam ide. Nemojmo oklevati!”

Još se dobro sećam njihove reakcije, kao da se sve to juče dogodilo. Sintija je upitno pogledala svoga muža. On joj je odobrio da nastavi. U međuvremenu, ja sam svoju poslednju cigaretu nervozno popušio skoro do polovine. Pitao sam ih zato hoće li im smetati da zapalim cigaru.

Imao sam, naime, običaj da popušim cigaru kad god sam smatrao da sam nešto veliko postigao. Verovao sam da je proučavanje Biblije s mojim prijateljima nešto najznačajnije što sam ikada u životu preduzeo.

Siril je bez oklevanja odgovorio: “Želeli bismo da se kod nas ugodno osećaš. Budi slobodan!” Ništa pametnije mi tada nije palo na um i uskoro je cela soba bila puna plavičastog dima.

Tvrdo sam uveren da je Božji Duh išao ispred mene i pomogao mojim prijateljima da shvate koliko sam tada robovao nikotinu i koliko je bilo neophodno da podnesu i neugodni duvanski dim samo da bi me upoznali sa istinom!

U toku mnogih godina neprestano sam zahvaljivao Bogu što im je dao mudrosti da tu neugodnu situaciju tako razumno prevaziđu. Sedam uzastopnih večeri proučavali smo Bibliju po četiri sata. Tek kada smo došli do teme o zdravom načinu života shvatio sam kakvoj sam se opasnosti izlagao zbog duvana i kakve su muke trpeli moji prijatelji zbog mene. A ta tema je došla na red skoro na kraju cele serije!

Kada sam ih kasnije upitao zašto su trpeli moje pušenje, Sintija je odgovorila: “Bilo nam je drago što si došao i kada si izrazio želju da opet dođeš, pomislili smo da nam ni tvoje pušenje

neće smetati ako ti možemo pomoći da razumeš biblijsku istinu!”

Da se vratimo tom ponedeljku! Božja Reč mi je otkrivala večnu stvarnost i, pošto sam bio gladan i žedan istine, molio sam ih da proučimo još jednu lekciju. “Zar ne bismo mogli i tu temu da proučimo? Onda ću vas zaista pustiti da se odmorite!”

Na njihovim licima videlo se veliko iznenađenje. Odgovorio je Siril: “Bilo bi dobro da se ove sedmice još jednom nađemo, tada bismo mogli zajednički proučiti i tu lekciju!”

“Nadam se da ćete mi dozvoliti da navratim sutra u isto vreme da proučimo sledeću lekciju - pod uslovom da ostanem živ.” Nekako su me spopadale slutnje da me demonski duhovi neće ostaviti na miru. Svojim prijateljima ništa o tome nisam rekao, ali su oni osetili da je ovo proučavanje za mene vrlo značajno i tako su se složili da nastavimo.

One večeri kada smo Rolan i ja prvi put ušli u takozvanu molitvenu dvoranu bogova, zakleli smo se svešteniku da nikome nećemo pričati o tome šta smo videli i čuli. Mi smo tada za njim ponavljali formulu zakletve i zapečatili zavet time što smo polako prosuli pregršt tamjana iznad plamena crne sveće. Sveštenik je naglasio

da sve moramo sačuvati u apsolutnoj tajnosti da ne bismo izazvali nezadovoljstvo duhova.

Nešto kasnije, na drugom sastanku, dok su obožavaoci demona hvalili svoje bogove, sveštenik je objasnio da svaki koji razbesni demone izlaže sebe velikoj opasnosti. Da bi nam to jasnije prikazao, spomenuo je čoveka koji je izneverio demone u nekoj naizgled nevažnoj pojedinosti. Iako je izdajnik živeo u zgradi sigurnoj od požara, demoni su je spalili sa svim što je u njoj bilo, uključujući njega i njegovu ženu. Žorž nam je rekao da je poznao te ljude.

U jednoj drugoj prilici, demoni su terorisali nevernog člana u njegovom domu. U kući su silovito bacali predmete o zid. Stradali su čak i veliki komadi nameštaja. Čovek se šokirao i susedi koji su ga pronašli kako leži bez svesti preneli su ga u bolnicu. Skoro da je izgubio razum.

Morao sam da mislim na takva iskustva i zato mi je proučavanje Biblije bilo posebno važno. Zato sam uporno zahtevao i četvrtu lekciju. Da sam se u takvim okolnostima usudio da proučavam Bibliju ne može se pripisati mojoj hrabrosti; jednostavno, meni je na radnom mestu bila ponuđena Božja Reč i ja sam iskoristio priliku. Božja Reč je život. Ona ima moć da čoveka tako pokrene da je spreman da se izloži i gnevu kneza

tame. Bog je odlučio da će mi otkriti velike istine svoje svete Reči i On je to i učinio! Demon-ski duhovi nisu imali moći da Ga u tome spreče!

Dogovorili smo se da ćemo se i sutra sastati u isto vreme. Pre nego što ću krenuti, zamolio sam Sirila da nešto pročita iz Biblije i da se pomoli. Čitao je: “Zato se nećemo bojati i kada bi se zemlja pomerila i gore se survale u srce mora. Neka kipi i buči voda njihova, nek se planine tresu od vala njihovih” (Psalam 46,2.3).

Upravo kada sam se spremao da krenem, kada sam već položio ruku na kvaku, upitao sam Sintiju koje će teme doći na red sledeći put. Jedna od njih je nosila naslov “Stanje umrlih”.

Opraštajući se, osećao sam da ću teško dočekati sledeće proučavanje. U stvari, nije mi čekanje predstavljalo osnovni problem. Dok sam se tramvajem vozio kući, pitao sam se hoću li sledeće večeri još biti u životu. Te večeri sam zaista očekivao posetu duhova - a protiv njihovih napada nisam imao nikakve odbrane. Ipak se nisam bojao smrti. Gospodnji Duh je blagoslovio moj život, iako to nisam zasluživao.

Dok sam odlazio u postelju, stalno sam mislio o rečima koje je Siril pročitao. Sledeće što sam čuo bilo je zvonjenje budilnika. Bilo je rano jutro, utorak, i ja sam uskoro morao da krenem na posao. I danas mi reči Psalma 46 veoma

mного znače, jer su me navele da svoj pogled usmerim prema Bogu, začetniku života i izvoru snage. On je Onaj koji i najbeznadežnije i najbezizglednije stanje može promeniti da bi bespomoćnoga oslobodio iz ruke zatirača.

Još jedno kratko vreme milosti

U utorak uveče, tačno u dogovoreno vreme, zazvonio sam na vratima porodice Gros. Pitanje stanja umrlih trebalo je te večeri da privuče našu pažnju. Biblija mi je u tome izgledala potpuno jasna. Ona je odgovarala na ovakva i slična pitanja: “Da li su ljudi besmrtni? Mogu li mrtvi da hvale Boga? Da li se iz carstva umrlih mogu dobiti neke informacije?”

Jasan odgovor na prvo pitanje dao nam je apostol Pavle. Jedino Bog ima besmrtnost (1. Timotiju 6,15.16). Drugim rečima: ljudi su smrtni i ništa u njima nije besmrtno!

“Neće te mrtvi hvaliti, Gospode, niti oni koji siđu onamo gde se ćuti” (Psalam 115,17). To je bio odgovor na drugo pitanje. Delovao je kao munja i razbio u hiljade komada verske zablude mog detinjstva.

Odgovor na treće pitanje počeo je da mi otkriva ljubav i pravednost s kojom Bog pristupa nama, grešnim smrtnicima. Jov je rekao: “Čovek rođen od žene kratka je veka i pun nemira. Kao cvet niče i otseca se, i beži kao sen i ne ostaje...

Ako sinovi njegovi budu u časti, on ne zna; ako li u sramoti, on se ne brine” (Jov 14,1.2.21).

Pošto sam pročitao ove tekstove, osetio sam veliko olakšanje i rekao Sirilu i Sintiji: “Dobro je kada čovek može da vidi da se naši pokojnici ne muče u ognju čistilišta niti moraju s Neba da gledaju muke i nevolje svojih rođaka na Zemlji, već da spavaju u svojim grobovima do dana vas-krsenja!”

Bog mi je tada pomogao da shvatim da je smrt potpuna suprotnost životu, stanje potpune besvesti, nepostojanja života. Postalo mi je jasno koliko je pogrešna ideja da čovek ima neku besmrtnu dušu, posebno kada sam pročitao izveštaj o stvaranju Adama: “I stvori Bog čoveka od praha zemaljskog i dunu mu u nos duh životni i posta čovek duša živa” (1. Mojsijeva 2,7). Postalo mi je jasno da je Božji duh života sredstvo kojim nas Bog oživljava i održava. Zahvaljujući tom životnom duhu šire se naša pluća, kuca naše srce, teče naša krv kroz krvne sudove, pokreću se naši udovi. Kada Bog uskrati taj dah života, prestaje život. Pošto nam je Bog u Svetom pismu otkrio da je čovek postao živo stvorenje (živa duša) - suprotno opštem verovanju da je dobio dušu - time je uskratio Sotoni i njegovim demonima mogućnost da dolaze i da nas varaju

kako su oni duše preminulih, koje su se uzdigle na neki viši nivo postojanja.

Na kraju našeg proučavanja o stanju umrlih otvorili su se preda mnom sasvim novi vidici, stekao sam nova saznanja o Božjem biću. Postalo mi je potpuno jasno da ga je hrišćanski svet na mnogo načina pogrešno zamišljao.

Da biste mogli shvatiti moj položaj u to vreme, morali biste se preneti u položaj čoveka koji nikada nije čitao Bibliju, a još manje je pažljivo proučavao. Takvom čoveku život ne nudi nikakvu stvarnu radost, jer čim pomisli da ima nešto čemu se može radovati, seti se smrti koja već sutra može da ga pokosi. Čovek se stalno suočava s večnošću - ali s kakvom večnošću? A ni drugi ljudi ne znaju ništa više od njega. I onda, jednoga dana, on se sretne s nekim koji u rukama ima Knjigu koja dolazi od samog Začetnika života! Sva neodgovorena pitanja, s kojima se godinama borio, sada na pristupačan i razuman način dobijaju objašnjenje - ali čovek dobija i mnogo više od toga!

Otkrio sam da nauka o vaskrsenju, onako kako je Biblija objavljuje, svim ljudima pruža priliku da steknu besmrtnost. "Evo vam kazujem tajnu! Jer svi nećemo pomreti, a svi ćemo se preobraziti, u jedanput, u tren oka, u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, a mi

ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivo, i ovo smrtno da se obuče u besmrtno. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivo, i ovo se smrtno obuče u besmrtno, onda će se zbiti ona reč što je napisana: Pobjeda proždre smrt, gde ti je, smrti, žalac; gde ti je, grobe, pobjeda” (1. Korinćanima 15,51-55).

Isus, Knez života, kada bude ponovo došao sa svojim nebeskim anđelima, daće besmrtnost onima koji su Ga priznali kao svoga Gospoda. On će ponovo pokloniti život onima koji su ga radi Hrista izgubili. Vaskrsenje je veliki događaj na koji su čekali svi pisci Biblije.

Iako je Hrista radi sve izgubio, apostol Pavle je bio radostan, jer je svoje nadanje utemeljio na vaskrsenju mrtvih (Filibljanima 3,7.8.10.11).

On je svoje misli stalno usmeravao prema Nebu: “Jer je naše življenje na nebesima, otkuda i Spasitelja očekujemo, Gospoda svojega, Isusa Hrista, koji će preobraziti naše poniženo telo da bude jednako telu slave Njegove, po sili da može sve sebi pokoriti” (Filibljanima 3,20.21). Interesantno je da je Pavle, kada nam priča o svojim nevoljama u Aziji - kada je skoro pao u očajanje - ipak sačuvao svoje poverenje u Boga koji vaskrsava mrtve (2. Korinćanima 1,8-9)!

Kada sam u Svetom pismu pokušao da nađem kada će pravednici dobiti svoju nagradu i nep-

ravednici svoju kaznu, ustanovio sam da se to neće dogoditi prilikom smrti, već prilikom vaskrsenja, prvog i drugog. Isusove reči su me zaprepastile: “Nego kada činiš gozbu, zovi siromahе, kljaste, hrome, slepe; i blago će ti biti što ti oni ne mogu vratiti; nego će ti se vratiti o vaskrsenju pravednih” (Luka 14,13.14)!

Otkrio sam da je Pavle svu svoju pažnju usmeravao na Hristov drugi dolazak kada će od samog Isusa dobiti “venac pravde”. Pri kraju svog života nosio je ovaj, već umorni vojnik krsta, na svojim plećima ožiljke od rana zadobijenih od pet puta po trideset i devet udaraca (2. Korinćanima 11,24). Međutim, nada u vaskrsenje ga je krepila. Iako je bio siguran da ga uskoro čeka krvnikov mač, Pavle je glasno objavljivao vest koja je hrabrila naraštaje pobožnih ljudi.

On je ukazivao na vreme kada će svi dobiti nagradu u obliku večnog života:

“Jer ja se već žrtvujem i vreme mojega odlaska nastа. Dobar rat ratovah, trku svrših, veru održah. Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju Njegovom dolasku” (2. Timotiju 4,6-8).

U toku celog proučavanja nauke o vaskrsenju tela, stalno sam mislio da bi pisci Novog zaveta, da su verovali da čovek ima neku besmrtnu dušu koja prilikom njegove smrti odlazi na Nebo, sigurno naglasili da će ih Hristos povesti sa sobom da bi ih sjedinio s njihovim nekadašnjim telom. Međutim, takvu misao nigde nisam pronašao. Umesto toga, mnogi biblijski tekstovi svedoče da je istina potpuno suprotna! Pavle opširno piše o pravednim mrtvim ljudima i o njihovom vaskrsenju, i nekoliko puta naglašava da će Isus vaskrsnuti umrle (1. Korinćanima 15).

Moje poslednje otkriće - i jedno od najznačajnijih o vaskrsenju - nalazi se u Poslanici Jevrejima. Jedanaesto poglavlje izveštava o veri Hristovih sledbenika u raznim vremenima, govori o njihovim iskušenjima i teškoćama, o njihovoj hrabrosti i nadi u vaskrsenje i u večni život, koja im je i pri susretu sa smrću davala sigurnost.

“Žene primiše svoje mrtve iz vaskrsenja, a drugi biše pobijeni, ne primivši izbavljenja, da dobiju bolje vaskrsenje; a drugi ruganje i batine podnesoše, pa još i okove i tamnice, kamenjem pobijeni biše, pretrveni biše, iskušani biše, od mača pomreše, idoše u kožusima i u kozjim kožama, u sirotinji, u nevolji, u sramoti, kojih ne beše dostojan svet, po pustinjama potucaše

se, i po gorama i po pećinama i po rupama zemaljskim. I ovi svi dobivši svedočanstvo verom ne primiše obećanja, jer Bog nešto bolje za nas odredi, da ne prime bez nas savršenstva” (Jevrejima 11,35-40).

Pomislio sam: Kad bih bar mogao da živim za tu divnu nadu u vaskrsenje i večni život! A onda se opojno oduševljenje, koje me je obuzimalo, malo ohladilo. Ipak je besmisleno nadati se da će mi Bog ikada oprostiti mržnju koju sam tako dugo gajio prema Njemu! Ne, to neće biti moguće! Biće bolje da zauvek iz svojih misli istisnem tu nadu u večni život. Konačno, zar se nisam povezao s demonima! Bog mi to nikada neće moći oprostiti. Zaboravi to sve, Rodžer, prekasno je za tebe, prekasno!

Slučajno, pri kraju našeg proučavanja, Sintija je prvo čitala tekst koji hrišćanima savetuje da se odreknu “bezbožnosti i želja ovoga sveta i da pošteno i pobožno i pravedno” požive na ovom svetu “čekajući blaženu nadu i javljanje slave velikoga Boga i Spasa našega Isusa Hrista” (Titu 2,12.13).

Taj tekst me je naveo da se gospodinu i gospođi Gros zahvalim na prijateljskoj spremnosti da sa mnom proučavaju Bibliju. Rekao sam im da bih želeo da živim u nadi u skori slavni Hris-

tov dolazak, ali da je moj život bio takav da za mene nema nade!

“Ima nade!” - odgovorila je Sintija. “Imamo Velikog sveštenika, Isusa Hrista, koji je pravedan i koji se moli za nas u svetinji nad svetinjama nebeskog Hrama. On je došao i umro na krstu na Golgoti da bi mogao da bude naš Veliki sveštenik. U Njemu i samo u Njemu možemo dobiti spasenje!”

“Kada bi ona znala za moje veze sa demonima,” pomislio sam, “ne bi govorila da ima nade!”

“Ima i za vas nade!” - nastavila je ona. “To je potpuno sigurno. Za svakoga od nas ima nade u Hristu. Dok je čovek živ i traži Hristovu pomoć, ima nade. Želim da vam to i pokažem!”

Otvorila je Poslanicu Jevrejima i počela da čita: “Jer nemamo poglavara sveštenečkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušán, kao i mi, osim greha. Da pristupimo, dakle, slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kada nam zatreba pomoć” (Jevrejima 4,15.16).

Skoro da sam joj istrgnuo Bibliju iz ruke. “Dopustite mi da to sam vidim!” Verujem da me je to, što je Božji Duh ispunio nadom moje srce, navelo da joj uzmem Bibliju. U toku moje služ-

be u trgovačkoj mornarici, jednom sam nekom mornaru koji je pao u more bacio pojas za spasavanje. On je uhvatio pojas i očajnički se pripio uz njega. Nešto slično se sada događalo i sa mnom. Postao sam svestan svog stanja, video tračak nade i čvrsto sam se uhvatio za nju.

Pošto je već bilo kasno, molio sam Sirila da se pomoli pre nego što krenem kući. Pitao sam, zatim, mogu li i sledeće večeri doći da nastavimo proučavanje. Pristali su, on se pomolio, i ja sam izašao.

Dok sam se vozio tramvajem - točkovi su pištali, vrata se bučno otvarala i zatvarala, ljudi ulazili i izlazili, vozač uzvikivao imena stanica - gledao sam kroz prozor na ulicu. Moje misli su bile potpuno obuzete onim što je Sintija rekla. Ponavljam u sećanju njene reči: "Ima nade za vas, to je potpuno sigurno. Za svakoga od nas ima nade u Isusu Hristu. Dokle god je čovek živ i traži pomoć od Hrista, ima nade!"

I onda, kao da mi je neki glas prišapnuo da i za beznadežne slučajeve, za nedostojne - čak i za obožavaoce demonu - ima nade!

Posle dosta godina, gospodin i gospođa Gros posetili su mene i moju suprugu u Torontu, u Kanadi. Oni su kratko vreme posle mog obraćenja otišli u Ameriku i godinama se nismo videli. Kada smo se zajednički sećali tih davnih

dana, Siril je izrekao reči koje su me oduševile, jer sam u njima prepoznao milosrdno delovanje božanske ljubavi u moju korist.

“Nekoliko meseci posle mog venčanja,” pričao je on, “prisustvovao sam nekim biblijskim predavanjima koja je držao jedan teolog u Montrealu. Nije mi bilo teško da poverujem onome što je teolog govorio, jer je uvek samo citirao iz Biblije. Molio sam se da mi Bog podari sposobnost da i druge ljude uverim u istinitost Biblije.

Sledećeg ponedeljka pošao sam kao i obično na posao. Ne znam da li sam se umorio ili razočarao ili mi je jednostavno sve dosadilo, ali odlučio sam da dam otkaz. Čuo sam za jednu novu fabriku koja je imala slobodnih radnih mesta za stručnjake moje struke, i jedne večeri otišao sam u tu fabriku na razgovor i bio sam na svoje veliko iznenađenje primljen. Dobio sam i veću platu. Vratio sam se onda na staro radno mesto da dam otkaz.

Konačno je došlo vreme da počnem novi posao. Toga jutra sedeo sam pored jednog radnika koji je imao dve neobične navike. Prvo, pušio je kao lokomotiva. Bilo mi je drago što smo mogli da otvorimo prozore. Druga mu je navika bila da me svaki put, kada mašina otkaže, obaspe pravom bujicom neverovatnih psovki. Ja sam već bio zaboravio šta sam se molio Bogu, ali

Bog ne zaboravlja molitve svoje dece. Nikada nisam ni pomišljao da će me taj mladi čovek, koji je radio pored mene, tog istog dana zamoliti, očajnički od mene tražiti, da mu već te večeri počnem držati biblijske časove. Nisam znao kakvi teški problemi opterećuju život Rodžera Norna, kada je tog jutra došao da zauzme svoje mesto kraj mene.”

Davalac života unapred je video besanu noć koju sam proveo nekoliko dana pre mog susreta sa Sirilom i kratku molitvu koju sam toga jutra izgovorio, pa se pobrinuo da dobijem pravu pomoć.

Kada se pritisak u meni pojačao da donesem najvažniju odluku u životu, Bog je već bio spreman da mi pomogne. Sveti Duh je pripremio i sve pojedinosti. Mislim pri tom prvenstveno na svog poslodavca i na njegovu želju da sazna o Sirilovoj religiji i na njegovu molbu da mu u tome pomognem.

Biblijske lekcije, koje smo te večeri proučili, dale su mi uvid u neke biblijske istine. Božji Duh mi je dao tako bistar um da mi nije bilo potrebno neko duboko teološko istraživanje, koje bi zahtevalo duge mesece pripremanja. Pošto sam se nalazio u kriznom stanju, nisam sa svojim vremenom mogao da raspoložem kako sam

ja hteo. Znao sam, osim toga, da mi u bliskoj budućnosti predstoji oštar sukob s demonima.

Osećao sam se kao da sam dobio samo neko kratko vreme milosti!

Dan obećanja

Sigurno se sećate da sam satanističkom svešteniku obećao da ću mu u sredu odgovoriti hoću li se priključiti njihovom tajnom društvu. Démoni su opet, sa svoje strane, obećali meni da će me na poseban način blagosiljati. Međutim, u kratkom vremenu od samo dva dana, ja sam se upoznao s nekim od najlepših obećanja u Božjoj Reči.

I tako sam u sredu ujutro krenuo na posao, razmišljajući o obećanjima i pitajući se šta da učinim s njima. Bio je to dan kada sam se konačno osvestio. Mnogo sam razmišljao, a malo govorio, iako se hiljade misli rojilo u mojoj glavi. Posle radnog vremena odlučio sam da kući idem peške, umesto tramvajem. Bio sam tako napet da mi ni jelo nije prijalo. Preskočio sam večeru. Trebalo je još da obavim neugodni telefonski razgovor, naime, da kažem svom prijatelju Rolanu da nisam u mogućnosti, iz meni važnih razloga, da dođem na sastanak u molitveni dom bogova niti da učestvujem u odavanju hvale demonima. Zamolio sam ga da kaže svešteniku da ćemo uskoro imati prilike da porazgovaramo.

Dok sam ulicom polako hodao prema severu, prolazio sam pored radnji kojima nisam posvećivao posebnu pažnju. Međutim, ne znam zašto, pogledao sam u jedan izlog. Tek kada sam se od njega udaljio nekoliko koraka, shvatio sam da sam u njemu video izloženu Bibliju. Vratio sam se i bolje pogledao. Da, tu je bila nova Biblija usred svekolike izložene starudije.

Bila je to starinarnica koja je po niskim cenama nudila sve, od igle do lokomotive. Pored Biblije stajao je listić papira s natpisom: “Ova Biblija se danas može dobiti po posebnoj ceni. Uđite, neće vam biti žao!”

Polako sam se uvukao u radnju pored mnoštva kupaca. Na sve strane stajala je izložena roba, tako da je čovek jedva nalazio mesta da prođe. U jednom delu prostorije bila je nagomilana muška odeća, s plafona su visile gitare i drugi instrumenti. Natpisi sa cenama i posebnim ponudama borili su se da privuku pažnju.

Neki omaleni stariji čovek mi je prišao i upitao: “Mogu li vam pomoći?”

“Interesuje me Biblija koju imate u izlogu! Koliko staje?”

“O, Biblija! Odmah ću je doneti!”

“Ne morate je donositi. Želeo bih samo da saznam cenu, jer nemam mnogo novca kod sebe.” Ipak ju je doneo.

“Siguran sam da imate dovoljno novca da kupite ovu Bibliju. Ja sam je pre oko jednog sata stavio u izlog i prodajem je po posebnoj ceni!” Neprestano je govorio, a ja sam zbog njegovih godina pokušavao da budem strpljiv. “Ako želite da jeftino kupite Bibliju, nikada nemojte ići u prodavnicu Biblija! Uvek je potražite u ovakvim radnjama!”

Konačno je uspeo da se provuče kroz svu izloženu starudiju, a da ništa ne obori. Pomislio sam da je u mladosti sigurno bio akrobata. Stavio je Bibliju u moje ruke i rekao: “To je zaista prekrasna Biblija, zar ne?”

“Koliko staje?” - pitao sam ponovo.

“Nećete morati da platite onoliko koliko biste platili u nekoj prodavnici Biblija! Vidite, ovakva Biblija bi se sigurno prodavala za oko petnaestak dolara, možda i više. Želim da vam pokažem zašto!” Otvorio je Novi zavet i rekao: “Ne znam mnogo o Biblijama, ali znam da su najbolje ove s istaknutim tekstovima u crvenoj boji.”

Ponovo sam ga hteo upitati koliko traži, ali mi se on konačno smilovao. “Imao sam nameru da za ovu Bibliju zatražim prilično visoku cenu, međutim, što duže s vama pričam, cena postaje sve niža.”

“Odlično! Pričajte samo dalje dok ne dođete do jednog dolara i pedeset centi, jer ću onda izvaditi novčanik i platiti knjigu!”

“Dogovoreno! Dajte mi dolar i pedeset centi!”

Sada sam se ja našao u neugodnom položaju i počeo sam mu objašnjavati da ga ne želim zakinuti, već da platim onoliko koliko on smatra da je pravo.

“Ne, ne želim ni jedan cent više! Kada jednom kažem cenu, onda ostajem pri njoj!”

Kada sam mu platio, rekao je: “Neću vam zapakovati Bibliju. Uz ovako nisku cenu ne mogu vam dati još i papir. Neće vam smetati da je ovako nosite?”

“O, ne, uopšte mi neće smetati!” - rekao sam i krenuo prema izlazu. Kada sam već otvorio vrata, zaustavio sam se i okrenuo. Nešto mi je palo na um.

“Nešto nije u redu?” - upitao je prodavac.

“Gospodine, bila je ovo najneobičnija kupovina u mom životu. Hoćete li mi otvoreno kazati, zašto ste mi Bibliju prodali na ovaj način. Stekao sam utisak kao da ste hteli da je se rešite po svaku cenu!”

Pogledao me je čvrsto u oči. “Mladiću, ovo je sigurno neka ukradena Biblija. Prošle sedmice sam je s drugim stvarima preuzeo od nekih mladića. Sve do tada imao sam dobar promet, ali,

baš nekako pre vašeg dolaska, ustanovio sam da posao ne ide otkako sam je kupio. Zato sam je i stavio u izlog. Nosite je kući, čitajte i neka vas Bog blagoslovi!”

Odmah sam se setio teksta u Poslanici Jevrejima 4,15.16. Zahvalio sam se i izašao iz radnje. Duboka radost ispunjavala je moje srce dok sam s Biblijom pod rukom išao ulicama. Još od djetinjstva se nisam tako ugodno osećao. Bilo mi je kao da je svetlost zasjala kroz mračni oblak koji me je prekrivao. U stvari, tako sam se dobro osećao da mi se i apetit vratio. Kada sam naišao na jednu prodavnicu hrane, odlučio sam da kupim sendvič. Želeo sam da večeram kod kuće, čitajući Bibliju i čekajući da dođe vreme da krenem na proučavanje kod Sirila.

Onda se dogodilo nešto što je još više produ-
bilo moje interesovanje za tekst u Poslanici Jevrejima.

Kada sam ušao u svoj stan, ustanovio sam da je kasnije nego što sam mislio. Stavio sam Bibliju u naslonjaču i pošao da podignem zavesu na prozoru. Dok sam to činio, zakačio sam naslonjaču rukom i Biblija je pala na pod. “Oh, moja nova Biblija na podu!”

Biblija je tako pala da se otvorilo sedmo poglavlje Poslanice Jevrejima. Čitao sam: “A Ovaj, budući da ostaje uvek, ima večno sveštenstvo.

Zato i može zauvek spasti one koji kroz Njega dolaze Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih” (Jevrejima 7,24.25)! Moj pogled se prošetao stranicom i ponovo sam počeo da čitam: “A ovo je glava od toga što govorimo: Imamo takvog poglavara sveštениčkoga koji sede s desne strane prestola veličine na nebesima, koji je sluga svetinjama i istinitom Hramu, koju načini Gospod, a ne čovek” (Jevrejima 8,1.2).

Učinilo mi se kao da slušam Isusa kako mi preko ovih tekstova govori da je živi, ljubazni i moćni Izbavitelj, koji može da savršeno spase sve one koji preko Njega žele da dođu Bogu. To je ujedno značilo da On može da zapoveda i demonima.

Dok sam se vozio prema domu porodice Gros, pročitao sam celu Poslanicu Jevrejima. Dok sam se vraćao, pročitao sam je opet. Kada sam stigao kući, pročitao sam je po treći put.

Bio sam oduševljen. Knjiga mi je pokazala da je Hristovo posredovanje za ljude u nebeskoj Svetinji, Hramu, isto tako neophodno za spase-nje kao i njegova smrt na krstu. Te reči su na mene ostavile dubok utisak.

Prepoznao sam u Isusu biće koje voli sve ljude, čak i one koji nisu dostojni ljubavi. Video sam u Njemu Onoga koji može da dovede u red sve što ne valja. Shvatio sam da je Bog dozvolio

da ga ljudi prikuju na krst da “smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest Đavola” (Jevrejima 2,14). Razumeo sam da moja jedina nada leži u tome da se potpuno oslonim na zasluge krvi Onoga koji može da spase sve one koji dolaze k Njemu.

Od četiri biblijske lekcije koje smo u sredu proučili, jedna mi je izgledala posebno važna. Nosila je naslov: “Sudbina bezbožnika.”

Sve do tog trenutka Biblija mi je Davaoca života prikazivala kao Boga ljubavi, Boga koji je toliko voleo svet da je i svoga Sina dao da nijedan koji ga veruje “ne pogine, nego da ima život večni” (Jovan 3,16). Dva dodatna biblijska teksta naglašavala su tu činjenicu na nezaboravan način. Prvo, Bog nije poslao svoga Sina na svet da sudi svetu, već da spase svet (Jovan 3,17). Drugo, Bog želi da se svi ljudi spasu (1. Timotiju 2,4). I tako sam otkrio da ljubav prožima sve Božje postupke prema ljudima.

Upitao sam se kako će onda taj Bog postupati prema onima koji odbace Njegove pozive. Hoće li se pretvoriti u neko biće potpuno suprotno onom prvom, što znači, hoće li početi da uživa u tome da ljude beskrajno muči i kinji, kao što mnogi hrišćani misle? Veoma mi je bilo stalo do toga da ustanovim šta Biblija ima da kaže o tom pitanju.

U našem proučavanju bavili smo se prvo poreklom zla i njegovim začetnikom, i pitanjem kako će Bog postupati prema njemu kada zlo bude uzelo maha. Isaija kaže: “Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina” (Isaija 14,12)! Prorok Jezekilj opisuje blistavi um i visoki položaj koji je taj anđeo uživao u Božjem carstvu: “Ovako veli Gospod: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i sasvim si lep. Bio si u Edemu, vrtu Božjem, pokrivalo te je svako drago kamenje... ti si bio heruvim, pomazan da zaklanja... savršen beše na putevima svojim dok se ne nađe bezakonje na tebi” (Jezekilj 28,12-15).

Taj uzvišeni anđeo prestao je da se divi lepoti Božjeg bića i počeo da uživa u samome sebi. Zatim se divljenje sebi pretvorilo u uzdizanje sebe. “Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, te pokvari mudrost svoju svetlošću svojom; baciću te na zemlju...” (Jezekilj 28,17). Njegova obužetost sobom se umnogostručila i došao je trenutak kada je odlučio da se bori da postane jednak Bogu, da bude postavljen iznad Hrista.

Prorok Isaija kaže: “Govorio si u srcu svom: Izići ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, sešću na gori zornoj na strani severnoj. Izići ću na visine, nad oblake, izjednačiću se s Višnjim” (Isaija 14,13.14)!

Koliko god da je proučavanje o Sotoninoj pobuni bilo zanimljivo, mene je ipak najviše zanimalo pitanje šta će Bog učiniti s palim heruvimom kada Sotona i njegovi anđeli pred očima celog svemira budu pokazali svoj pravi karakter.

Jezekilj objašnjava: “Zato ću izvesti oganj ispred tebe koji će te proždreti, i obratiću te u pepeo na zemlji, pred svima koji te gledaju. Svi koji te poznaju među narodima prepašće se od tebe, bićeš strahota, i neće te biti doveka” (Jezekilj 28,18.19). Davalac života na kraju će uništiti začetnika greha i smrti. Sotona jedno stavno više neće postojati.

Pošto sam taj biblijski tekst prvi put pročitao, pomislio sam, a onda i rekao gospodinu i gospođi Gros: “Kako je moguće da mnogi hrišćanski teolozi propovedaju da će Sotona večno živeti i upravljati ognjenim jezerom, kada Biblija tvrdi upravo suprotno?”

Gospođa Gros mi je objasnila da ne treba da budem suviše iznenađen time. Čak je i jedna trećina anđela, vrlo talentovanih bića, bila na Nebu toliko zavedena da je odlučila da se izloži opasnosti i da krene za Sotonom! (Videti Otkrivenje 12,4.9.)

Zatim smo potražili šta Biblija govori o sudbini bezakonika. Psalam kaže: “Bezbožnici ginu,

i neprijatelji Gospodnji kao lepota šumska prolaze, kao dim prolaze” (Psalam 37,20). Ovaj tekst pokazuje kako će potpuna biti propast onih koji su odbacili božansku milost i nastavili da idu svojim putem u propast.

Morao sam da se setim svog detinjstva. Seljaci su obično sami pravili sapun za svoje potrebe. Moj otac je to činio u toku hladnih zimskih meseci, kada je zadržavanje kraj velike vatre bilo vrlo ugodno. Velike količine životinjskih masnoća smo topili i satima kuvali u velikim kazanima.

Moj brat Edgar i ja nalazili smo posebno uživanje u bacanju malih komada sala na užarenu površinu peći. Bilo je zanimljivo posmatrati kako mast brzo sagoreva i nestaje.

Biblija objašnjava da će upravo na taj način nestati i zli, i svi tragovi zla sa ove planete.

Konačno smo završili proučavanje, čitajući tekst koji je govorio o kažnjavanju bezakonika i razmišljajući o njemu. “Jer, gle, ide dan koji gori kao peć, i svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti kao strnjika, i upaliće ih dan koji ide, veli Gospod nad vojskama, i neće im ostaviti ni korena ni grane... i izgazićete bezbožnike, jer će oni biti pepeo pod vašim nogama u dan kada ja učinim, veli Gospod nad vojskama” (Malahija 4,1.3).

Siril je rekao da je veliki Vladar svemira Bog ljubavi, a istovremeno i Bog pravednosti. Ali, iako je Bog ljubavi, ne smemo zaboraviti da oni koji odbace Njegovu ljubav i žrtvu Njegovog Sina na Golgoti, sami sebe osuđuju. Oni sebe proglašavaju krivima, jer odbacuju Duha milosti.

Siril je nastavio: “Doći će dan kada će Bog izvršiti smrtnu presudu nad ljudima koji su sami sebe osudili. Biće to večna smrt, jer je plata za greh smrt (Rimljanima 6,23).”

Sada sam postao svestan da je upravo nauka o večnim mukama, koju neki hrišćani šire sa svojih propovedaonica, učinila da mnogi ljudi prognaju Boga iz svojih misli i svoga života. I ja sam u mladosti postao žrtva te lažne nauke.

Shvatio sam da svaki čovek koji želi da sazna šta Sveto pismo kaže o sudbini bezakonika mora da pođe od činjenice da je zakon ljubavi temelj Božje vladavine. Svaki Božji postupak prema ljudima, Njegovim stvorenjima, nadahnut je ljubavlju. Upravo zato ne možemo da verujemo u nauku o večnim mukama. Ova lekcija je iz mog srca uklonila sve što me je navodilo da ustanem protiv Boga.

Kasnije mi je Siril još objasnio da su hiljadugodišnje patnje čovečanstva neposredna posledica Luciferovog ponašanja na Nebu u po-

četku njegove bune protiv Boga. Visoki položaj, koji je zauzimaio u nebeskoj hijerarhiji, davao je izgled verodostojnosti njegovim rečima i podupirao njegove zahteve. Radeći potajno, prikrivao je svoje stvarne ciljeve. Većina stanovnika Neba nije bila u stanju da prozre konačni rezultat Luciferovog delovanja. Greh se počeo uvlačiti u sva odeljenja božanskog sistema vlasti. Lucifer je čeznuo za slavom i vlašću, atributima koji su pripadali samo Bogu.

Nebeski anđeli nisu mogli da shvate ni prirodu, ni konačne posledice greha. Radi opšteg dobra, Bog je morao da dozvoli da protekne dovoljno vremena da bi Lucifer i njegovi zli anđeli svojim zlim delima razotkrili svu zlokobnost greha. Stanovnici svemira su s nemim užasom pratili nevolje koje su zadesile čovečanstvo. Ono što su gledali, ostavljalo je u njihovim mislima neizbrisive tragove.

Svideo mi se Sirilov opis velike duhovne borbe, mogao bih ga satima slušati. Pošto smo razmotrili još jedno pitanje, zaželeli smo da promenimo temu.

“Kada sa ove planete budu uklonjeni svi tragovi zla i kada Hristos bude stvorio jedan tako divan svet kakav je bio u početku, onda će u celom Božjem svemiru zavladati sklad i sreća. Kako će to biti divno vreme!”

Način na koji su mi Sintija i Siril opisivali istinu o velikoj duhovnoj borbi, koja se vodi između sila dobra i sila zla, doprineo je da postanem svestan da je Sveti Duh bio na poslu - i godinama na divan i moćan način delovao - da mene dovede do odluke pred kojom sam se sada nalazio.

Još i sada se sećam kako sam te večeri gledao na sat. Bilo je devet i dvadeset. Jedno je bilo jasno! Da se Božji Duh nije umešao u moj život, kao što se to vidi danas, ja bih se sada nalazio u molitvenom domu obožavalaca demona i s njima razgovarao. Umesto toga, radujem se prednosti što imam u rukama svoju Bibliju. Odlučio sam konačno da ću se uz Božju pomoć osloboditi svih veza sa demonima. U tom trenutku, pri pomisli na sve to, hladna jeza prošla mi je kroz kičmu. Naježio sam se po celom telu, a kosa na glavi mi se nakostrešila.

Pri kraju proučavanja lekcije o sudbini bezakonika napomenuo sam Sirilu i Sintiji da sam još u doba, kada sam mnoge delove katehizma morao da učim napamet, naučio i mnoge izraze koji se pojavljuju u knjigama i koji su bili sračunati da pojačaju verovanje u beskrajno kažnjavanje nepravednika. Mogao sam se još setiti izraza, kao što su: “večni pakleni oganj”,

“večna kazna”, i “dim mučenja njihovog dizaće se u vek vekova”.

Moji domaćini su objasili da originalni biblijski tekst ne sadrži takve izjave, već da se govori o uništenju za večnost. Stvarno smo posle tri dana imali vrlo zanimljivo biblijsko proučavanje o tome. Kasnije ću o tome nešto reći.

Kada sam te večeri otišao u postelju, bio sam čvrsto ubeđen da je Sirilov Bog zaista Davalac života; Njemu i anđeli, od kojih su nastali demoni, duguju svoje postojanje. Činjenica da sam mogao bez smetnji da proučavam Božju Reč bila je najveći dokaz u prilog tome.

Međutim, kada sam se u četvrtak vratio sa proučavanja, bilo mi je jasno da su demoni posetili moj stan. Kada sam u petak uveče stigao kući, znao sam da nešto žele i da mi kažu.

Još jedno kratko vreme milosti

Sutra ujutro došao sam u dom Sirila i Sintije i našao tamo još neke njihove prijatelje koji su nameravali da s njima pođu na teološko predavanje. Pošto su me predstavili prijateljima, malo smo popričali i ja sam, kao što je bio moj običaj, izvadio iz džepa kutiju cigareta i sve ljubazno ponudio, ali su oni isto tako ljubazno odbili.

Onda sam pomislio da, možda, ovi ljudi ne puše. Dok smo se, malo kasnije, vozili prema dvorani, upitao sam Sirila o tome. Odgovorio mi je da se on i njegovi prijatelji svesno pridržavaju zakona zdravlja, ne zato da steknu Božju naklonost, već da ostanu zdravi. Zdravi ljudi više uživaju u životu. Rekao mi je da će se jedna od sledećih lekcija baviti zdravim načinom života. Spomenuće se i prednosti koje uživaju nepušači.

Odmah sam mu obećao da toga dana neću pušiti u prisutnosti ostalih. Međutim, pitao sam se kako ću uspeti da održim obećanje.

Nešto kasnije razgovarao sam sa Sirilom o tome da je duvan igrao vrlo značajnu ulogu u mom životu. Rekao sam mu da bih se sigurno ustručavao da s njim i njegovom ženom pro-

učavam Bibliju da su mi o duvanu govorili u početku. Međutim, oni su bili spremni da podnose duvanski dim da bi mene upoznali sa Hristom.

Tada mi još nije bilo jasno da su Siril i Sintija pokušavali da me pomire s Davaocem života i da ih je u tome vodio Božji Duh.

Kada sam im, na primer, onog jutra obećao da neću pušiti u prisutnosti ostalih, veoma su se radovali. Videli su da su njihove molitve uslišene. Pre nego što su me pozvali na predavanje, molili su se, naime, Bogu da me blagoslovi na jedan poseban način. Molili su se Bogu da ukloni od mene želju za pušenjem.

Bog je uslišio njihove molitve na prekrasan način. Pomisao na duvan nije se javila celoga dana, sve do 7 sati naveče. Ali, tada je moje telo bilo izloženo pravom dvosatnom mučenju, kakvo do tada nikada nisam iskusio. Zaključio sam na temelju toga da mi je neophodan Spasitelj - neko ko svojom ljubavlju može da učini čudo i da ukloni nikotin koji se ugnezdio u svakoj pori moga tela.

Tog jutra, oktobra meseca u Montrealu, osvanuo je divan dan. Priroda je zračila životom, vazduh je bio svež, a blistavi sunčevi zraci, koji su se probijali kroz lišće, kao da su milovali zemlju. Izgledalo je kao da je toga dana i celi

grad nekako veseliji, na sve strane su se videli dokazi da se Bog ljubavi o svemu stara.

Ja, spiritista, išao sam s religioznim ljudima na biblijsko predavanje! Moji novi prijatelji još nisu bili svesni da se ja polako pripremam da napustim bojne redove palog Lucifera, njihovog najopasnijeg neprijatelja. Od mog poslednjeg kontakta s demonima prošlo je tek nekoliko dana.

Kada smo se približili dvorani, ustanovio sam, na svoje veliko iznenađenje, da se skoro svi ljudi na pločniku kreću u istom smeru, prema dvorani! Neki su me srdačno pozdravili i dali mi oštampani program predavanja. U predvorju sam otkrio pult s knjigama i traktatima. Uzeo sam jednu malu brošuru. Kada sam se našao u dvorani, zaprepastio sam se kada sam video da toliko ljudi dolazi na predavanje.

Predavač Tejlor je održao vrlo korisno predavanje. Osnovna tema je bila da se Hristos u toku svog života na Zemlji držao načela Božje Reči. U tome nam je svima bio primer. Predavač je dao izjavu koju sve do danas nisam zaboravio: “Kada sledimo primer svoga Gospoda, dobijamo mir, zadovoljstvo i mudrost, koje nam svet ne može ni dati ni uzeti!”

Njegove reči nisu mogle biti izgovorene u nekom povoljnijem trenutku. Proučavanja Bib-

lije u toku poslednjih nekoliko dana probudila su u meni živu želju da svoj život okrenem Bogu.

Rekao sam Sirilu, da želim, uz Božju pomoć, da i sledeće sedmice dođem na predavanje. Tražio sam, osim toga, da mi ugovori susret s predavačem Tejlorom.

Prilikom izlaska iz dvorne Siril je upitao predavača da li bi u toku poslepodneva imao malo vremena za nas. Objasnio je da ću ja dan provesti s njima u njihovom domu. Predavač je obećao da će navratiti do nas, umesto da nas pozove da dođemo u njegovu kancelariju.

Kazao sam gospođi i gospodinu Grosu da sam im vrlo, vrlo zahvalan na njihovoj pomoći. U to doba oni nisu ni mogli da znaju kakve su blagoslove uneli u moj život. Božji Duh ih je upotrebio kao svoja oruđa, da bi mene doveo u jednu mirnu duhovnu oazu. Tu je Hristos, koji je stvorio sve lepote jeseni, koje sam gledao u lišću i drveću toga prekrasnog oktobarskog dana, imao priliku da i mene nanovo stvori.

Oko 14.30 posle podne pojavio se i predavač. Pošto smo se neko vreme bavili uobičajenim temama, prešli smo na religijska pitanja. Spomenuo sam da smo u toku prethodne sedmice zajednički proučavali Bibliju. Upitao je dokle smo došli i koje smo teme obradili.

Kada sam nabrojao pojedine teme, zapazio sam da smo zajednički već proučili preko dvadeset biblijskih lekcija. Sećam se toga trenutka, kao da se danas dogodio. Gospodin Tejlor je bio iznenađen i pitao da li me je dobro razumeo!

Kada sam ga počeo uveravati da je dobro čuo, rekao je: “Možete li mi objasniti zašto ste toliko proučavali?”

Ne mogu više da se tačno setim koji sam razlog naveo, ali se dobro sećam koliko sam se čudio njegovom iznenađenju da smo tolike biblijske teme zajednički razmotrili. Mislio sam da svaki čovek, koji naiđe na biblijske istine, kao što sam to ja učinio, proučava Bibliju sa istim oduševljenjem s kojim sam je ja proučavao.

Pre nego što sam te večeri otišao kući, moji prijatelji Grosovi objasnili su mi neke činjenice. Naime, nešto pre našeg prvog susreta neki njihovi prijatelji su izrazili želju da nauče kako da svoja religijska ubeđenja približe bližnjima. Pitali su svog predavača Tejlora da li je spreman da im održi mali seminar o tome.

Gospodin Tejlor im je na seminaru preporučio da ne preteruju kada proučavaju Bibliju s ljudima koji se do tada nisu mnogo bavili religijskim temama. Rekao im je da po pravilu treba da održavaju jedan do dva biblijska časa sedmično, tako da ljudima ostave dovoljno vre-

mena da proučena pitanja shvate i procene. Bio je u pravu kada je preporučio tu metodu temeljitog, pažljivog poučavanja. Međutim, moj slučaj je predstavljao izuzetak i Božji Duh je naveo Sirila i Sintiju da učine ono što je bilo korisno i dobro za mene.

Napomenuo sam gospodinu Tejloru da je poseta njegovom predavanju toga jutra ostavila na mene vrlo povoljan utisak.

Dok smo tako neusiljeno razgovarali, postalo mi je jasno da ne mogu da prećutim svoje iskustvo s obožavanjem demona. Moje duboko interesovanje za religijska pitanja već je i tako pokazivalo gospodinu Tejloru da se neki vrlo jak razlog krije iza svega. Bilo mi je vrlo teško da počnem da govorim o svojim vezama sa demonima, ali sam ipak smatrao da će mi sada, kada sam se odlučio da te veze prekinem, sveštenik moći da pruži dragocene savete.

Pošto sam svešteniku Tejloru ispričao o svojim spiritističkim aktivnostima, on mi je skrenuo pažnju na Izvor svega života i svake snage, na Isusa Hrista. Naveo je sledeći biblijski tekst: “Jer u njemu živi sva punina božanstva telesno. I da budete ispunjeni u njemu, koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti” (Kološanima 2,9.10). Naveo je i druge biblijske tekstove koji su pokazivali da je Isus jači od Lucifera i demona.

Otkriće da sve sile u svemiru, uključujući i palog anđela Sotonu i njegove saradnike, čak i za svoje postojanje moraju da zahvale Hristu, ohrabrilo me je i pomoglo mi sledeće noći kada sam se sukobio s demonima.

Tražio sam priliku da zamolim ovog teologa da mi objasni neke biblijske izraze, kojima se služe ljudi koji zastupaju ideju o besmrtnosti duše. Nisam morao dugo da čekam. Kada me je upitao imam li još neko pitanje, spomenuo sam neka svoja otkrića do kojih sam došao prošle sedmice proučavajući Bibliju. Kazao sam da su mi naša proučavanja pokazala da je celi čovek smrtan, što se protivi opšteprihvaćenom verovanju da besmrtna duša posle čovekove smrti prima svoju nagradu ili kaznu. Biblija objašnjava da je samo Bog besmrtnan. Čitali smo mnoge biblijske tekstove koji su naglašavali činjenicu da će Bog pravednima tek posle vaskrsenja pravednika podariti besmrtnost. Pošto bezbožnici nemaju besmrtnost, prestaće da postoje kada im bude izrečena zaslužena kazna. Međutim, iako Božja Reč jasno govori da će bezbožnici biti potpuno uništeni, neki biblijski tekstovi kao da tvrde suprotno!

Rekao sam svešteniku: “Kao dete morao sam da učim napamet mnoge delove katehizma. Nailazio sam i na izraze koji kao da su stvarali uti-

sak da će bezbožnici večno goreti u paklu. Sećam se izraza ‘večni oganj’, ‘večna kazna’, ‘dim mučenja njihova dizaće se od veka do veka’. Možete li mi objasniti kako se može razrešiti ova prividna nesaglasnost?”

Gospodin Tejlor mi je objasnio da mnogi ljudi pogrešno shvataju sadržaj pojma kazne. Oni misle da kazna označava svesne patnje i da kazna prestaje da bude kazna ako čovek nije više izložen mukama. Međutim, kada razmatramo kazne koje ljudi izriču, tada veličinu kazne procenjujemo po gubitku koji ona uzrokuje, a ne samo po veličini patnje koju izaziva.

Nastavio je da objašnjava: “Zašto se, na primer, smrtna kazna smatra najtežom kaznom? Ne zato što su bolovi intenzivniji, jer ima oblika mučenja, kao što je, na primer, bičevanje, koji izazivaju više bola nego odsecanje glave ili vešanje. Međutim, smrtnu kaznu smatramo najtežom zato što se odnosi na najduže vreme. Ona oduzima žrtvi sve blagoslove i radosti života, a mi život procenjujemo prema trajanju, prema vremenu u kojem se možemo radovati postojanju. Upravo to je slučaj kod one smrti posle koje nema vaskrsenja! Druga smrt uskraćuje grešniku sve beskrajno srećne godine večnosti. I zato, kao što je život spasenih večan, tako je i

gubitak bezbožnih večan, ili, drugim rečima, njihova kazna večno traje.

“Vaš razuman, biblijski pristup ovoj tematici deluje prihvatljivo. Ne bih hteo da vam oduzimam suviše vremena, ali bih vas ipak molio da mi još malo podrobnije objasnite ovo pitanje!”

“U Svetom pismu pridev ‘večan’ kada se nađe u službi atributa imenicama ‘oganj’ ili ‘kazna’ označava jednostavno posledice vatre ili kazne. Pojam nema nikakve veze s trajanjem procesa sagorevanja ili kažnjavanja.”

Sedeo sam, napeto očekujući da ovaj teolog razbije još neki moj strah iz detinjstva.

“Šta vam je?” - iznenada je upitao.

“Ništa, ništa! Samo sam se bolje namestio u stolici. Nastavite, molim vas!”

“Želeo bih da vam navedem tri kratka primera. U Poslanici Jevrejima 5,9 govori se o večnom spasenju, što znači o spasenju čije su posledice večne, a ne o spasenju koje se trajno obavlja i nikada ne dovršuje.

Tekst u Poslanici Jevrejima 6,2 govori o večnom sudu. I opet nije reč o sudu koji večno traje, već o sudu čija se presuda, izrečena svim ljudima, ne može povući i čije su posledice večne.

I na kraju, u Poslanici Jevrejima 9,12, čitamo o večnom spasenju. Ovde nije u pitanju proces koji nas večno približava spasenju koje nikada

ne dostižemo, već spasenje koje nas za svu večnost oslobađa moći greha i smrti.

Tejlor mi je objasnio da Biblija, kada govori o ognju uništenja, opisuje oganj čije su posledice trajne, večne.

“U tekstu u Judinoj poslanici, u većini prevoda koji nisu dobro prevedeni, rečeno je da se gradovi Sodom i Gomor muče u večnom ognju. Apostol Petar nam objašnjava da je Bog spalio, razorio i osudio gradove Sodom i Gomor i postavio ih kao primer budućim bezbožnicima (2. Petrova 2,6).”

Oduševio me je način na koji Biblija sama sebe objašnjava. Nikada do tada nisam sreo nekoga ko bi o tome mogao da govori tako tečno i merodavno kao gospodin Tejlor. On je svaku svoju izjavu podupirao verodostojnim biblijskim tekstovima i nije davao ni najmanjeg povoda da čovek posumnja u Božju dobrotu i ljubav prema stvorenjima koja su sazdana po Njegovom obličju.

Jedan izraz, međutim, koji se u moje sećanje duboko urezao još u detinjstvu, u toku verske nastave, i dalje me je progonio. Oklevao sam jedan trenutak da pokrenem raspravu o njemu. Smatrao sam da, možda, i ne postoji neko zadovoljavajuće objašnjenje. Ali, opet, ako dobijem pravi odgovor, tada će se zauvek učvrstiti

moje uverenje da je Bog zaista istinski Bog ljubavi.

“Gospodine Tejlore, šta znači tekst koji kaže: ‘I dim mučenja njihova izlaziće u vek veka!’ (Otkrivenje 14,11)?” Napeto sam očekivao njegov odgovor.

Sveštenik Tejlor mi je objasnio da grčki prevod Biblije izraze “večno” i “od veka do veka” upotrebljava kada želi da opiše neko dugo ili neodređeno vremensko razdoblje. Biblija se služi izrazom “večno” kada govori o jevrejskom sveštenstvu, o mojsijevskom zakonodavstvu, o posedovanju hananske zemlje, o brdima i bregovima, o zemlji i o robovanju.

Oba izraza opisuju trajnost i protok vremena, dok je dužina vremenskog trajanja određena prirodom objekta na koji se izraz odnosi. Kada se odnosi na nešto što po Bibliji nema kraja, tada označava večno postojanje. Ali, kada se izraz odnosi na nešto prolazno, tada je i značenje time ograničeno.

Ono što je govorio, potvrdio je nekim biblijskim primerima. Mojsije je propisao (2. Mojsijeva 21,2-6) da se svaki rob pušta na slobodu posle sedam godina robovanja. Međutim, ako rob nije hteo da napusti gospodarevu kuću, trebalo je da tu odluku potvrdi posebnim ritualom. Gospodar bi tada odveo svoga roba pred grad-

skog ili seoskog sudiju. Postavio bi ga zatim uz dovratak i probušio mu uho šilom. Rob je tada ostajao rob “zauvek”. U tom slučaju izraz je predstavljao vremensko razdoblje od jednog dana do mnogo godina, prema tome koliko je rob poživio.

Skrenuo je moju pažnju i na tekst u Psalmu 21,1-5 gde je izraz “večno” upotrebljen na drugi, vrlo zanimljiv način. Car David je bio zahvalan Bogu što mu je mnogo puta sačuvao život. Uzviknuo je pred Bogom: “Gospode, s tvoje se sile veseli car i kako mu je velika radost što mu ti pomažeš!... Molio te je za život i dao si da mu se produže dani doveka!” David je živio prilično dugo, prema tome, izraz “doveka” ovde znači dugo!

Pošto mi je naveo nekoliko primera u kojima se izraz “večno” primenjuje na ono što je prolazno, ukazao mi je i na tekstove u kojima se njime opisuje večno trajanje. Prorok Danilo u svojoj knjizi daje tumačenje Navuhodonosorovog sna i kaže: “U vreme tih careva Bog će nebeski podignuti carstvo koje se doveka neće raspasti... ono će satrti i ukinuti sva ta carstva, a samo će stajati doveka” (Danilo 2,44). “Ali će sveci Višnjega preuzeti carstvo, i držaće carstvo navek i doveka” (Danilo 7,18).

Na isti način kao što tvrdi da će Hristovo carstvo, kada jednom bude uspostavljeno, biti večno carstvo, i da će spaseni pravednici večno živeti, što znači da nikada neće prestati da postoje, Biblija govori da će bezbožnici, koji će biti izručeni drugoj smrti, i bačeni u ognjeno jezero, večno prestati da postoje.

U toku tog biblijskog časa spao mi je s pleća teret zablude i mraka koji me je pritiskao. Navodne tajne, koje su mučile moje katoličke roditelje, dok su pokušavali da prirodu Boga ljubavi usklade s naukom o večnim mukama, istopile su se kao led na tropskom suncu. Stekao sam izvesnost da Božja Reč ne protivreči sama sebi.

Oko sedam sati obuzela me je jaka želja za cigaretom. Začudio sam se kad sam shvatio da celoga dana nisam pušio, čak ni mislio o pušenju. Zaključio sam da je to zato što je moj duh toliko bio zaokupljen duhovnim iskustvima da nije imao vremena za duvan. Otkrio sam da mogu da izbacim pušenje iz svojih misli - i iz svojih pluća - ukoliko se posvetim boljim aktivnostima.

I tako smo nastavili da razgovaramo o duhovnim temama. Ja sam postavljao pitanja koja su me mučila. Činjenica da je sveštenik uvek imao

spreman biblijski odgovor, uvek bi me iznova zadivila.

Međutim, moj problem je postajao sve veći. Čeznuo sam za cigaretom. Usta su mi se toliko osušila da sam jedva govorio, nos me je boleo, što se obično događalo kada bih se prehladio. Posle nekog vremena postao sam nemiran i počeo se vrpeljiti na stolici. Konačno me je zabolela glava, a to mi se zaista retko dešavalo. Glava sve do vrata pucala mi je od bola.

Na moje navaljivanje, nastavio je gospodin Tejlor svoje izlaganje o duhovnim temama sve do skoro devet sati naveče. Kada je otišao, zapalio sam cigaretu i pušio bez prestanka skoro jedan sat. Na moje veliko iznenađenje nestali su svi moji telesni simptomi i ponovo sam počeo da se dobro osećam.

Pre nego što sam te večeri otišao kući, Siril i Sintija su mi u toku biblijskog časa govorili o zdravom načinu života. Spomenuli su i duvan. Postao sam svestan da me jedna nezdrava navika drži u svojim okovima. Odlučio sam se da ću ostaviti pušenje. Znao sam da ću voditi tešku borbu da se oslobodim okova navike - ukoliko mi Gospodar svemira, koji mi je toga dana u toku nekoliko sati pomagao da ne osećam želju za pušenjem, opet ne pomogne da se trajno oslobodim duvana.

Zahvalio sam se prijateljima i pošao kući. U tramvaju sam razmišljao o dnevnim događajima, posebno u vezi s duvanom i shvatio da imam više nego jednog neprijatelja. Odmah sam smislio plan kako da rešim svoj problem s duvanom.

Gospodin Tejlor je naglasio da Hristova krv, prolivena na Golgoti, ima spasonosnu moć. On mi je pokazao, i ja sam shvatio da palog anđela i njegove pomoćnike možemo savladati jedino silom koja je opisana u Otkrivenju: “I oni ga pobeđiše krvlju Jagnjetovom” (Otkrivenje 12,11)!

Te večeri sam se vratio kući oko pola sata pre ponoći. Na vratima me je čekala ceduljica s Rolanovom porukom da mu se javim kada dođem, bez obzira koliko je kasno. To će morati da pričeka, pomislio sam. Ušao sam u stan i odmah ustanovio da su demoni bili nemirni. Skoro se ništa nije nalazilo na svom mestu. Pošto sam se već bio navikao na neočekivane i neobične događaje, nisam se mnogo uznemirio.

Prvo sam uzeo tri omota cigareta, koje sam imao u stanu, i stavio ih na sto. Otvorio sam Bibliju i čitao iz Jevanđelja po Mateju tekstove o Hristovom raspeću (Matej 27,24-54). Zatim sam stavio otvorenu Bibliju preko cigareta, kleknuo kraj stola i počeo da razgovaram sa Isu-

som, velikim Prvosveštenikom, o svojim problemima. Zahvalio sam Mu što je blagoslovio moj život, iako sam bio Njegov zakleti neprijatelj i hulio na Njegovo sveto ime; priznao sam svoje grehe i odbacio zloću svoga srca.

Gospodin Tejlor mi je već ukazao na činjenicu da Isus Hristos u nebeskoj Svetinji zastupa one koji se nalaze u teškoćama, da se posebno dobro razume u takozvane izgubljene slučajeve. Pošto sam bio svestan da sam upravo ja takav izgubljeni slučaj, uhvatio sam se za slamčicu nade koju su mi pružile Tejlorove reči. Borio sam se protiv neprijatelja koji su bili suviše lukavi i moćni za mene.

Zahvalio sam se Bogu na ohrabrenju i priznao da je sila Njegove ljubavi zadržala demone, i da zato želim da Njemu predam svoj život i da Mu služim najbolje što mogu. Postao sam svestan i opasnosti koja mi pretila od cigareta i rekao: "Gospode Isuse, oslobodi me ovog moćnog neprijatelja. Uzmi mu moć, kao što si to već učinio danas. Ukloni od mene tu nezasitu želju!"

Pošto sam neko vreme proveo na molitvi, u razgovoru sa svojim Gospodom, zahvalio sam Mu što me je uslišio, zahvalio Mu na blagoslovima koje sam osetio u životu. Podigao sam se s molitve, otvorio omote, razlomio sve cigarete i bacio ih u kantu za đubre. Od tog trenutka

Rodžer Norn

nisam ni dodirnuo cigarete niti sam imao želju
da to učinim. Na prekrasan način Isus je učinio
čudo svoje ljubavi.

Nevolje s duhovima

Kada sam te večeri uzeo u ruke knjigu da čitam, iznenada je došlo do nemira. Ceduljica, na kojoj je pisalo da treba da pozovem Rolana, počela je da lebdi u vazduhu; onda je takvom silinom udarila u moju knjigu da mi je ispala iz ruku. Demon je bio na poslu. Prva misao mi je bila da viknem na njega, ali sam odlučio da s njim ne razgovaram, bez obzira šta se desilo. Stavio sam ceduljicu između stranica i čitao dalje. Odmah zatim neka sila mi je istrgnula knjigu iz ruku i bacila je na zid u suprotnom delu sobe.

Ne zbog nevolja s demonima, već jednostavno zato što sam cenio svog prijatelja, odlučio sam da ga pozovem. U hodniku se nalazila telefonska kabina, ali sada nisam hteo odatle da telefoniram, već sam otišao u restoran koji se nalazio nešto dalje u istoj ulici. Kada sam ušao u kabinu, pogledao sam na sat. Jedan sat posle ponoći. Telefon je dva puta zazvonio, a onda je Rolan podigao slušalicu i rekao:

“Halo! Da li si to ti Norn?”

“Da, ja sam!”

Rolan me je napao: “Norn, usijana glavo! Šta da ti kažem! Igraš se svojim životom! Jesi li ti pri sebi?”

“Čini mi se da si izvan sebe! Šta te muči?”

“Mene muči? Mene ništa ne muči! Ti si u velikim teškoćama, a ponašaš se tako bezbrižno, kao da ti niko ništa ne može. Norn, uvek sam se divio tvom spokojstvu, ali si sada otišao predaleko, zaista predaleko! Okrenuo si se protiv demona koji su ti pomagali i oni će ti doći glave! Čudim se da si još živ! Čoveče, brinem se za tebe. Pošto mi je stalo do tvog dobra, cele večeri sam sedeo kraj telefona i čekao tvoj poziv. Zar nemaš ništa da mi kažeš?”

“Naravno da imam šta da kažem, ali kako da to učinim kad mi ne daš da dođem do reči!”

Nastavio je bez prekida: “Norn, ti nisi ni svestan u kakvoj se nevolji nalaziš. Već u sredu naveče si zapao u teškoće, što se demona tiče! To mi je rekao satanistički sveštenik. Sada je već prekasno, stvarno prekasno!”

Prekinuo sam ga: “Rolane, kada se smiriš, biće nam mnogo lakše da razgovaramo. Kaži mi šta znaš o sredi naveče!” Posle nekoliko trenutaka malo se sabrao.

“Kada sam u sredu stigao u našu molitvenu dvoranu bogova, odmah su me odveli u kancelariju sveštenika. Upitao me je da li sam te video

u toku prošle sedmice. Izraz njegovog lica mi je govorio da se nešto strašno dešava. Upitao sam ga da li si, možda, poginuo ili doživeo neku nesreću? Odgovorio je da se nalaziš u mnogo težem položaju. U utorak naveče, za vreme svete ponoćne službe, pojavio se pred njim savetnik iz sveta duhova i rekao mu da si počeo da proučavaš Bibliju - upravo s ljudima koje učitelj toliko mrzi. Sveštenik mi je zapovedio da te nađem i da ti kažem u kakvoj se opasnosti nalaziš, ali nisam mogao da te pronađem!”

“Sve je pod kontrolom!” - odgovorio sam mu. “Nikakva velika opasnost mi ne pretil!”

“To ti misliš!” - odgovorio je glasom koji je ponovo izgubio smirenost. “Oko šest sati večeras pozvao me je sveštenik i rekao da si, prema izveštajima demona, bio s tim ljudima na njihovom predavanju, a to je razbesnelo učitelja! Šta imaš na to da kažeš?”

“Da, intenzivno sam proučavao Bibliju i bio sam na biblijskom predavanju. Međutim, potpuno mi je svejedno šta taj pali anđeo o meni misli. Ukoliko želiš da se bolje upoznaš sa svim mojim aktivnostima u toku protekle sedmice, dođi ujutro k meni!”

Na putu kući sam se molio i onda mirno otišao u postelju. Posle dvadeset minuta upalile su se svetiljke. Ugasio sam ih. Malo zatim izgledalo

je da se sve po kući kreće. Jedna slika je doplivala od jednog zida do drugog i tu ostala, a jedna stona svetiljka je počela da lebdi u vazduhu bez ikakvog vidljivog oslonca. Dok sam posmatrao šta se dešava, postalo mi je jasno da su moje molitve doprinele da duhovima budu postavljena ograničenja. Nisu mogli da razgovaraju sa mnom, što su, pretpostavio sam, sigurno želeli. Zapovedio sam im, u ime Isusa Hrista, da smesta napuste prostoriju. Svetiljka i slika su pale na pod. Podigao sam svetiljku i popravio iskrivljeni šešir, ali sam ostavio na podu razbijeno staklo od slika, nameravajući da ga ujutro pokupim. Zahvalio sam se Isusu na pomoći i ponovo legao.

Misao da su se moćni demoni udaljili kada je bilo spomenuto Isusovo ime ispunila me je velikim zadovoljstvom. Ovaj sukob je ojačao moje uverenje, koje sam izrazio u razgovoru s prijateljem, naime, da je sve zaista pod kontrolom.

Morao je proteći sigurno jedan sat dok su se demoni vratili. Ponovo sam ih naterao, prizivajući Isusovo ime, da napuste moju sobu. Bez oklevanja su otišli, a ja sam pokušao da spavam.

Iznenadio sam se kada su oko četiri sata ujutru opet počeli da divljaju. Sedeo sam u postelji i pitao se zašto je Gospod dozvolio demonima da se vrate. Zaključio sam da bi bilo dobro da upi-

tam demone kako im se dopada što sam prihvatio Isusa kao svog Spasitelja i Gospoda - tek kasnije sam saznao kako je opasno razgovarati s demonima!

“Tako, dakle, vi biste želeli da razgovarate sa mnom, pa, onda, govorite!”

“Zašto se ustručavaš da s nama razgovaraš?” - upitao je demon glasom koji je dopirao negde iz sobe.

“Našao sam boljeg Učitelja!”

“Zašto si nas napustio iako smo ti obećali veliko bogatstvo?”

“Toliko godina ste me varali da vam sada više ne verujem!”

“Mi smo prema tebi dobro postupali otkako si se povezao s onima koji poznaju pravi izvor bogatstva i moći!” - kazao je jedan autoritativan glas, koji kao da je zahtevao poštovanje.

Shvatio sam da razgovaram s jednim od glavnih savetnika iz sveta duhova. Čak je i vazduh nekako izgledao nabijen energijom, njegova prisutnost činila je atmosferu teškom. Osetio sam da se ne mogu nositi s tom silom, pa sam se počeo tiho moliti: “Gospode Isuse, molim te, pomoz mi!” Onda sam se setio jednog biblijskog teksta - teksta na koji mi je prethodnog dana gospodin Tejlor obratio pažnju. “Svojima dođe i svoji ga ne primiše. A koji ga primiše,

dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo” (Jovan 1,11.12). Odmah sam stekao sigurnost da će me Bog pobedonosno provesti kroz ovaj opasni susret. Ispunio me je veliki mir.

Kada se naš razgovor nastavio, imao sam utisak da se demon suočava s nekom krizom. Osetio sam kako ga obuzimaju talasi očajanja dok se uverava da se uzaludno trudi da me privuče na svoju stranu.

“Dobro me čuj!” - rekao je demon. “Govorim ti istinu. Učitelj je za tebe pripremio veliko bogatstvo, ako prekineš veze s ljudima koje on mrzi.”

“Demone, verujem da govoriš istinu, ali ja ne želim tvoje bogatstvo! Ono nije dovoljno! Dobio sam bolju ponudu, veću platu za svoju predanost - sve zlato koje želim, a uz to još i večni život da mu se radujem. Odlučio sam da svoj život predam Isusu Hristu!”

“Nemoj više da spominješ to ime!” - uzviknuo je demon ljutito. “Moram da razgovaram s tobom, ali to ime nemoj spominjati. Ja sam glavni savetnik. Moji saradnici iz sveta duhova i ja pripravili smo put da te učitelj obaspe bogatstvom. Mi smo Žoržu osigurali slavu i čast, koje sada uživa. Mi smo organizovali da se vas dvojica sretnete, da bi mogao da saznaš kakve divne

planove imamo s tobom. Molim te usrdno, nemoj propustiti tu priliku!”

“Demone!” - odgovorio sam. “Pre deset dana bih pao na tvoje trikove, ali danas više ne! Sada sam samo bivši obožavalac demona, koji je naučio svoju lekciju. Isus je sada moj Učitelj, i uz Njegovu pomoć pridružiću se onima koji drže Njegove zapovesti i koje ti mrziš. Što se tiče tebe i tvojih drugova iz sveta duhova, niste ništa drugo nego varalice. Nudite mi zlato, ukoliko se odreknem večnog života. Izbacite to sebi iz glave! Ja mogu da čekam dok Gospod ne dođe. Onda ću imati sve zlato koje će mi biti potrebno na novoj Zemlji!”

Oko dva minuta čulo se samo kucanje mog budilnika. Očigledno da savetnik iz sveta duhova nije očekivao da ću tako odgovoriti. Zato mu je bilo potrebno neko vreme da smisli novu strategiju.

“Ti, dakle, odbacuješ bogatstvo i čast koje ti učitelj nudi!” - javio se konačno. “Zato će te siromaštvo pratiti u životu! Ukoliko ti, naravno, uopšte uspe da nešto duže ostaneš u životu. Od ovog dana, naime, stajaćeš i hodaćeš u senci smrti!”

Onda je odjeknuo smeh kakav nikada ranije u životu nisam čuo. Kao da je pakosno uživao u

svojoj surovosti. Hladna jeza me je obuzela, ali sam ipak bio siguran da će me Gospod zaštititi.

“Demone!” - odvratio sam, “kažem ti da sam se stavio pod zaštitu Hrista sa Golgote i spreman sam da živim u senci smrti sve dotle dok je On sa mnom. Zapovedam ti sada u Njegovo ime da ideš!”

Balkonska vrata su se otvorila kada je demon odlazio i takvom silinom su udarila u gipsani zid da je kvaka skoro prošla kroz njega.

Pretnja smrću

U nedelju ujutro probudio sam se da počnem novi život, da živim novim načinom života. Umesto da odmah pružim ruku prema kutiji cigareta na noćnom stočiću - što je kod mene bila duboko ukorenjena navika - prožela me je radost što ne osećam nikakvu želju za duvanom.

Talas veselja me je zapljusnuo pri pomisli da sam u Isusu Hristu stekao novog, moćnog prijatelja. Setio sam se, naime, kako me je pre samo nekoliko sati Božji Duh snažno podržao i blagoslovio prilikom sukoba s demonima.

Svestan svojih ljudskih slabosti, molio sam se Gospodu da me pripremi za predstojeće sukobe. U prošlosti sam pod uticajem drugih donosio pogrešne odluke. Vrlo često sam prihvatao savete svoga prijatelja Rolana. On me je polako i odvuкао u društvo obožavalaca demona.

U toku nekoliko sledećih minuta molio sam se, ne izgovarajući naglas nijednu reč. Neko mi je rekao da demoni nemaju mogućnosti da saznaju sadržaj tihe molitve, a ja sam hteo da uvek budem za korak ispred svojih neprijatelja. Pružalo mi je veliko zadovoljstvo da ih ostavim u neznanju. Smatrao sam velikom čašću što ja, ne-

dostojno ljudsko biće, mogu da razgovaram s najmoćnijim Bićem u svemiru, ne dozvoljavajući demonima da nas slušaju.

Rekao sam Gospodu da ne znam na koji bi način mogao da počnem da svom prijatelju Rolanu objašnjavam istinu o večnoj stvarnosti. Verovatno da on neće ni biti spreman da me sluša, jer neće želeti da uvredi demone. I, iznad svega, pitao sam se kako da se oduprem pritisku koji sam očekivao.

Zastao sam jedan trenutak u svom razmišljanju i upravo tada mi je ponovo pao na um tekst iz Jevanđelja po Jovanu: “Svojima dođe i svoji ga ne primiše. A koji ga primiše, dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime njegovo” (Jovan 1,11.12). Odmah mi se vratila sigurnost da će me Božji Duh uspešno provesti kroz sve sukobe.

Na noćnom stolu je ležala moja Biblija. Uzeo sam je i počeo listati. Zatim sam je nasumice otvorio. Te dve otvorene stranice zračile su silom koja mi je kasnije doslovno spasla život.

Odmah zatim odlučio sam da ustanem. Uzeo sam Bibliju u ruke i počeo čitati mesto koje se prethodno samo otvorilo, naime, Knjigu proroka Isaije, 37. poglavlje.

Tu se govorilo o caru Jezeckiji, koji je primio vrlo neugodno pismo od Senahirima, oholog

tiranina, koji je prodro u njegovu zemlju. Način na koji je Gospod rešio ovaj problem ojačao je moje poverenje i uverio me da ne smem da se brinem zbog budućnosti. Da ne razmišljam o budućnosti nisam mogao, ali bar nisam morao da budem zabrinut.

U dogovoreno vreme Rolan se pojavio. “Izgledaš potpuno iscrpljen, da nisi bolestan?” - upitao sam ga.

“Norn, ti si mene i Žorža na smrt uplašio. Jednostavno nismo mogli da verujemo da si toliko neljubazan, da si zaboravio sve što je Žorž za tebe učinio, da si nam okrenuo leđa i da si se usudio da uvrediš učitelja, odbijajući bogatstvo koje ti je namenio!”

“Kada si to čuo?”

“Jutros oko pet i trideset. Žorž me je pozvao pošto ga je jedan od glavnih savetnika iz sveta duhova obavestio o tvojoj glupoj odluci. Zamolio me je da te vratim svesti, jer će te inače sve to koštati glave!”

“Znam da se glavni savetnik prilično uzbudio kad sam mu rekao da ide!”

“Šta? Nećeš, valjda, da mi kažeš da si glavnog savetnika izbacio iz svoje sobe? Ne mogu da te shvatim.”

“Dobro si me razumeo! Jutros oko četiri sata razgovarao sam sa glavnim savetnikom i kada

je postao neugodan, zamolio sam Božjeg Duha da ga izbaci. Ostali su tragovi na zidu, kada je izlazeći tresnuo vratima!”

“Ti, Rodžer Norn, vodio si razgovor s glavnim savetnikom iz sveta duhova? Znaš li ti da neki naši drugovi već godinama obožavaju demone i prizivaju ih i da još nisu imali prednost da razgovaraju s nekim od glavnih savetnika? Ti imaš vezu s duhovima tek tako kratko vreme i već si dobio tako veliku čast! Po tome se vidi da te učitelj vrlo ceni!”

Njegovo lice je zablistalo od oduševljenja kada je uzviknuo: “Pred nama dvojicom je fantastična budućnost. Ostavi hrišćanstvo na miru i pođi sa mnom svešteniku! On će ti ponovo osigurati naklonost demona i sve će opet biti u redu. Sveštenik te razume - ne ljuti se na tebe što si se zainteresovao za biblijsku religiju. On te, u stvari, voli i razume. On kaže da si ti po prirodi avanturista. Sveštenik shvata da je za tebe potpuno prirodno da stalno istražuješ koji je put bolji.

Jedino ti zamera što si se od svih religija okrenuo baš tim konzervativnim hrišćanima, a ne nekoj drugoj religiji.

Čoveče, ti uopšte ne shvataš koliko si uznemirio demone. Imam, međutim, sveštenikovo obećanje da će sve biti u redu ukoliko kreneš sa

mnom u njegovu kancelariju. On nas tamo čeka. Prema tome, stari prijatelju, idemo li sada?”

Izvadio je kutiju cigareta iz džepa i ponudio mi da uzmem, ali sam odbio, objasnivši da više ne pušim. Rolan se iznenadio i primetio: “Norn, ti si se vrlo promenio. Odmah sam to primetio, čim sam ušao. Iskren da budem, ne osećam se ugodno u tvojoj blizini. Ono što ću ti sada kazati smatraćeš, možda, ludim ili bar nerazumnim - progoni me neko osećanje da se ovde ne nalazim na pravom mestu i da bi bilo bolje da sam negde na drugom.”

Dok je govorio, postao sam svestan da je Isus u mom životu ispunio reči apostola Jovana: “Svojima dođe i svoji ga ne primiše. A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo.” Osetio sam da je blistava slava Gospoda Isusa Hrista i mene obasjala i da je oko mene stvorila atmosferu moći i veličanstva, koju je moj prijatelj osetio i na koju je reagovao onako kako je opisao.

“Ono što osećaš u mojoj prisutnosti pokazuje da je Duh, koji je uz mene, mnogo snažniji od duha koji je uz tebe.

Što se tiče tvoje primedbe da sam se potpuno promenio, ti si u pravu! Nikada više neću biti Rodžer Norn koga si nekada poznavao. U toku samo jedne kratke sedmice stekao sam ubeđenja

koja cenim više od sveg zlata i srebra koje se može naći na Zemlji. To je razlog što ne mogu da primim bogatstvo koje mi demoni nude. Kada bih to učinio, samome sebi bih naškodilo.

Molim te, nemoj me pogrešno shvatiti! Potpuno sam svestan da je ponuda demona bila vrlo velikodušna, ali joj nedostaje najvažniji element: život! Život u takvom obilju da bi se isplatilo prihvatiti bogatstvo koje se nudi!

Meni je ponuđeno nešto mnogo bolje! Sav novac koji želim, a uz njega i život bez kraja!”

Počeo sam onda da mu opisujem slavu večne stvarnosti. Iako nisam bio u stanju da svoje reči dokazujem biblijskim tektovima, kao što su to činili Siril i Sintija, Božji Duh je delovao na mog prijatelja da me 45 minuta zadivljeno sluša.

U toku izlaganja naglasio sam sve što sam smatrao bitnim. Kada sam u jednom trenutku zastao, očekujući njegovu reakciju, rekao je samo: “Sada razumem!” Ali nije postavljao nikakva pitanja i nije davao nikakve primedbe. I tako sam nastavio da govorim.

“Vidim da nemaš nameru da sa mnom posetiš sveštenika!” - rekao je konačno. “Ali nas dvojica to moramo učiniti! Moraš se ponovo vratiti svesti! Sve te prekrasne stvari, o kojima si mi pričao, nisu ni za mene, ni za tebe! Zaboravi ih, dakle! Prvo, ne želim da čekam neki dobar život

- hoću da ga imam sada! Što se tebe tiče, Norn, nemaš izbora! Možda misliš da imaš, ali nemaš! Ti samo nešto umišljaš! Neka ti bude jasno, Norn, da ti nisi više svoj gospodar. Želeo bih da jesi, ali nisi! Demoni te imaju potpuno u svojoj vlasti i što pre to shvatiš, to bolje za tebe!”

Bio je vrlo uzbuđen i kao da je naslućivao katastrofu. Počeo je da se šeta gore-dole po sobi, kršeći ruke. “Meni je poveren vrlo težak zadatak. Ono što ću ti sada kazati radije bih rekao nekom neprijatelju nego svom dugogodišnjem prijatelju!”

Sada se već vrlo znojio, iako u sobi uopšte nije bilo toplo. “Norn, tvoji dani su odbrojani - kao i dani mladog bračnog para koji je odgovoran što si napustio učitelja. Ipak, moram da ti kažem da možeš poništiti razorni plan koji su demoni već počeli da sprovode u delo, ukoliko odmah sada pođeš sa mnom svešteniku. On će ti ponovo osigurati njihovu naklonost i sve će opet biti u redu. I tako se nikome neće ništa dogoditi!”

Zastao je jedan trenutak da obriše znoj koji mu je kapao sa čela.

“Sveštenik želi da nešto shvatiš: nikada niko nije živ napustio naše tajno društvo. Demoni su mene i tebe doveli i mi njih moramo slušati, a ne oni nas. Da ti nešto objasnim! Do sada smo

obojica mislili da su naš susret sa Žoržom i njegov poziv da pođemo u restoran bili samo čista slučajnost. Ali to nije istina! Njemu se jednu noć pre toga javio demon i naredio mu da sa svojom ženom poseti određenu spiritističku seansu. Demon mu je tada rekao da će se sresti s nama i da smo nekada služili u trgovačkoj mornarici. Objasnio je Žoržu vrlo detaljno šta treba da nam kaže i kako da se ponaša. Demoni su se, osim toga, pobrinuli da se Žoržova žena toliko zanese u razgovor sa spiritističkim medijumom da Žorža pošalje samoga kući i da tek mnogo kasnije stigne kući sa Belanžeovima.

Prema tome, prijatelju, krenimo! Nemamo više vremena!”

Stavio je ruku na kvaku i čekao da krenem. Pokazao sam mu stolicu i pozvao ga da još malo sedne da bih mu objasnio zašto ne mogu da posetim sveštenika. Branio se i govorio da ne može više da podnese atmosferu koja ovde vlada. Prisutnost neke natprirodne sile, njemu strane, sprečavala ga je da sedne i da se opusti.

Rekao sam mu da mi prisutnost Svetoga Duha pomaže, jer sam ga toga jutra prizvao u pomoć. Usrdno sam pozvao svoga prijatelja da se odvoji od demona i da se poveže sa uzvišenijom Božjom silom; uveravao sam ga da je to prelaženje bezopasno. Onda sam osetio želju da i celu gru-

pu svojih bivših prijatelja, obožavalaca demona, pozovem da se povedu za mojim primerom. Ponovio sam da garantujem da se nikome ništa zlo neće dogoditi.

“Znam da čeznete za poštovanjem i pažnjom!” - rekao sam. “Da ti kažem šta ću učiniti! Pozvaću svog prijatelja teologa i rezervisaću vam mesta na predavanju sledeće sedmice. Izabrana mesta, u prvim redovima ispred bine. Rezervisaću stotinu mesta da budem siguran da će svaki od vas dobiti dobro mesto!”

“Možeš sebi da uštediš taj trud!” - odgovorio je on. “Meni je sasvim dobro tamo gde se sada nalazim!”

Ponovo je obrisao znoj koji mu je tekao niz lice. “Znam da i drugi isto tako misle!”

“Ništa, želeo sam samo da vam ponudim blagoslove večnog života, tako da niko ne bude izostavljen!” Promenio sam temu i ponovo se vratio njegovom ultimatumu.

“Rekao si da su moji dani odbrojani, kao i dani mojih novih prijatelja. Kazao si da demoni nameravaju da svoju presudu izvrše. Želeo bih, sada, da tebi i svima ostalima, koji imaju zle namere prema meni i mojim prijateljima, nešto kažem!

Kao što sam već rekao glavnom savetniku iz sveta duhova, stavio sam sebe i svoje prijatelje

pod zaštitu Davaoca života, Isusa Hrista sa Golgote. Spreman sam da prođem i kroz senku smrti ukoliko me Njegov Duh bude pratio!”

Užasno uplašen, moj prijatelj dugo nije mogao da progovori. Njegovo lice je pobledelo, pogled se ukočio i ja sam pomislio da se onesvestio.

“Da li je sve u redu?”

Nije odgovorio.

“Rolane, da li nešto nije u redu?” I dalje nije bilo odgovora. U tišini, počeo sam se moliti: “Molim te, Gospode Isuse, pomози!”

Zatresao je glavom i konačno progovorio: “Ne znam šta se dogodilo, ali mi se čini da sam za trenutak izgubio svest. Norn, znam da je Duh, koji tebe prati, velik i moćan. Nemoj više govoriti o toj temi! Ona mi uteruje strah u kosti!”

Kada je potpuno došao k sebi, zamolio sam ga da svešteniku prenese moju poruku.

“Norn, što se tiče ultimatuma, još se nisam potpuno jasno izrazio! Opasnost koja ti pretila daleko prevazilazi sve ono što ti sami duhovi mogu učiniti! Glavni odbor je ubeđen da će, posle tvog bekstva iz naših redova, u javnost dospeti tajne informacije o nama i da će tako delo našeg učitelja pretrpeti štetu. Govorilo se i o tome da se naruči tvoje ubistvo. Jedan član je bio spreman da plati deset hiljada dolara onome

ko te ukloni. Smatrali smo, ipak, da je njegov predlog nerazuman i odbili smo ga.

Jedna odluka je ipak donesena. Ako nas neki demon obavesti da si s bilo kim izvan naših redova govorio o aktivnostima našeg tajnog društva, trojica dobrovoljaca su spremna da te u povoljnom trenutku ubiju. Glavni odbor smatra da je ova odluka mnogo razumnija, jer sve ostaje među nama i nema opasnosti da ćemo doći u sukob sa zakonom.

Mi smo ovaj plan izneli jednom savetniku iz sveta duhova, i on ga je vrlo povoljno ocenio. Dao je dobrovoljcima i dar vidovitosti, tako da u svakom trenutku mogu da znaju gde se nalaziš. Mislio sam da ovo neću morati da ti kažem, ali tvoje oklevanje da se pokoriš željama sveštenika nije mi ostavilo drugu mogućnost. žao mi je!”

“Kaži svešteniku da sam hrabar, ali da nisam lud!” - odgovorio sam. “Neće mi koristiti ako bilo kome budem pričao o vašem tajnom društvu. Što se toga tiče, mogu da držim zatvorena usta. Međutim, da se oslonim na reč lažljivoga duha da bih preživeo - nikada neću učiniti!

Kaži svešteniku da sam u Isusu Hristu našao novog prijatelja. On je svemoćan i zaslužuje poštovanje, toliko poštovanje da demoni drhte čim se samo spomene Njegovo ime. Kada se iz-

da zapovest u Njegovo veliko ime, tada beže čak i glavni savetnici iz sveta duhova, kao što sam prošle noći sam doživeo.”

Ne znam da li bi se ono što sam osećao moglo nazvati pravednim gnevom, ali je Rolanova pretnja u meni probudila odlučnost da mu za svaki dan njegovog života dokažem da je Bog moćan i pravedan. “Čini mi se da sveštenik poznaje Bibliju! Neka jednom pročita tekst u Poslancima Kološanima 2,9 i 10! Tamo stoji crno na belo ono što sam rekao o Knezu slave!”

Brzo sam navedeni tekst napisao na komadiću papira tako da ga moj prijatelj ne zaboravi.

“I kada već bude imao Bibliju pri ruci, voleo bih da se još nečega seti.

Pre mnogo stotina godina jedan moćni vladar pokorio je velike države i narode. Međutim, jednoga dana ustao je protiv pogrešne osobe. Napao je čoveka kome je Bog bio lični prijatelj. Izgubio je 185 hiljada vojnika. Samo su retki Senahirimovi oficiri preživeli da vide kakve je posledice donelo hvalisanje njihovog cara. Kada se kasnije vratio u Nineviju, njegova dva sina su ga iz potaje probola mačem (Isaija 37).

Rolane, obavesti sveštenika da bi trebalo da dobro razmisli pre nego što ukloni Rodžera Norma, da ne bi oni koji ubijaju i sami bili pobijeni.

A sada ću ja propisati pravila o tome kako se ta igra uništenja mora igrati. Učiniću to uz punu podršku mog novog Prijatelja, koji mi je i jutros pokazao kako namerava da reši moj problem!”

Rolanove oči su se sve više širile i ja sam uživao njegovu punu pažnju. Pošto sam prišao stolu gde je ležala moja Biblija, otvorena na 37. poglavlju Knjige proroka Isaije, pozvao sam ga da dođe i da nešto vidi. Naime, crvenom bojom sam bio podvukao tekstove koje sam želeo da naučim napamet: Isaija 37,14-20 i 33-38. Pokazao sam mu napismeno ono što sam mu upravo rekao i objasnio da me je Sveti Duh blagoslovio u mojim razmišljanjima toga jutra. On me je naveo da otvorim Bibliju da bi se uverio kako Bog lako može da reši moje teškoće. Pročitao sam mu zatim neke tekstove.

“Već vidim kako nam se nešto slično može dogoditi!” - odgovorio je Rolan, vidljivo zabrinut.

“Da, a odgovornost će snositi sveštenik. Kaži mu da će onoga dana, kada on ili njegovi sledbenici ozbiljno pomisle da ubiju Norna, Davalac života možda pobiti sve te obožavaoce demona, tako da će on, sveštenik, ostati sam da bi mogao da svima održi opelo. To se može dogoditi i na jednom od vaših sastanaka na kojima hvalite svoje bogove. Iznenada će tada mrtvačka tišina zavladati vašim molitvenim domom.”

Rolan je sada seo i zapalio cigaretu. Počeo je da drhti tako silno da nije mogao da položi cigaretu na pepeljaru. Morao sam da mu pomognem.

“Norn, moram da idem. Bojim se da će se ono što si upravo rekao zaista i dogoditi ukoliko samo sveštenik bude o svemu imao pojma. Zato ću pozvati Žorža čim odem odavde. Kazaću mu da je život svih nas ugrožen ukoliko ne sprečimo trojicu dobrovoljaca, ubica, da ostvare svoj plan. Ako ova vest bude doprla do svih članova društva pre nego što mi sveštenik nametne obavezu ćutanja, postoji neka šansa. Možda će pritisak na njega ipak biti dovoljno veliki da se opozove plan o atentatu na tebe i da ti se tako omogući da dugo poživiš.”

Kad sam mu poslednji put pružio ruku, predložio je da se prestanemo viđati, jer ne želi da izaziva demone. Ukoliko se negde slučajno sretne, treba da se ponašamo kao da se ne poznajemo. Odgovorio sam da ću poštovati njegovu odluku.

I tako se završilo moje uzbudljivo putovanje u svet natprirodnih sila, a ja sam izgubio svog najboljeg prijatelja. Međutim, blagoslovi koje mi je ovaj razlaz doneo, bili su mnogobrojni. Činjenica da i danas živim svedoči o Božjoj dobroti i ljubavi i o moći Isusa Hrista da spasava ljude.

Nikada se više nisam našao s Rolanom, ali sam ga jednom video iz blizine dok je izlazio iz neke prodavnice u ulici Svete Katarine. Nosio je beli šešir i neko svileno odelo dok je ulazio u svoj pogrešno parkirani kadilak. Izgledao je veličanstveno, ali mu nisam zavideo.

Kada sam tog lepog junskog dana išao ulicom prema tramvajskoj stanici, moja radost u Gospodu bila je nepomućena. Dok su se moje misli bavile nebeskom Svetinjom, razgovarao sam s Bogom i radovao se što zaista uživam život u svoj njegovoj raskoši.

Iako sam raskinuo s duhovima i sa svim što su nudili, stalno su pokušavali da dođu u vezu sa mnom. Mnogo meseci su svake noći kucali po stanu. Jedne večeri je došao Siril da se u to uveri. Kada je čuo demone, uzviknuo je: “Idemo napolje! Kako možeš da ostaneš na tom mestu? Zašto se ne preseliš?”

Nisam želeo da demonima pružim zadovoljstvo da misle da ih se bojim. Smatrao sam da ću, ukoliko počnem da bežim od njih, stalno morati da bežim. I zato sam se oslonio na Isusa Hrista da mi pruži neophodnu pomoć i zaštitu, bez obzira gde se budem nalazio.

Mogu samo da budem zahvalan Bogu

Kada sam onog dana napuštao zgradu gde su se održavala predavanja iz Biblije, molio sam se Bogu da mi omogući da i sledeće sedmice opet dođem. Kada sam zaista opet došao, zahvalio sam se Bogu iz celog srca što se proteklih dana starao o meni. U stvari, celi taj dan doneo mi je veliku radost u Gospodu i bezbrojne blagoslove.

Otkrio sam na temelju iskustva da je vrlo korisno ako se čovek često seća dobijenih blagoslova.

Posle mog sukoba s demonima, kada se moj život ponovo normalizovao, posvetio sam se zadatku da u knjigama koje opisuju crkvenu i svetovnu istoriju nađem podatke o tome kako je hrišćanska crkva prihvatila nauku o besmrtnosti duše i večnim mukama. U toku skoro pet meseci provodio sam skoro celo slobodno vreme u Gradskoj biblioteci Montreala. S velikim interesovanjem čitao sam knjige Rimokatoličke crkve, prilazeći im sa stanovišta biblijskih proroka. Proučavao sam živote nekih svetaca koji se smatraju stubovima rane Katoličke crkve i

razmatrao njihov uticaj na hrišćanstvo. Istorija papa je za mene dobila novo značenje. Origen iz Aleksandrije, jedan od ranih grčkih crkvenih otaca, koji je živeo od 185. do 254. godine posle Hrista, i uspeo da poveže neke filozofije eklektičke škole neoplatonizma sa hrišćanskim učenjima, posebno me je fascinirao. Vreme provedeno u istraživanju i proučavanju još me je više učvrstilo u veri.

Ali, još uvek se sećam trenutka svog krštenja. Uspravio sam se radosno i ponosno. Ne zato da ostavim utisak na svoje prijatelje - ljude, već da mnogim nevidljivim bićima - anđelima koji su stigli iz Božje blizine da se zajedno s nama raduju, i demonima - koje je, po mom dubokom uverenju, poslao njihov zapovednik da žalosno posmatraju kako propadaju svi njihovi planovi, pokažem da sam, milošću Gospodnjom, zauvek napustio njihove redove!

Sadržaj

- Imao sam savesne i pobožne roditelje 5
- Putovanje u svet natprirodnih sila 20
- Prostorija u kojoj se obožavaju demoni 38
- Demoni na delu 53
- Nagovaraju me da postanem član 65
- Od obožavanja demona do proučavanja
Biblije 75
- Proučavanje Biblije u oblaku duvanskog
dima 88
- Još jedno kratko vreme milosti 96
- Dan obećanja 108
- Još jedno kratko vreme milosti 122
- Nevolje s duhovima 139
- Pretnja smrću 147
- Mogu samo da budem zahvalan Bogu 162

Preporučujemo ostale knjige iz serijala
“Opasnosti okultizma” koje možete
besplatno preuzeti na sajtu:
www.creation6days.com
u odeljku “Opasnosti okultizma”